LESLIE LAFOY

Logodnica dispărută

ALCRIS

Capitolul 1

Cum să te afli închis în celula unui comisariat de poliţie, pe la ora unu noaptea, jurnalist fiind? Adăugaţi faptul că persoana în cauză a moştenit un imperiu de presă si încă vreo câteva sute de milioane de dolari, depuse legal în conturi blocate, în Elveţia, în Lichtenstein, şi încă vreo alte paradise fiscale! De necrezut, ziceţi?

Şi dacă mai aflaţi că această persoană a fost surprinsă discutând cu însufleţire cu o prostituată? Şi dacă acest bogat moştenitor, ca să punem cireaşa pe tort, era un metis indian? L-aţi sfătui să sune acasă şi să anunţe că nu se va întoarce astă-seară... că va petrece noaptea la închisoare.

Dar Chase Whitelaw nu ştia cui să-i telefoneze.

Intr-adevăr, unde să găseşti, printre rudele lui, prieteni sau relaţii, pasărea rară care, la această oră înaintată din noapte, s-ar lăsa trezită cuminte şi ar binevoi să-i asculte, fără spaimă

sau scandal, relatarea aventurilor lui? Nimeni n-ar accepta să fie astfel scos din pat fără să spună nimic si, pe deasupra, să-i mai plătească si cauţiunea!

Dar de ce se amestecase el într-un asemenea viespar? Pur si simplu pentru că el, Chase Whitelaw era incurabil, incorigibil!

Ce ar zice venerabilul Alexander Dewitt Chase, al patrulea cu acest nume, dacă ar fi trezit în mijlocul nopţii de către nepotul său, care i-ar cere să vină la comisariatul arondismentului cel mai rău famat din oraş, cu două sute de dolari pentru a-i răscumpăra libertatea?

Era mai bine să nu se gândească!

„Da, mai degrabă îmi sfârşesc zilele în această văgăună!“ se gândi Chase Whitelaw.

îşi mai zicea şi: „Blestemate să fie fetele cu părul roşu! Oare, pentru că şi eu sunt o piele-roşie nu reuşesc să iubesc altele? Sau poate din cauza acelei afurisite de Joanna?“

Joanna Hancock-Smith....

„Ah! Nu, nu mă mai gândesc la ea!“

*
* [1]

Chase Whitelaw? Era imposibil! îl regăsise pe celebrul Chase Whitelaw!

Probabil că Dumnezeu, dacă există, are un simţ al

1

umorului cu totul special...

Joanna nu avea nici o îndoială. Se revăzu, pe trotuarul din faţa acelei spălătorii automate care era deschisă non-stop... Se afla aici pentru a-i surprinde pe contravenienţi, şi pentru asta se deghizase.

Slavă Domnului că el n-o recunoscuse. Se înfioră când încercă să-şi imagineze ce ar fi spus şi ar fi făcut dacă din nefericire ar fi recunocut-o!

Poate că nici n-ar fi fost surprins; probabil că nu rămăsese cu o părere foarte bună despre ea. Era obligată să recunoască de altfel că îi şi dăduse suficiente motive pentru asta.

Ştia că găsise o scuză jalnică atunci, cu cinci ani în urmă, pentru a-i explica de ce făcuse aşa. Nu-i făcuse nici o plăcere, dar fusese ceva peste puterile ei.

Oricum, Chase Whitelaw, chiar dacă nu ştia, trebuia să se considere fericit. In felul acesta îi făcuse mai puţin rău, rupând-o dintr-o bucată, decât i-ar fi făcut, încetul cu încetul, zi după zi, până la inevitabilul fiasco final. Astfel, şi ea şi el evitaseră ce este mai rău.

Trecuseră cinci ani deja! Probabil că el uitase acum totul...

Din păcate, simţea că nu-i aşa... Şi, pe măsură ce noaptea o învăluia, şi încerca din toate puterile să nu se mai gândească la el, Chase Whitelaw venea să-i bântuie

* *

amintirile şi inima.

Era un bărbat superb! Acum, în amintirile ei era şi mai frumos. Era o prezenţă masculină puternică, înalt, cu picioare lungi, musculoase care sugerau o forţă controlată cu grijă; avea un mers suplu, ca de felină, un păr negru şi des. Dintr-o privire îţi dădeai seama că ai de-a face cu o forţă pe care puteai conta. Un om care îşi luse în mâini destinul, care-şi croia singur drumul şi-l urma cu orice preţ. Avea un suflet drept, ca să nu spunem chiar cavaleresc.

într-un anume fel, se putea spune că te şi speria, îşi zise Joanna, cu un fior iraţional.

* * *

Chiar şi mai devreme, pe stradă, când el crezuse că abordase o prostituată, şi când se trezise nas în nas cu o tânără deghizată care lucra pentru poliţie - Joanna trebuia să se infilteze în acest mediu al prostituatelor - Chase nu-şi pierduse calmul. Ba da, poate preţ de o clipă fusese descumpănit, dar nu lăsase să se vadă. O privise aspru, pătrunzător, ca şi cum ea ar fi fost cea vinovată, şi nu el!

Joanna se gândea că el trebuie să fi avut un motiv legitim, un motiv cinstit să se afle acolo, plimbându-se pe străzile fierbinţi. Da, fără nici o îndoială că avea un motiv ascuns şi vrednic de stimă atunci când venise spre ea şi o acostase spunându-i: „Cât ceri, Frumoaso?“

Şi totuşi, ar fi curioasă să-l audă ce explicaţii dădea în faţa judecătorului!

Se privi în oglindă înainte de a se demachia şi a se schimba. Işi scoase rochiţa albastră, mulată pe corp, foarte scurtă, cu nişte ciucuri ridicoli, ciorapi de plasă, pantofii cu toc foarte înalt, cu o cureluşă în jurul gleznei. Işi şterse fardul abundent de pe faţă şi pleoape, rujul de un roşu violent conturat cu negru... N-ar fi crezut niciodată că acest portret vulgar corespundea tipului lui de femeie! Sau poate s-o fi schimbat în asemenea măsură... Sau, mai plauzibil, poate că lucra la vreun reportaj...

Acum cinci ani, el abia începea să-şi facă un nume în jurnalism. Astăzi, fusese deja de două ori foarte aproape de premiul Pulitzer. Se scrisese despre el că ete din „rasa“ celor mari: cu o mână grea, cu inima largă, cu mintea limpede şi cu o determinare implacabilă care nu-şi scapă niciodată prada. Revista People adăugase: „Un bărbat curajos, un om de suflet, un bărbat ale cărui amante sunt adevărul şi dreptatea...“ Lucrul cel mai extraordinar era că toate aceste complimente erau meritate. Joanna citise toate aceste articole, auzise povestindu-se despre isprăvile lui, şi ştia că îşi asuma toate riscurile pentru a obţine ce caută.

Din acest motiv, se aşteptase ca el să-i fi fluturat calm legitimaţia de presă poliţistului care o proteja când acesta îi arătase insigna. In loc de asta, el îşi dăduse doar numele. Nici un cuvânt în plus.

Şi Joanna îşi amintise că îi mai văzuse acea expresie

impasibilă, cu privirea aspră şi fixă, ca pentru a-şi sublinia caracterul încăpăţânat, da, o mai văzuse şi cu cinci ani în urmă. Da, erau aceiaşi ochi sumbri şi ameninţători precum acele mici ferestruici deschise în zidurile catelelor din Europa...

Odinioară, stătuseră faţă-n faţă sub cupola unei bisericuţe. Preotul o întrebase dacă voia să-l ia de soţ pe bărbatul aici de faţă.

Şi ea răspunsese: „Nu“.

* * * [1]

Chase Whitelaw încercase să-şi folosească farmecul personal, şi asta nu-l ajutase cu nimic.

Nu-i nimic! Nu aşteptase prea mult, şi deci nu era dezamăgit. Şi apoi, o noapte în închisoare, ce mare brânză? Trăim într-un secol când o condamnare nu mai dezonorează pe nimeni... îşi amintea că stătuse deja mult mai multă vreme în locuri şi mai incomode.

Dar niciodată din cauza unei femei.

Din cauza unei femei şi a reportajului pe care voia să-l facă. Ultimul său mare reportaj, cu siguranţă, pentru că bunicul lui se va pensiona şi el va trebui să-i succeadă la conducerea grupului de presă.

Ce mod caraghios de a ieşi din scenă!

în celula aceasta supraaglomerată, ceea ce-l obseda era amintirea acelei femei cu ochi mari şi verzi şi cu

---

1

părul castaniu-roşcat din cauza căreia aterizase aici.

Roşcatele îi aduceau întotdeauna ghinion, ar fi trebuit să se ferească.

Se jură solemn să nu se mai lase niciodată prins... Şi dacă trebuia să-şi continue ancheta, şi să încerce să refacă interviul cu o prostituată, o va lua pe prima pe care hazardul i-o va scoate în cale. Nu va mai căuta până când, din motive confuze, una îl va tulbura mai mult.

Pentru că aici era toată cauza nenorocirii lui. întâlnise peste o duzină de fete care „se plimbau“ prin împrejurimile Pacific Coast Highway, şi oricare ar fi fost în stare să răspundă la întrebările lui. Dar, nu, el trebuise să aleagă. O refuzase pe cea cu perucă şi cu privirea pierdută. Trebuise s-o abordeze pe tânăra cu părul castaniu-roşcat ca focul, cu ochii jucăuşi şi cu un zâmbet tandru.

Şi Chase se întreba acum ce anume l-o fi amuzând atât...

Orele treceau, celula se golea; unul câte unul oamenii ieşeau; cauţiunea le era plătită şi li se reda libertatea.

Toţi în afară de Chase.

Deodată, îşi dădu seama că pierduse atâta timp gândindu-se la acea blestemată roşcată încât nici nu-i

* *

trecuse prin minte să profite de împrejurări, punându-le întrebări tovarăşilor lui de celulă. Aceştia i-ar fi putut povesti multe despre cealaltă faţă a realităţii... Era însă prea târziu. Şi „isteţul“ reporter îşi acordă o bilă neagră.

Joanna era sigură că el plecase deja. Nu-i ţineau niciodată până dimineţă. Le dădea drumul, îi lăsau să dea un telefon şi, după vreo două ore, trei în cel mai rău caz, erau din nou liberi.

Ce păcat! Nu putea să nu se gândească şi să spere că şansa sau soarta i-l scosese în cale pe Chase. Măcar să-l mai vadă pe furiş, prin vizorul celulei. Să-l vadă fără să fie văzută... Se gândise atât de mult la el în toţi aceşti ani. Voia să-l mai întrezărească o dată, mai ales în asemenea împrejurări neobişnuite.

Dar asta nu se va întâmpla. Fără îndoială că vreo femeie frumoasă sărise din pat la auzul vocii lui Chase şi alergase să-i achite cauţiunea.

Ştia că nu se căsătorise. Dar habar n-avea că festa pe care ea i-o jucase îl dezgustase de femei. Poate că îşi mai căuta totuşi sufletul pereche.

Poate că ea chiar o cunoştea pe femeia cu care el ieşea acum. Vreo frumuseţe din înalta societate, fără îndoială. Erau o mulţime care puteau să-i înfrumuseţeze serile, să-l ajute în carieră sau să crească puterea imperiului de presă al bunicului său.

Da, erau o mulţime, dar niciuna nu era Joanna Hancock- Smith.

Şi ea era o moştenitoare, dar a unuia dintre cei mai puternici fabricanţi de hârtie din ţară.

Nu, nimeni n-ar fi fost mai potrivită ca ea.

Bătrânul Alexander Chase pe de o parte, şi bătrânul Jeremiah Hancock-Smith pe de altă parte, visaseră să-şi cimenteze alianţa căsătorindu-l pe nepotul lui Alex cu cea mai tânără dintre domnişoarele Hancock-Smith.

Afacerea, din păcate, căzuse! Pentru că domnişoara Hancock- Smith avea din întâmplare propriile idei asupra problemei. Şi, mai grav chiar, nu-şi dăduse seama de asta decât în ultima clipă.

Când, în urmă cu cinci ani, în acea faimoasă după-amiază de august, spusese „nu“ în locul acelui „da“ aşteptat, provocase un scandal al cărui ecou răsunase în toată înalta societate californiană. Dar logodnicul părea să nu fi fost afectat peste măsură.

Firește, nu se poate să fi fost încântat de faptul că ea dăduse bir cu fugiţii. Dar, bănuia ea, numai pentru că se trezise într-o situaţie ridicolă, şi nu pentru că ţinuse în mod deosebit la ea.

Joanna aflase de la sora ei mai mare că, a doua zi după nunta ratată, Chase se întorsese şi că, în zilele următoare făcuse o anchetă despre o afacere de corupţie la Washington.

Cei cinci ani care urmară, se străduise să-şi regăsească identitatea. Petrecuse trei ani în Botswana, printr-un contract de cooperare, şi apoi un an la Los Angeles ca să-şi termine studiile. După tot acest timp, începuse să aibă impresia că ştia cine este şi ce aştepta de la viaţă.

Acum, era profesor de sociologie şi educaţie fizică - după antica zicală „O minte sănătoasă într-un corp sănătos“ - într-un colegiu select. Nu era viaţa pe care părinţii ei o visaseră pentru ea, dar era cea care o făcea fericită.

Şi dacă familia Hancock-Smith nu era entuziasmată de cariera fiicei lor mai mici, se consolau cu gândul că ea nu mai putea să facă vreo inspravă mai rea decât pe care o făcuse deja în ziua nunţii sale... încercau să se convingă de faptul că fiica lor rămăsese la fel de drăguţă şi ascultătoare ca odinioară. Şi Joanna îi lăsa să creadă asta.

îi vedea destul de rar şi le ascundea detaliile din viaţa ei profesională. Faptul că îşi petrecea adesea weekendurile ca voluntar în poliţie era unul din aceste secrete bine ascunse...

Şi n-o să-i dea acum ocazia lui Chase să le dezvăluie acest lucru! Cum ar fi putut el să bănuiască faptul că ingenua roşcată care fugise din faţa altarului, în urmă cu cinci ani, era una şi aceeaşi persoană cu cocota machiată violent din această seară!

Aşadar, demachiată, spălată, schimbată, Joanna intră în comisariat.

- Eu plec, Sharon, o anunţă ea pe fata în uniformă de sergent care şedea la un birou.

- Bine. Pe săptămâna viitoare!

- Poate.

Joanna ajunsese în prag când se întoarse. Era fără îndoială o copilărie să pună această întrebare, dar nu se putea abţine.

- Spune-mi, Sharon, unul dintre indivizii pe care i-am agăţat azi-noapte...

- Ei bine?

- Mă întrebam dacă...

- Hmm! Te interesează?

Joanna negă ferm.

- L-am cunoscut un pic... pe vremea când eram aproape copii.

- Cum se cheamă? întrebă Sharon răsfoind un registru.

- Whitelaw. Chase Whitelaw. Este ziarist.

- Ziarist? Păi înseamnă că spunea adevărul.

- De ce? Ce a spus?

- La început, nimic. Apoi, după vreo două-trei ore, a încercat să-i povestească gardianului o poveste de adormit copiii în legătură cu un reportaj din mediul prostituatelor... Pe moment, asta ne-a făcut să râdem bine. Povestea asta, ne-o serveşte câte unul în fiecare săptămână!

- Şi... când a ieşit?

- N-a ieşit încă.

- Poftim?

- Nu i-a plătit nimeni cauţiunea. Vrei să-l vezi?

- Păi...

Voia, oare? Avea impresia că destinul îi râde în nas, şi că, de data aceasta, ea era victima sorţii!

Să-l revadă pe Chase Whitelaw? Ce i-ar spune? Dar el, ce i-ar spune? Din ziua în care aproape se căsătoriseră, nu se mai revăzuseră niciodată. Tăcere totală. Doar o scrisoare cu explicaţii la care el nu-i răspunsese.

Dar Chase tocmai petrecuse acum o noapte întreagă într-o celulă. Şi asta, din cauza ei! In sfârşit... din vina lui la început.

„Poate că îţi este teamă de el? îşi zise ea. Bineînţeles că nu! Atunci?... Şi, la urma-urmei, de ce nu?“

Cine ştie? S-ar putea să iasă chiar ceva bun din asta. Pentru ea. Pentru amândoi... îşi va dovedi astfel că devenise un adult responsabil, că alesese bine, după natura ei profundă şi că nu avea regreta. Şi îi va dovedi şi lui asta, în cazul în care ar mai fi avut îndoieli.

Dar probabil că el nu avea îndoieli. Probabil că o va urî din tot sufletul!

„Da, vreau să-l văd. De fapt, îşi zise ea ca şi cum s-ar fi lansat într-o aventură, îi voi plăti chiar şi cauţiunea!“

- Joanna? Te simţi bine?

- Sharon, îi voi plăti eu cauţiunea.

* * *

în închisoare, afli de toate foarte repede. Este

instructiv, interesant, chiar ciudat, apoi totul devine foarte repede plictisitor, teribil de plictisitor. Chase se plictisea de moarte, pe la ora şase dimineaţa, şi nu mai avea decât o dorinţă: să iasă.

N-ar fi trebuit să ezite să trezească un prieten care ar fi alergat în mai puţin de o oră în ajutorul său... Sau ar fi trebuit să le povestească imediat poliţiştilor că este ziarist, că făcea un reportaj. Nu să facă pe încăpăţânatul timp de două ore şi abia apoi să se decidă. Sigur că nu-l mai crezuse nimeni.

Se întinse pe banca din celulă. Ah! O să-i iasă o dată din minte blestemata aceea de femeie? De ce avea asupra lui acest efect, profund şi persistent? Din cauza slăbiciunii lui pentru părul castaniu-roşcat? Sau pentru că era exact opusul Marlenei...

Marlene era tânăra cu care el ieşea, în ultima vreme. Dacă s-ar fi născut în secolul trecut, cu siguranţă că Marlene ar fi ţinut salon, ar fi organizat ceaiuri şi partide de bridge, şi s-ar fi oferit voluntară pentru a colecta fonduri destinate să susţină efortul de război. Dar lucrurile stând aşa cum stăteau acum, Marlene conducea o agenţie de voiaj, specializată în călătorii costisitoare în Europa şi sejururi de safari în Africa. Pe de altă parte, era preşedinta unei asociaţii de caritate care organiza turnee de tenis, ale căror beneficii mergeau la căminele de bătrâni şi orfani.

Îi făcea plăcere compania lui Chase după cum şi lui îi

făcea plăcere compania ei. Fără formalităţi şi fără pretenţii. Ea se gândea poate că, mai devreme sau mai târziu, el va pune problema căsătoriei. Dar până atunci, ea avea viaţa ei, el pe a lui.

Marlene nu era o fire pasională. In privirea ei nu era nici provocarea nici ironia pe care el le zărise în ochii prostituatei... Sau mai de grabă a falsei prostituate, pentru că acum îi era limpede că fusese prins într-o capcană.

Avea o expresie provocatoare; da, asta îl atrăsese la ea; el dorise să răspundă acestei provocări. Şi atâta i-a trebuit! Acum, fără îndoială că ea râdea pe seama lui.

Zăvorul de la uşa celulei se deschise.

- Acesta? întrebă o voce groasă de bărbat.

- Da, Whitelaw, Chase Whitelaw, zise o voce de femeie.

Era o voce care nu i se părea cunoscută. Uşor răguşită, i se
păru totuşi familiară.

Cea care vorbise astfel se ascundea în spatele gardianului. Chase se încruntă uşor, i se stârnise curiozitatea. Cine naiba putea să fie?

Uşa se deschise larg, şi ea apăru. Roşcata stătea sprijinită de peretele coridorului, îl aştepta. Nu mai era deghizată în prostituată. Era îmbrăcată în blugi şi un tricou pe care era scris, cu litere pe jumătate şterse:

UCLA. Nu mai era nici rujată nici cu ochii machiaţi. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut misterul şi întinerise cu cincisprezece ani. Semăna bine cu... Oh!

Semăna cu Joanna!

* * *

Bineînţeles, asta nu putea să fie decât o halucinaţie. Un efect al oboselii, al angoasei, al nervozităţii.

Totuşi, nici în cele mai rele momente ale vieţii lui, niciodată încă nu fusese bântuit de Joanna. De ani de zile nu se mai gândise la ea. Joanna Hancock-Smith aparţinea unei epoci din trecutul său pe care n-o evoca niciodată. Sau poate doar accidental se mai gândea, dar atunci, instantaneu era scăldat într-o sudoare rece.

Şi astăzi ca şi odinioară, aceeaşi combinaţie de păr roşcat şi de umilinţă!

„Ce o mai fi vrând şi asta?“

- Haide, afară, omule, zise gardianul.

Chase îl urmă, neîncrezător. Ridică din umeri. Era pus în libertate, ce mai avea de discutat?

Sharon îi înapoie portofelul, cheile de la maşină, agenda, stiloul. El luă totul şi spuse:

- Cum se face că mă eliberaţi? Până la urmă v-aţi convins că spun adevărul?

- In ceea ce mă priveşte, puteaţi să fiţi şi preşedintele ţării, n-ar fi schimbat nimic. Nu, ea este cea care v-a plătit cauţiunea.

Chase urmări cu privirea direcţia în care Sharon

arăta cu bărbia. Roşcata era aici, şi-l privea drept în ochi.

Nu se sclifosi, nu bătu din pleoape. Dar continua să-l privească sfidător.

Joanna îşi ridică brusc bărbia, cu un aer îndărătnic.

Atunci, el îşi aminti acest gest. Işi aminti şi împrejurările în care îl văzuse pentru ultima oară.

Era Joanna!

Fu ca şi cum ar fi încasat un pumn drept în piept. Preţ de o clipă, trebui să se lupte să-şi recapete suflul.

O privi mai atent. Era chiar Joanna, nici o îndoială. Aceeaşi Joanna. Dar în acelaşi timp, o alta, diferită.

Joanna cu care el fusese logodit era o fetişcană rezervată. Avea douăzeci şi unu de ani, dar era tot o copilă. Inocentă. Ingenuă. Frumoasă, este adevărat, dar ca „Frumoasa din Pădurea Adormită“. Şi el îşi dorise cu ardoare să fie cel ce o va trezi.

Joanna aceasta din faţa lui, părea foarte trează. Şi era acum o femeie care se maturizase.

Deodată, îl cuprinse o furie teribilă.

- Ce faci aici?

Auzindu-i tonul, Joanna făcu ochii mari.

- Muncesc, zise ea cu o voce atât de calmă încât Chase se înfurie şi mai tare.

- Munceşti? Aici?

- Da, sunt voluntară.

- Ca să faci trotuarul?

- Eu sunt momeala.

- Da, ţi se cam potriveşte, replică el cu o voce şuierătoare ca un bici. Niciodată nu ai fost în realitate ceea ce pretindeai că eşti.

La aceste cuvinte, faţa Joannei se împurpură şi Chase se consideră răsplătit.

- Ti-am scris, începu ea. Ti-am spus că îmi părea rău, dar că...

- îţi părea rău! repetă el cu dispreţ.

- Ar fi fost mult mai rău dacă ne-am fi căsătorit...

- Mă îndoiesc. Dar, să nu mai vorbim despre asta. M-ai scos din închisoare, dar din cauza ta m-am trezit acolo. Aşa că nu-ţi datorez decât un moderat mulţumesc. Suntem chit. îţi voi trimite totuşi un cec pentru a-ţi înapoia banii de cauţiune. Ba da, ba da, ţin neapărat... Mă bucur să văd că în sfârşit „te-ai regăsit“, Joanna. Era şi timpul.

Capitolul 2

Chase nu catadicsise să răspundă la scrisoarea Joannei. Acum, cel puţin, o făcuse verbal. Poate că se simţea mai bine, cel puţin aşa spera Joanna. In orice caz ea se simţea mult mai bine.

Nu s-ar fi aşteptat niciodată la atâta amărăciune.

Doar faptul că Chase a avut o reacţie atât de violentă era în sine un şoc şi o enormă surpriză. Asta îl făcea mai uman. Prea uman. Chase Whitelaw pe care ea îl părăsise, i se părea acum că fusese un fel de marionetă, o fiinţă fără suflet, fără nervi.

Era imposibil ca lucrurile să rămână aşa.

ieşi ca o furtună după el şi, când îl ajunse, îl văzu în colţul străzii, cu mâinile în buzunar, pândind ceva.

Joanna se apropie încet de el. Nu ştia ce să spună.

- Ce aştepţi? întrebă ea până la urmă.

La auzul vocii ei, văzu că umerii lui se crispară.

- Un taxi.

- La ora asta, nu sunt prea multe taxiuri pe străzile din cartierul acesta.

- Ah da?

- Pot să te duc eu, dacă vrei.

O privi de parcă ea îşi pierduse minţile.

- Nu, mulţumesc, răspunse el cu o politeţe scrâşnită. Ai făcut şi aşa destule pentru mine.

-Ascultă, Chase...

- Joanna, ajunge! Incidentul este închis!

Şi îi întoarse spatele. Ea rămase o clipă descumpănită, balansându-se de pe un picior pe altul, apoi spuse, pe un ton de regret:

- Fie!

Şi plecă spre maşina ei.

* * *

Era cald şi se lăsase un pic de ceaţă. Plămânii lui Chase erau în flăcări.

De câte ore nu dormise? Pierduse şirul. Şi, ca să ajungă la maşina lui, trebuia să meargă vreo cinci Kilmatri pe jos, desculţ în nişte pantofi sport!

Şi totuşi, nu trupul îi era chinuit, ci mintea.

Când se gândise că fusese din nou păcălit de o roşcată infernală, fusese destul de dureros. Dar când descoperise că roşcata care semăna cu Joanna, era Joanna, atunci totul devanise de zece ori mai tulburător.

Va trebui oare să-şi petreacă viaţa fiind ridiculizat de această femeie, din când în când?

Dar ce frumoasă era! La fel de frumoasă ca odinioară.

Incapea să-l doară capul şi fă cuse o băşică la călcâi.

Chase se crezuse vindecat de ea şi de dragostea ei. Se înşelase. Furia pe care o resimţea în urmă cu cinci ani, era nestinsă. Şi ea avusese îndrăzneala să-i propună să-l ducă acasă cu maşina!

Ce avea în cap? El habar n-avea! Nu ştia ai multe acum ca în urmă cu cinci ani... Cu ea, niciodată nu

puteai să şti ce se va întâmpla.

Altfel ar fi ghicit, acum cinci ani, că fetişcana spălăcită, cu buzele ei subţiri, care-l privea prin voalul de mireasă cu ochi de căprioară încolţită, punea la cale ceva mult mai grav decât o mică criză de încedere înaintea marelui eveniment al nunţii. Ar fi bănuit că ea va lăsa baltă totul şi va fugi.

Dar nu, el nu văzuse pericolul ce-l pândea.

Crezuse că este pe punctul de a deveni cel mai fericit bărbat; în secunda următoare, fusese cel mai nefericit om.

Rămăsese acolo singur ca să salveze aparenţele. Singur, înfruntase privirile a patru sue de invitaţi uluiţi. Singur îşi încurajase părinţii, bunicii, rudele şi prietenii. Şi tot singur continuase să trăiască atât cât se putea de binhe.

Işi continuă cu curaj drumul până la strada pe care îşi lăsase maşina... O căută cu privirea.

Nu mai era. Cineva i-o furase.

* * *

Este puţin spus că poliţiştii rămaseră uimiţi când îl văzură întorcându-se.

De data aceasta însă, fură relativ amabili. într-un minut, completă formularele de reclamare a furtului. I se promise să-l ţină la curent dacă i se găsea maşina, dar se vedea că nu puneau suflet.

Mai întâi Joanna, şi acum Porsche-ul. Şi era abia ora

opt dimineaţa! îi venea să urle şi să spargă ceva! Măcar nu ai exista Şi Joanna prin preajmă.

Telefonă de la comisariat ca să cheme un taxi. La ora aceea nu era nici unul liber.

- La ora asta, sunt toate ocupate să le ducă pe bătrânele doamne la slujbă, zise centralista. Aici nu suntem la New York.

Chase trânti telefonul în furcă.

- Ai necazuri?

El se întoarse. Joanna era aici privindu-l cald, aproape cu milă.

-Este puţin spus.

- Am aflat de maşina ta... îmi pare rău.

- Ce să-ţi spun!

- Poţi să nu mă crezi dacă vrei. Acum pot să te conduc acasă, da sau nu?

Bineînţeles că nu. Nu ea! Dar cine. Va trebui totuşi să ajungă acasă. Şi Los Angeles nu este chiar paradisul pietonilor. Era nehotărât şi ea se amuza pe seama lui.

- Chase, ce naiba, de ce te mai temi de mine, după ce ţi-am făcut ce poate fi mai rău?

Tânărul simţi cum i se urcă sâmgele în obraji. Dar avea faţa măslinie încât nu se vedea niciodată că roşeşte.

- De acord, zise el în sfârşit. Să mergem.

Maşina Joannei era o veche Toyota roşie mâncată de rugină. Chase se aşeză şi privi drept înainte, ca să n-o

mai vadă pe Joanna.

- Unde mergem?

- în Manhattan Beach.

- Ia te uită! Tot acolo locuieşti?

- Da.

Cu pumnii strânşi puşi pe genunchi, Chase privea cu încăpăţânare şoseaua. încă douăzeci de minute, şi ea îl va lăsa acasă după care va putea să reînceapă imediat s-o uite.

Joanna ar fi vrut să vorbească dar el o descurajă în intenţiile ei. Nu era nevoie să vorbească, să răscolească vechi amintiri, să redeschidă răni.

El încerca să se concentreze pe orice, pe numerele maşinilor din faţă, pe culoarea lor, pe orice care l-ar fi putut ajuta să nu ia în seamă parfumul rafinat al Joannei. Acest parfum care-i reamintea ce simţise pentru ea şi ceea ce nu mai voia să simtă.

Aproape că ajunseseră si Joanna încercă să reînceapă un crâmpei de conversaţie.

- M-am mirat azi dimineaţă când am auzit că încă mai erai reţinut. Nu a venit nimeni să-ţi achite cauţiunea?

- N-am vrut să trezesc pe nimeni din somn... Am crezut că buna mea credinţă va fi de ajuns să mă scoată din necaz.

Intrară pe Manhattan Beach Boulevard.

- O făceai pentru vreun articol? întrebă brusc Joanna.

- Ce?

- Ceea ce... făceai

- Da, într-adevăr, pentru un articol.

- Făceai o anchetă?

El încuviinţă din cap.

- De ce n-ai spus limpede că voiai un interviu?

El o privi neîncrezător!

- Cele mai multe dintre prostituate nu discută cu plăcere cu presa.

Joanna schimbă subiectul.

- Şi ce o să faci acum?

- în legătură cu articolul?

Chase ridică din umeri.

- O să-l faci până la urmă, nu-i asa?

- Poate.

- Trebuie.

Rostise acest cuvânt atât de apăsat încât Chase ridică mirat sprâncenele. N-o văzuse niciodată punând atâta pasiune în ceva.

- Şi de ce ar trebui s-o fac?

- Pentru că oamenii trebuie să ştie.

El zâmbi, nu şi Joanna.

- Să afle pericolele unei astfel de vieţi, zise ea cu gravitate. Suferinţa. Riscul unui dezastru psihic. Tu poţi face multe. Oamenii te cred.

Inflăcărarea cu care vorbise Joanna îl surprinsese.

- Dar pe tine, nu te cred? întrebă el.

- Eu nu sunt ziarist. „Fac trotuarul“ ca să ajut poliţia... De două-trei ori pe lună.

- Eşti nebună, Joanna.

In loc de răspuns, ea făcu din nou acel gest hotărât ridicând bărbia.

- Este important pentru tine? întrebă el când îşi dădu seama că Joanna nu are de gând să se apere.

- Da, zise ea, strângând cu putere volanul.

- De ce?

- Pentru că tu poţi face mai mult bine cu un singur articol decât mine făcând trotuarul şi cinci ani de acum înainte.

- Dar de ce este atât de important pentru tine să se afle toate astea.

- Pentru că am cunoscut pe cineva.

- O prostituată?

- Da.

- Poate că aş putea să-i iau un interviu?

- Nu, nu poţi. Este moartă.

Joanna îi servise acest răspuns ca o lovitură de pumn. Chase rămase o clipă fără glas. Se mişcă stânjenit pe scaun, privi în sus, în jos, şi până la urmă ridică privirea spre Joanna.

- îmi pare rău...

Ea îl ţintui cu o privire în care se putea citi neîncrederea şi îndoiala totodată.

- Este adevărat, Joanna, îmi pare sincer rău.

Chase se întâlnise adeseori cu moartea. De cele mai multe ori, ştia să păstreze distanţa, să facă din ea doar un subiect de reflexie, să scrie despre moarte fără să se lase demoralizat. Dar erau şi alte situaţii când... Când, orice ar fi făcut, nu se putea să nu sufere.

- Atunci scrie acest articol. Te rog.

- O să văd.

Ajunseră la destinaţie fără să mai rostească un cuvânt. Joanna îşi zise că Chase nu-i va face alte promisiuni. El, pe de altă parte, încerca să-şi reaprind' furia împotriva ei, graţie căreia reuşise s-o ţină la distanţă până când începuseră să vorbească despre munca lui.

Joanna opri maşina chiar în faţa garajului lui Chase.

- Ascultă, Chae..., începu ea.

El deschise portiera.

- îţi mulţumesc pentru plimbare.

- Chase, eu...

Dar înainte ca ea să mai spună un cuvânt, alături de ei apăru o fată blondă, înaltă şi frumoasă, într-o ţinută de tenis.

Chase o îmbrăţişă de îndată ce o văzu.

- Marlene!

Marlene îl privi apoi aruncă o privire către roşcata ce conducea maşina.

Chase o cuprinse pe Marlene de talie şi o strânse

lângă el, bucuros că-i poate arăta Joannei că nu suferise de singurătate după ce ea îl părăsise.

- Mă bucur să te văd, zise el.

- N-ar trebui să fie o surpriză pentru tine, replică destul de sec Marlene. Tu voiai să jucăm tenis în dimineaţa asta!

Uitase! După cum uitase şi că printre cei pe care ar fi putut să-i sune în noaptea asta, era şi Marlene. Dar Marlene era persoana cu care joci tenis, o inviţi la cină. Nu era femeia care să te scoată de la închisoare în mijlocul nopţii.

- Iartă-mă. Am fost în întârziere. Şi Joanna m-a condus acasă.

Dacă era un bărbat galant, trebuia să le prezinte pe cele două una alteia. Dar în dimineaţa aceasta, n-avea deloc chef să fie galant.

-Joanna?

- O veche prietenă. Iţi mulţumesc încă o dată, Joanna, zise el pe un ton care era în loc de la revedere.

- Cu plăcere, răspunse Joanna, oarecum jignită.

Porni Toyota cea ruginită şi plecă în trombă.

Slavă Domnului. De acum, Chase putea să respire mai liber. Aproape că se sprijini de Marlene care se clătină.

- Unde ai fost? întrebă ea.

- Am avut de lucru.

- De lucru? Toată noaptea? Cu ea?

- Nu, nu cu ea! Ea doar m-a adus acasă, atâta tot. Mi s-a furat maşina.

- Oh, Chase, pisoiule! Nu maşina cea nouă! exclamă Marlene.

- Ba da. Exact maşina mea cea nouă, Porsche.

în timp ce vorbeau urcaseră treptele de la intrare şi descuiaseră uşa.

- Bietul de tine! Pisoiul meu drag şi necăjit! se văicărea Marlene, distrusă.

El o cuprinse în braţe, o strânse tare şi-şi ascunse faţa în părul ei lung. Spera s-o dorească. Spera să uite părul roşcat şi parfumul rafinat al Joannei.

* * *

De obicei, când Joanna se întorcea acasă după „aventurile“ de sâmbătă seara, se arunca pe pat şi adormea buştean.

De data aceasta însă, nu reuşi să închidă un ochi.

De fiecare dată când încerca să adoarmă, chipul lui Chase i se desena pe pleoape ca pe un ecran. îi zâmbea şi-i vorbea sarcastic, o chinuia.

„Ce naiba, îşi zise ea, răsucindu-se în pat. Doar nu-i nimic nou sub soare.“

întotdeauna, el fusese destul de aspru cu ea, şi sarcastic. Pe vremea aceea însă era doar o fetiţă, o ingenuă.

Chase Whitelaw pe care-l părăsise în faţa altarului nu era acelaşi cu Chase Whitelaw pe care îl întâlnise

acum.

Oh, desigur, exitau multe asemănări. Era la fel de hotărât, aspru, de nepătruns. Dar putea să fie mult mai mult de atât. Cel puţin, aşa credea ea, astăzi.

Se manifestase faţă de ea cu o furie care o surprindea. Doar amintirea acestei furii era de ajuns ca s-o sperie.

Joanna aflase de la surorile ei că el continuase să se parte amabil cu cei din familia Hancock-Smith atunci când îi întâlnea, chiar şi după ceremonia nefericită care începuse ca o nuntă şi se terminase ca un cutremur.

*
* *

Dar în tot acest timp, când păruse atât de senin, de calm, îşi rumegase furia? Şi dacă, la urma urmei, el totuşi ţinuse la ea?

Era un gând de-a dreptul ironic. Chiar înspăimântător. Poate ispititor? Pentru că, după ziua de atăzi, Joanna începuse să ţină la el.

Capitolul 3

Bineînţeles că era o idee absurdă.

Chase Whitelaw era ultimul care să-i reţină atenţia. Pentru că era ultimul care s-ar interesa vreodată de ea.

Dar raţional sau iraţional, decent sau nu, gândul acesta se insinua în mintea Joannei. Şi în următoarele două săptămâni, din când în când, gândul la el apărea pe neaşteptate.

Când preda cursurile de sociologie, când juca tenis cu tatăl său sau când alerga pe plajă, oricând şi oriunde s-ar fi aflat, amintirea lui Chase o urmărea.

Era o aberaţie, firește. Şi chiar o nebunie.

Poate că sora ei avea dreptate când spunea că Joanna ar trebui să întâlnească un bărbat cu care să se căsătorească, chiar dacă ea nu era convinsă de acest lucru.

La o partidă de tenis, mama ei organizase un dublu-mixt. între, pe de o parte, tatăl ei şi ea, şi, de partea cealaltă un tânăr seducător şi mama ei.

Când află toate acestea, Joanna îşi zise că probabil mama ei are o părere jalnică despre calităţile ei de seducătoare, dacă credea că este nevoie să-i aranjeze întâlniri cu tineri invitaţi la tenis! Dar acceptase totuşi.

Băiatul semăna leit cu descrierea pe care i-o făcuseră: înalt, frumos, bronzat. Era consilier fiscal. Era politicos, spiritual, şi cu o înfăţişare mai simplă decât a celor pe care mama ei îi alegea de obicei. Ieşi într-o

seară cu el. Ceea ce îi permisese Joannei să constate că în afara celorlalte calităţi, săruta minunat.

Dar, după această întâlnire, o dată întoarsă acasă, nu amintirea acestor sărutări o ţinu trează. Nu reuşea să adoarmă pentru că gândurile îi erau bântuite de imaginea acelui bărbat a cărui soţie ar fi putut să fie astăzi, dacă ar fi vrut.

Soţie? Mai degrabă o fostă soţie, divorţată. Pentru că acea căsătoria n-ar fi mers niciodată. Chase era deja un bărbat împlinit când ea îl cunoscuse. Dar ea, era o adolescentă adormită, dar gata să facă nebunii.

Acum se simţea femeie. Şi amintirea lui Chase Whitelaw o hărţuia zi şi noapte.

Dar el, se gândea vreodată la ea?

Cu siguranţă că nu. Probabil că de îndată ce Joanna plecase, el o uitase. O avea acum pe blonda cea înaltă cu care să se distreze.

Fata aceasta era Marlene Copley. îi spusese sora ei, Bitsy, mare amator de bârfe. Era fiica lui Preston Copley, fabricantul de pneuri. Bitsy îi mai spusese că Chase ieşea cu ea de câteva luni.

- Poate că este ceva serios, adăugase Bitsy. S-ar putea s-o ia de soţie. Şi atunci o să poţi să te căsătoreşti şi tu.

Era o obsesie a mamei ei, că Joanna nu se va căsători înainte ca el s-o facă. Era o chestiune de onoare. Absolut stupidă, de altfel. Ca şi cum, din

politeţe, îl lăsa pe el să se însoare primul! De parcă lui îi păsa de asta!

Joanna se întreba însă cum s-o fi gândind bunicul lui Chase să-şi dezvolte imperiul lui de presă dacă nepotul lui se căsătorise cu fata unui fabricant de pneuri?

Dar poate că bunicul nu avea nimic de-a face cu această relaţie. Poate că Chase o iubea pe Marlene pur şi simplu.

Se gândi mult timp la asta, şi chiar mai mult decât ar fi trebuit. Şi în tot acest timp, pachetul de teze pe care le avea de corectat nu se micşora deloc.

Era o femeie frumoasă, prea frumoasă încât să şi-o petreacă într-o sală de curs... Avea nevoie acum de un bărbat înalt, frumos, brunet, care să vină s-o ia de mână şi să chiulească împreună.

„Unul ca Chase Whitelaw?“ se întrebă ea, ironică faţă de ea însăşi.

Când, o clipă după aceea, uşa se deschise, tresări de teamă ca obiectul dorinţelor ei să nu-şi facă cu adevărat apariţia.

Era Charlie Seeks Elk - care se putea traduce prin „Vânătorul de Wapitis“, care intrase, cu o expresie descumpănită pe faţă. Venise pentru că ea îi spusese că dacă nu este aici la ora fixată, va pleca în căutarea lui.

Era unul dintre elevii ei. Urma cursurile de educaţie fizică unde excela. Şi cursurile de sociologie, unde nu se

putea spune acelaşi lucru. Se înscrisese la acest curs pentru că se spunea că este uşor. Aşa şi era.

Dar, pentru el, încă nu era prea uşor.

Joanna făcea meditaţii cu el. Pentru că trebuia să reuşească la sociologie dacă voia să participe, în toamna următoare, la concursul de alergări.

De aceea, şi Joanna şi Charlie se înverşunaseră să reuşească. Charlie, pentru că era un bun alergător. Joanna, pentru că ea antrena echipa.

Dacă Charlie nu alerga, însemna că trebuia să se lipsească de cel mai bun alergător de fond din toată şcoala. Dr mai rău decât atât, dacă Charlie nu alerga, cu siguranţă că va părăsi şcoala. Trebuia aşadar să reuşească.

Intră în clasă târându-şi picioarele, el care era uşor ca un faun atunci când alerga! O privi pe Joanna cu nelinişte, o văzu punând unul peste altul pe masă tratatele voluminoase de sociologie.

- Vreţi să citesc eu toate astea?

- Bineînţeles că nu. O să te foloseşti de ele ca de nişte haltere.

Charlie nici nu zâmbi la gluma ei. De fapt, el nu zâmbise.

Joanna văzuse atunci în ochii lui o licărire de bucurie. Fusese în ziua când el fusese învingătorul-surpriză al campionatului academiei de sport, anul trecut. Aşa că, dacă Charlie-Vânătorul de Wapitis ştia cum va ce este

fericirea, bucuria, atunci ascundea foarte bine acest lucru.

- Vorbesc serios, ce vreţi să fac eu cu astea?

- Să le răsfoieşti. Să citeşti una. Cea care te interesează cel mai mult.

- De ce?

- Trebuie să scrii o lucrare ca să fii admis la acest curs. Şi în felul acesta îţi vei face o idee despre ce doresc de la tine.

- Vreţi ca eu să scriu o carte?

- Nu o carte. Dar aş vrea să scrii ceva care să semene cu lucrările de aici. Un text despre o subcultură de exemplu. Despre scara ei de valori, despre repartiţia puterilor, prin ce fel de oglindă percepe celelale subculturi înconjurătoare, lucrurile pe care le apreciază, lucrurile pe care le dispeţuieşte, lucrurile pe care le consideră sacre: totemuri, tabu-uri, fetişe... îmi scrii ceva concis, inventiv, în legătură cu toate astea, şi gata!

Charlie nu părea convins. Luă o carte, se strâmbă când văzu cât este de grea, şi o deschise.

- Dar eu nu pot să citesc asta. Ce vrea să zică prin „ramificaţii comportamentale“?

- Sunt sigură că, în context, este limpede. Bun, nu te ocupa acum de stil. începi prin a citi titlurile.

Charlie ridică din umeri. întoarse paginile până când găsi titlul unui capitol.

- Vreţi să ziceţi, lucruri ca acesta: „Bolile cronice la

trobrianzii transplantaţi“?

- Bine, nici titlurile... Să încercăm temele.

Charlie ridică din nou din umeri. Joanna îşi zise că dacă ar fi căpătat câte un bănuţ de fiecare dată când Charlie Seeks Elk ridica din umeri, s-ar fi îmbogăţit.

- Ia să vedem, Charlie. Poate că n-m fost prea pricepută pentru început. Dar trebuie să te gândeşti. Iţi trebuie un punct de vedere de ansamblu despre ceea ce îţi cer să faci. Trebuie să alegi o subcultură şi să scrii ceva despre ea. De ce am ales aceste cărţi? Pentru că toate au câte ceva de-a face cu studiile despre familie sau despre organizarea micilor comunităţi. Şi toate sunt foarte accesibile.

- Dacă ziceţi dumneavoastră...

- Aşa zic eu, într-adevăr.

Joanna luă o carte la întâmplare, o deschise la tabla de materii, şi citi titlurile capitolelor unul după altul, explicând termenii mai necunoscuţi, rezumându-le conţinutul, stabilind nişte paralele.

- Iată ce aştept de la tine. Crezi că vei reuşi?

- Habar n-am... Chiar trebuie să scriu ceva de felul ăsta ca să fiu admis?

- Mai mult sau mai puţin.

- Atunci mai bine renunţ chiar acum.

- Şi ce o să rezolvi cu asta?

- Oricum, ce-o să rezolv?

Auzise de atâtea ori această replică! Era mereu acelaşi refren în acest colegiu în care cei mai mulţi dintre elevi nu aveau nici un viitor. Dintre cei şapte membri ai echipei de alergări, unul singur părea să aibă o şansă să meargă la universitate. Ceilalţi, ar fi fost un miracol să-şi termine şi studiile secundare.

Dar Joanna se simţea răspunzătoare. Va încerca să facă un miracol, pentru toţi, dar mai ales pentru Charlie-Vânătorul de Wapitis.

Până una-alta, el era aici, în faţa ei, îndărătnic.

- Ia zi, ai vreo idee?

- Nu.

- Charlie!

- Ce ştiţi dumneavoastră despre trobrianzi, de exemplu? Eu nu ştiu nici măcar unde trăiesc.

- Nu eşti obligat să scrii un studiu despre trobrianzi. Poţi vorbi despre oamenii pe care-i cunoşti.

- De acord. Despre tinerii delincvenţi din distrinctul Los Angeles, este bine?

- Nu toţi oamenii din districtul Los Angeles sunt tineri delincvenţi!

- Cei pe care-i cunosc eu, da.

Din păcate, era aproape adevărat. Charlie avea un orizont limitat, puţine şanse, puţine opţiuni.

Sora lui, Lucy, crezuse că nu are de ales.

Lucy! Din cauza ei Joanna îşi petrecea acum weekendurile „făcea trotuarul“, ca momeală, pentru a ajuta poliţia.

Ajunsese prea târziu pentru Lucy. Nu voia să fi ajuns prea târziu şi pentru Charlie. Voia ca Charlie să cunoască alte lucruri, să găsească alte căi... Şi să-şi recapete pofta de viaţă. Măcar un pic. Dar cum?

- Cu un model pozitiv, repeta consilierul de orientare psihologică, cu o voce monotonă, de fiecare

dată când se punea această problemă.

Toate studiile serioase spun asta: „modele pozitive“! Dar nu găseşti pe toate drumurile „modele pozitive“!

Fireşte că Charlie avea nevoie de un model cu care să se identifice. Putea să fie acesta tatăl lui adoptiv, mereu absent, un palavragiu şi beţiv? Ar putea să fie Tony Hazel, singurul alt indian din şcoală, care îşi petrecea timpul şterpelind capace şi ornamente de roţi iar uneori chiar mai rău? Putea să fie chiar consilierul de orientare? „O faţă palidă!“ exclamase Charlie cu dezgust atunci când Joanna îi sugerase asta.

Charlie avea nevoie de un indian, un indian care să fi reuşit în viaţă, şi care ar deveni pentru tânărul adolescent simbolul unei reuşite.

Charlie avea nevoie de Chase!

- O să prindeţi muşte, dacă mai staţi aşa, cu gura deschisă, zise Charlie.

Pentru că Joanna rămăsese cu gura deschisă descoperind acest adevăr evident: Charlie avea nevoie de Chase.

Cum de nu se gândise mai demult?

Ce ar zice Chase dacă ea ar apărea la uşa lui şi l-ar întreba dacă n-ar vrea cumva să se ocupe un pic de un orfan indian care avea nevoie de un „model pozitiv“ ca să reuşească în viaţă?

Dacă ar fi politicos, ar zice doar: „Nu, mulţumesc“, şi i-ar închide uşa în nas... Prefera să nu-şi imagineze ce ar spune dacă s-ar întâmpla să nu fie politicos.

Totuşi, nu putea să se abţină să continue să se gândească la Chase. Chase şi Charlie... Nu, era absurd.

Dar dacă Charlie ar putea să-l cunoască pe Chase, ar avea dovada că şi un indian poate supravieţui în această lume făcută pentru „feţele palide“.

„Bineînţeles că este posibil, ar zice cu siguranţă Charlie, dacă are un milion de dolari şi un bunic care are un imperiu de presă la fel de puternic ca Hearst“.

Oricum, Chase ar zice nu.

Dar cum să fie convinsă de asta? Ei bine, va avea măcar o ocazie în plus ca să-l revadă.

„Ceea ce ar dovedi că ideea ta nu este absolut dezinteresată“, îşi zise ea.

*
* *

- Charlie, eu am de făcut nişte cumpărături. Ia cărţile acestea acasă, răsfoieşte-le, şi ne vedem mâine.

- Poate că mâine nu voi mai fi aici, zise el.

- Bineînţeles că vei fi, vei veni.

îi adresă o privire severă, şi el ridică din umeri.

- Nu uita să arunci o privire prin cărţi.

- Dacă am timp.

- Găseşte-ţi.

- Sunteţi încăpăţânată, domnişoară Smith.

- Hanock-Smith. în două cuvinte. Ca Seeks Elk. Eu nu-ţi masacrez numele, aşa că nici tu să n-o faci cu al meu.

Charlie schiţă un zâmbet.

- Să trăiţi, Căpitane! zise el.

Şi imitând un salut militar, plecă.

Rămasă singură, Joanna se întrebă dacă n-ar face mai bine să se ducă la un psihiatru. Cum putea ea să se gândească serios să discute cu Chase Whitelaw despre Charlie-Vânătorul de Wapitis?

Era destul de îndrăzneţ... Cu siguranţă că el se va gândi că aleargă după el. Dar cât de adevărat era! în fine, aproape. Era curioasă să-l revadă, nimic mai mult...

în scurtele momente pe care le petrecuse în compania lui, în acea faimoasă dimineaţă de duminică de tristă amintire, Joanna avusese impresia că alături de ea era un om pe care ratase să-l cunoască, în decursul celor şapte luni ale logodnei lor.

Voia să ştie acum dacă această impresie era doar rodul imaginaţiei ei, sau era adevărat. Dacă ea nu se pricepuse să-l cunoască pe Chase?

Şi iată că Charlie îi oferea pretextul ideal să-l poată revedea şi să se lămurească.

Dintre toţi puştii acestei şcoli, Charlie avea cea mai mare nevoie de ajutor. Şi asta destul de urgent. Micuţul Tien, de exemplu, avea susţinerea coloniei de vietnamezi. Caleb şi Douglas îi aveau pe ceilalţi negri din comunitatea baptistă. Manuel îi avea pe cei şase fraţi şi opt sufori. Kelly O'Reilly îl avea pe Pat O'Reilly, şi Pat pe Kelly.

Dar Charlie? Nu avea pe nimeni.

Dacă ea i l-ar prezenta pe Chase, Charlie ar avea şi el pe cineva...

Acest lucru ar putea să-i facă bine lui Charlie. Ar putea să-i facă bine chiar şi ei. Cine ştie? In orice caz, nu avea nimic de pierdut, asta era sigur.

*
* *

Ghinion! Chase nu era acasă.

Joanna îşi zise că ar fi făcut mai bine să telefoneze înainte de a veni. Dar dacă i-ar fi telefonat, el ar fi spus imediat nu, fără ca ea să poată să-i explice, şi fără ca ea să aibă şansa să-l revadă.

Abia plecă Charlie că Joanna şi sări în maşină şi porni hotărâtă înspre Manhatan Beach.

Nu putea să nege că, pe drum, nu avusese vreo două ezitări.

Dar din moment ce avusese deja curajul, o dată în viaţă, să zică „nu“ acolo unde întreg universul o îndemna să spună „da“, ea nu dădu înapoi.

Bătu deci la uşa lui Chase. Nici un răspuns. Bătu din nou. De cealaltă parte a uşii, din nou linişte.

Mai degrabă să moară decât să se întoarcă acasă. Mai degrabă să moară decât să-şi fi adunat tot acest curaj degeaba. Voia să culeagă rodul îndrăznelii ei, chiar dacă acesta ar fi fost un refuz grosolan!

Aşteptă.

Când Chase sosi în sfârşit, şi o găsi în faţa uşii sale, încremeni stupefiat.

- Chase, bună ziua! Eu sunt.

Reuşi să-i adreseze un zâmbet cald cu care spera să-şi ascundă tulburarea. Fusese de ajuns să-l vadă apărând pentru a fi sigură că niciodată nu-l cunoscuse şi înţelesese cu adevărat... Bărbatul acesta era şi nu era Chase. Nici absolut acelaşi, nici absolut un altul.

Chase murmură un „Joanna“ pe tonul unuia care constată că tocmai se produsese o catastrofă naturală.

„Haide, se încuraja Joanna. Spune-i de ce ai venit.“

Da, dar cum să-i spună? Era de ajuns să-i privească expresia glacială de pe faţă pentru a fi convinsă că visase atunci când se gândise că Charlie şi el s-ar putea împrieteni.

- Vrei să te ajut? întrebă ea văzând cele două pachete mari pline de provizii din braţele lui.

- Nu.

El reuşi totuşi să deschidă uşa şi intră. Obrajii Joannei începeau să se împurpureze serios. Dar dacă ar da înapoi acum, ar părea absolut idioată, mai mult chiar decât dacă s-ar arunca în apă. Dintre două rele, îl alese pe cel mai mic.

Il urmă înăuntru, închise uşa în urma ei, dar nu se aventură mai departe. Privi în jurul ei şi se miră că nu-şi mai amintea prea bine acest decor, unde venise atât de des în urmă cu cinci ani.

Pe vremea aceea însă, se aşeza timid pe marginea unui fotoliu şi nu-l vedea decât pe Chase, pe care îl

privea cu timiditate şi nedumerire.

La douăzeci de ani, era atentă doar la emoţiile ei şi nu încercase să afle ce putea să-i spună apartamentul lui despre el.

Astăzi, voia să ştie.

Interiorul era decorat în culori calde. Scaune de piele erau simpatic intercalate printre cele de răchită. Pe jos, erau nişte încântătoare covoare navajos.

O mulţime de cărţi, reviste, ziare... O colecţie de discuri ce ocupa un întreg perete dovedea electismul gusturilor lui. în ansamblu era o încăpere fără pretenţii în care te simţeai bine. Joannei îi plăcu mult.

- îţi mulţumesc că m-ai eliberat, zise el.

Joanna zâmbi.

- Nici o problemă. Le-am confirmat şi eu despre articolul pe care voiai să-l scrii.

- Mi-au găsit cumva şi maşina? întrebă el după o vreme.

- Maşina ta? repetă ea prosteşte.

- Credeam că de asta ai venit.

- Nu, nu.

El o privi, ca şi cum ar fi spus: „Atunci, de ce?“

Joanna respiră adânc şi îndrăzni:

- Vreau să-ţi cer o favoare.

- O favoare?

Joanna nu-şi dăduse niciodată seama că se poate să exprimi, din adâncul fiinţei tale, un refuz atât de radical,

doar în două cuvinte, şi fără să mai ai nevoie să-l rosteşti explicit.

- Nu pentru mine. Pentru unul din elevii mei.

- Elevii tăi?

- Da, eu sunt profesoară... Doar nu credeai că voi rămâne o „debutantă“ toată viaţa?

- Nu credeam nimic.

- Predau sociologia şi educaţia fizică, preciză ea.

El ridică sprâncenele. Era surprins. Şi Joanna îşi zise că poate nu-i rău să-l surprindă un pic. îi adresă un zâmbet fugar plin de speranţă, căruia el nu-i răspunse.

- Şi despre ce fel de favoare este vorba?

- Ei bine, am un elev... Se numeşte Charlie Seeks Elk şi am impresia că i-ar trebui printre multe alte lucruri, ceea ce se cheamă un model. Pe cineva care să fi reuşit în viaţă, înţelegi ce vreau să spun?

îl privi, pândind un semn de încurajare. Nu găsi nici unul. îşi continuă totuşi pledoaria.

- Are cincisprezece ani. N-are pe nimeni. Nici o rudă. Are nevoie de cineva. De preferinţă, un bărbat.

îl privi din nou, în căutarea unei speranţe. Nimic.

- Are nevoie să vadă că un indian a reuşit în viaţă.

Din nou nimic. Simţea un nod în gât, gata să se sufoce.

Chase întoarse către ea o faţă cu o expresie absolut indescifrabilă. Chipul acesta putea foarte bine să fi fost sculptat şi în piatră.

- în sfârşit... M-am gândit... la tine.

Urmă o tăcere cât o eternitate. Şi apoi, cu o privire consternată, Chase spuse în sfârşit:

- La mine?

De fapt, nu era o întrebare. Unei adevărate întrebări, Joanna i-ar fi răspuns. Nu, era ca şi cum el cântărea greutatea cuvântului. Spuse din nou, total nedumerit:

- La mine?

Ea îi adresă un zâmbet pe care care-l voia cât se poate de încurajator.

- Da, la tine.

- Cum adică?

- Tu eşti indian; ai reuşit în viaţă; tu...

- Aha, eu sunt indian? Buun! Adu-mi repede penele şi tolba cu săgeţi! Hai să fim serioşi măcar cinci minute, Joanna: ştiu eu oare ce înseamnă să fii indian?

- Ai îndoieli?

- Ei bine, da, draga mea! Am jumătate din sânge evreu austriac, şi cealaltă jumătate navajo; sunt catolic, am faţa măslinie a metişilor, dar contul meu din bancă face din mine ceea ce se cheamă un „P.A.S.A.“, adică un Protestant anglosaxon alb!

- Dar...

întoarse spre Joanna o privire bănuitoare şi aspră.

- Este cumva o glumă? întrebă el.

- Fireşte că nu.

- Seamănă a glumă! Nu! Este pur şi simplu absurd!

Las-o baltă!

După tonul pe care-l folosi, Joanna înţelese că nici măcar nu mai este cazul să discute.

- înţeleg, zise ea.

Pe sub ferestrele lui trecu un grup de adolescenţi pe role. Când vacarmul făcut de ei dispăru, Joanna reluă:

- Nu este din cauza lui Charlie, nu-i aşa? Ci din cauza noastră...

Chase tresări.

- A noastră?

- Vreau să zic, a mea...

- Nu, tu n-ai nici o vină!

- Nu sunt supărată pe tine, să ştii, răspunse ea. Presupun că în locul tău, şi eu aş proceda la fel. Tu tot n-ai înţeles de ce am făcut ceea ce am făcut.

Era ultimul lucru de pe lume despre care Chase ar fi avut chef să vorbească. Acea căsătorie ratată, acea monumentală încurcătură care nu i se păruse niciodată reală... Era ca şi cum totul se petrecuse într-o a patra dimensiune.

Se gândea că Joanna făcuse îndeajuns pentru a-i tulbura echilibrul reapărând, în urmă cu două-trei săptămâni. Nu mai avea acum nevoie de ea, s-o asculte cerându-i favoruri, prezentându-i scuze pentru trecut, insinuându-se în viaţa lui.

Toate astea erau de acum poveşti vechi. Moarte şi

îngropate. Sub un strat de pământ pe care era mai bine să nu-l răscolească.

- Este evident că nu m-ai iubit.

Spunând acestea, el încerca să-şi menţină vocea într-un registru cât mai neutru cu putinţă.

- Nu-i adevărat.

- Ah, bun, vrei să spui că mă iubeai? Ciudat mod de a mi-o dovedi!

- Dragostea pe care ţi-o purtam nu avea nimic de-a face cu decizia mea.

- Te cred, zise el cu o amărăciune imposibil de ascuns.

Cu mâinile în buzunar, privea marea. Simţi cum ea se
apropie de el.

- Aş fi făcut o greşeală teribilă căsătorindu-mă cu tine... N-ar fi mers niciodată. Eram prea tânără, prea proastă.

- Şi ai avut o revelaţie orbitoare mergând spre altar? Ca pe un Drum al Damascului?

- Nu chiar în momentul acela.

- Atunci, mai târziu. Chiar în clipa în care trebuia să spui „da“?

- Nu aveam de gând să-ţi fac rău.

Nici el nu voia să recunoască faptul că i-ar fi făcut rău.

- Nu... Dar m-ai ridiculizat.

Ea închise ochii.

- îmi pare rău.

- Ai mai spus-o.

- Nu în felul acesta vom putea să... Am fost proastă. N-ar fi trebuit să las ca lucrurile să meargă atât de departe. Dar nu ştiam cum să mai opresc acest angrenaj în care...

- De ce nu mi-ai vorbit nimic despre ce ai de gând?

- Să-ţi vorbesc? Dar noi nu vorbeam niciodată. Niciodată! Ştii bine.

Avea dreptate. Li se întâmpla să râdă, să pălăvrăgească, să se fandosească, dar să vorbească, nu, niciodată. Nu în felul în care vorbeau alţi logodnici.

- De ce crezi că era aşa?

- Pentru că mă temeam de tine, Chase. Eu eram o nimeni, pe când tu, tu erai deja cineva.

- Erai fiica lui Jeremiah Hancock-Smith.

- Asta era drama! Eram fata cuiva! Şi după declaraţia ta de dragoste, devenisem logdnica altcuiva. Eram pe punctul de a deveni soţia cuiva. Nu am avut niciodată ocazia să ştiu cine eram eu cu adevărat.

Chase dădu din cap. Toată teoria asta, pentru el, nu avea nici cap nici coadă.

- Nu mă înţelegi?

- O fi cum zici tu.

- Dar tu, nu te-ai îndoit nici o clipă?

- De ce?

- De identitatea ta. Cine erai, ce aveai de gând să faci în viaţă!

Chase consideră că această idee merita să fie aprofundată.

Cine era el? Chase Emerson Whitelaw, fiul Denisei Chase
Whitelaw şi al răposatului Emerson Whitelaw, nepotul lui Alexander De Witt Chase şi, în această calitate, moştenitorul averii şi viselor familiei Case. Un nou „Cetăţean Kane“.

Asupra acestor adevăruri nu exista nici o îndoială. Ştiuse întotdeauna asta, crezuse întotdeauna în acest adevăr. Ştia ce aşteaptă universul de la el. După cum el însuşi aştepta acelaşi lucru.

Ceea ce bunicul său dorise să facă, voia şi el. Singurele întrebări veneau dinspre răposatul său tată... Bărbatul care îşi lăsase o amprentă de necontestat asupra trăsăturilor lui, dar nu şi asupra vieţii lui. Erau doar întrebări fără răspunsuri. Mama sa nu scotea o vorbă despre el. Când era evocat numele tatălui său, devenea lividă şi lăcrima. Bunicul lui făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să umple golul. Dar Chase trebuia să recunoască faptul că nu ştia mare lucru despre Emerson Whitelaw.

- Era un bărbat frumos. Un bărbat curajos. Ar fi mândru de tine, îi zicea el adesea lui Chase când, copil fiind, acesta îi punea întrebări.

Dar când Chase începu să se întrebe ce însemna „a fi indian“, bunicul său ocolea întrebarea şi răspundea sec, ridicând din umeri:

- N-are importanţă... înainte de toate, tu eşti un Chase. Cei crescuţi de albi sunt albi; cei crescuţi de pieile-roşii sunt piei-roşii. Pe tine eu te-am crescut, aşa că eşti un alb. Ceea ce contează este prezentul.

Şi cum prezentul era bogat în evenimente, Chase îşi spunea că bătrânul avea dreptate.

- Nu, îi spuse el Joannei. N-am avut niciodată nici cea mai mică îndoială.

- Ei bine, eu am avut! Ti-am scris, am încercat să-ţi explic.

Chase fluieră dispreţuitor.

- Da, mi-ai scris! „îmi pare rău. Aş fi vrut ca toate astea să se fi petrecut altfel. Dar nu pot să mă căsătoresc cu tine pentru că nu ştiu încă cine sunt. Trebuie să mă regăsesc.“

Era un citat exact din scrisoarea pe care i-o adresase Joanna. Rostise acest fragment cu o voce piţigăiată, în bătaie de joc.

Joanna roşi.

- Asta voiam să spun. O credeam sincer. Chiar dacă stilul era pueril sau grotesc. Cel ce n-a trecut prin aşa ceva nu poate să înţeleagă... Ascultă, Chase, sunt gata să repet ce am scris: îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. îmi pare rău de ceea ce se întâmplă acum. A

fost o greşeală că am venit aici.

Chase mormăi ceva. Cu mâinile în buzunarele blugilor, privea marea, sperând că sinceritatea Joannei nu va reuşi să-i dezamorseze furia şi ura.

Ea se îndreptă spre uşă şi o deschise.

- Charlie s-a descurcat fără tine până acum. Poate s-o facă în continuare, îi aruncă ea peste umăr. îţi mulţumesc totuşi că ai terminat acel articol despre drama prostituţiei. Asta va fi fapta ta bună de Crăciun. Şi este totuşi ceva ce ai făcut pentru el.

- Poftim?

- îţi aminteşti de fata despre care ţi-am vorbit? Cea care a murit.

- Da.

- Era sora lui.

Capitolul 4

- Individul avea o armă, sunt sigur.

Carlos Castillo era aşezat pe marginea biroului lui Chase. Se aplecă în faţă şi şopti pe un ton confidenţial:

- Aşa că, eu am şters-o, şi încă repede!

Tânărul reporter se minuna şi acum că scăpase uşor.

- Deci, n-ai de gând să termini acest articol?

Castillo, îngrozit, îl privi pe Chase de parcă acesta înnebunise.

- Să termin acest articol? Dar, credeam că... Vreau să zic... N-ai înţeles că individul avea o armă?!

- Da, ai mai spus-o, răspunse Chase, întinzându-se şi prinzându-şi mâinile la ceafă. Şi articolul?

Castillo ridică din umeri, stingherit.

- Poate că n-am să-l mai termin, zise el, după ce stătu pe gânduri o clipă. Nu merită să te laşi împuşcat pentru asta. Este vorba doar despre nişte muncitori clandestini.

- Dacă aşa crezi tu...

- Şi, în plus, toată lumea se aşteaptă ca eu să ştiu să vorbesc spaniola.

în adâncul sufletului, Chase ştia bine ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui Castillo. Şi n-avea nici o importanţă dacă vorbea spaniola sau nu. Ar fi plecat din nou pe teren, în căutarea adevărului.

Era un subiect formidabil pentru un articol. Genul de subiect pentru care ar fi făcut orice. Povestea unor

muncitori clandestini. Condiţiile lor de muncă şi de viaţă. Despre fermieri bogaţi, despre liderii de sindicat, despre spărgătorii de grevă. Era exact stilul de anchetă care ar fi speriat pe oricine.

Dar se sfârşise vremea când se ocupa de toate astea. Acum făcea muncă de birou, era în consiliul de administraţie, făcea rapoarte în triplu exemplar...

Visa însă să-l fi putut întreba pe Castillo despre sursele sale şi să fi plecat „în campanie“. Dar era imposibil. îl chema datoria.

între datorie pe de o parte, şi Marlene pe de alta, nu mai avea timp să alerge după muncitorii clandestini şi după bogaţii fermieri. Chiar şi după cei care erau înarmaţi...

Marlene fusese limpede! Dacă el se gândea să-şi construiască un viitor cu ea, reportajele periculoase erau interzise. Şi cum să nu se gândească să se aşeze la casa lui?

Avea treizeci şi cinci de ani. Era timpul s-o facă. Să aibă o soţie, un cămin, o familie. Toate lucrurile pe care le-ar fi avut de cinci ani dacă Joanna Hancock-Smith nu l-ar fi lăsat baltă în ultimul moment.

Dar acum nu mai avea timp de pierdut gândindu-se la Joanna Hancock-Smith. îşi zicea de treizeci-patruzeci de ori pe zi că nu se va mai gândi la Joanna. Joanna însemna trecutul. Viitorul avea un prenume frumos,

Marlene.

O vedea din ce în ce mai des, în ultima vreme. De trei-patru ori pe săptămână, o invita la cină, la cinematograf, sau se plimba cu ea pe plajă. Erau nişte lucruri bine calculate din partea lui. Dar Chase îşi spunea că trecuse de vârsta binecuvântată când putea să lase dragostea la întâmplare.

O relaţie sinceră, fără dificultăţi, nu se realizează de la sine. Trebuie lucrată, îngrijită. El era hotărât să facă asta pentru a avea o viaţă fericită cu Marlene.

- Crezi că ar trebui să mă întorc acolo? întrebă Castillo, care îl privea bănuitor pe Chase.

- Poftim?

Chase încercă să se concentreze din nou pe ceea ce îi spunea tânărul reporter.

- Asta ai face tu în locul meu, nu-i aşa?

- Fireşte, zise Chase.

Dar părea din nou absent. Atenţia îi fu deodată atrasă de doi bărbaţi care intraseră în redacţie. Se vedea că nu erau de-ai casei.

Purtau nişte blugi şi nişte tricouri jegoase, aveau părul negru, întins şi puţin cam lung şi tenul măsliniu.

- Ăştia doi au ceva de povestit, îşi zise Chase.

De îndată ce cei doi intruşi zăriră biroul cu pereţi de sticlă în care se afla Chase, merseră direct într-acolo.

Chase habar n-avea cine erau. Nu-şi amintea să-i

mai fi văzut vreodată. Dar când îi văzu apropiindu-se, simţi un fel de fior prin vene, primul după multă vreme. Chiar dacă le promisese bunicului său şi Marlenei că nu va mai alerga după subiecte de articole, nu spusese niciodată că le va refuza pe cele care îi vor fi servite pe tavă.

Castillo ieşi.

Cei doi necunoscuţi se opriră în pragul biroului. Chase se apropie de ei.

- Chase Whitelaw? întrebă cel care părea să fie mai în vârstă.

Chase încuviinţă din cap.

Bărbatul îi întinse mâna.

- Eu mă numesc Joseph Begay. Născut în tribul Frunţilor Roşii, pentru breasla Sărarilor.

Continuă, enumerând numele mamei sale, a tatălui său, a bunicilor, a unei mătuşi, a vreo doi unchi. Apoi îl arătă pe cel de lângă el.

- Este fratele meu.

- Curtis Begay, zise acesta, şi începu să recite şi el numele altor rude.

Probabil că, pentru ei, toate astea aveau un sens, dar Chase nu pricepea care este acesta. Aştepta ca bărbaţii să-i explice. Dar cei doi aşteptau şi ei... Ce anume? se întreba Chase.

După o tăcere prelungită, Joseph Begay spuse:

- Dumneata eşti navajo?

- Navajo? Oh! Da. Dinspre tatăl meu.

Cei doi oaspeţi părură uşuraţi.

- Eşti fiul lui...? întrebă Joseph.

- A lui Emerson Whitelaw.

Dar ei aşteptau ceva în plus.

- Din ce clan? întrebă Curtis.

Chase ridică din umeri.

- Nu ştiu. Nu am fost crescut acolo. Tatăl meu a murit înainte de a mă naşte.

Fraţii Begay se priviră cu îngrijorare.

- Ei da, reluă Chase, eu nu sunt un navajo pur sânge.

- Nu, zise Joseph, a cărui dezamăgire era evidentă. Dar... eşti cea mai bună speranţă pe care o avem.

Chase mai văzuse în cariera lui umeri încovoiaţi de îngrijorare, haine tocite, feţe neliniştite, şi avea impresia că poate înţelege pe oricine. Văzuse deja toate astea la oameni care veneau aici în speranţa că îşi vor vedea scrisă negru pe alb povestea lor. Oameni care se agăţau şi de un fir de iarbă.

Veneau aici cu speranţa că vor întâlni pe cineva care

să-i asculte până la capăt fără să se plictisească.

Chase îi invită să intre în birou şi le oferi câte un scaun.

- Am citit articolul dumitale, îi explică Joseph.

Chase dădu din cap. în general pentru asta veneau oamenii aici.

- Care dintre ele?

Curtis îşi drese glasul, stânjenit.

- Cel despre... prostituţie, zise el.

- Bun articol, comentă Joseph. Ştii multe lucruri despre asta. Cunoşti mulţi oameni.

Chase încercă să nu-şi amintească de o anumită persoană pe care o întâlnise din cauza acestui articol.

Aşteptă, cunoscând parcă deja urmarea. Va fi el de acord să scrie un articol despre subiectul care îi preocupa?

- Printre fetele pe care le-ai întâlnit, zise Joseph, erau cumva şi fugare?

- Cele mai multe, da. în orice caz, printre cele mai tinere.

Joseph scoase o fotografie din buzunar şi i-o întinse lui
Chase.

- Este nepoata mea, Jenny Tso.

Era o mutriţă frumuşică de indiană. Să tot fi avut vreo şaisprezece ani, poate mai puţin.

- A dispărut, zise Joseph.

- A fugit de acasă?

- Da, spuse Curtis.

- Noi credem că ar putea să fie în Los Angeles, adăugă Joseph.

- Şi vreţi să ştiţi dacă am văzut-o?

Speranţa se citi în ochii celor doi.

- Ai văzut-o? întrebară amândoi deodată.

Chase privi cu atenţie fotografia. Nu întâlnise însă pe nimeni care să semene cu Jenny Tso.

- Nu, îmi pare rău.

Se ridică de pe scaun şi continuă:

-Aş fi vrut să vă pot ajuta, dar... în sfârşit, dacă mai pot face ceva pentru voi..., zise el din politeţe.

- Găseşte-o, zise Joseph brusc.

- S-o găsesc? Eu?

Fraţii Begay îl priviră pe Chase. Mirarea lui părea să-i surprindă.

- Dar... de ce tocmai eu?

- Pentru că ai scris acel articol, îi explică Joseph. Pentru că îi cunoşti pe oamenii potriviţi. Ştii unde să te duci, pe cine să întrebi.

- Şi apoi, zise Curtis, pentru că şi dumneata eşti un navajo.

*

* [1]

1

După plecarea fraţilor Begay, Chase îi telefonă Marlenei, pentru câteva sfaturi şi puţină încurajare. De la bun început, ei i se păru absurdă pretenţia celor doi navajo.

-Au intrat în biroul tău şi ţi-au spus: „Găseşte această fată“?

- Nu chiar aşa.

- Şi de ce le-a intrat în cap că tu te vei ocupa de asta?

- Din cauza ultimului meu reportaj, ei cred că eu cunosc cu siguranţă oamenii potriviţi. Şi apoi, adăugă el după o oarecare ezitare, pentru că sunt un navajo.

- E o tâmpenie. Tu nu eşti mai navajo decât mine!

- Ceva mai mult totuşi.

- Eşti un Chase sută la sută.

Chase se gândi că într-adevăr, în faţa celor doi adevăraţi navajo, el se simţise mai degrabă Chase decât indian.

- Tu ai alte treburi decât să te ocupi de asta! zise Marlene.

- Ştiu, dar...

Ţinea în mână fotografia lui Jenny Tso. Povestea asta răscolise ceva adânc ascuns în sufletul lui.

- Ascultă, Chase. Nu ai timp să te ocupi de aşa ceva, să fie limpede. Dar cu siguranţă că ştii pe cineva care să... Indienii aceştia au măcar dreptate într-o privinţă: tu ştii cui să te adresezi pentru început.

* *

- Poate.

- Atunci vobeşte cu oamenii aceia. Să se ocupe ei.

Marlene spusese: „Vorbeşte cu oamenii aceia. Cunoşti cu siguranţă pe cineva care...“

Cunoştea pe cineva. O cunoştea pe Joanna.

Dar era imposibil. Pentru că Joanna îi era indiferentă. Absolut. Şi atunci, de ce nu s-ar duce la ea? Doar nu risca nimic. Nici ea nu risca nimic. Deveniseră doi străini...

„Atunci, întreab-o“, îi şoptea o voce interioară. Ea spusese că ajută poliţia în weekenduri să găsească fete fugite de acasă. Fără îndoială că va accepta să caute o adolescentă pornită pe calea pierzaniei.

Da, dacă el i-o cerea.

Dar, nu, el nu-i va cere nimic!

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, nedormit, neras, obosit, se duse la Joanna.

Nu pentru el. Pentru cei doi indieni. Pentru Jenny Tso. Pentru Joseph şi Curtis Begay. Pentru navajo. Orice ar fi vrut să însemne asta.

Şi trebuia să recunoască fapul că, pentru el, nu însemna mare lucru. Dar după o noapte de nesomn în care se învârtise necontenit în patul lui, gândindu-se la bărbatul care-i dăduse viaţă, la cel care nu apucase să trăiască îndeajuns ca să-şi vadă fiul, Chase era convins că datorează măcar atât memoriei tatălui său.

El n-avea timp s-o caute pe Jenny Tso. Dar putea să facă în aşa fel ca fraţii Begay să întâlnească pe cineva care-i putea ajuta mai bine decât ar fi putut-o face el.

Şi doar pentru faptul că acel cineva era Joanna, nu era un motiv să pretindă că ea nu există!

îi găsi adresa în cartea de telefon. Cu siguranţă că era singura Hancock-Smith.

Porni spre Torrance, acolo unde cartea de telefon îi promitea că o va găsi pe Joanna Hancock-Smith.

Dar cartea de telefon promitea mai mult decât putea să facă. Joanna nu era acasă.

în drum, Chase îşi imginase casa în care ea locuia. Era fără îndoială un imobil frumos „de înalt standing“, cu terase, fântâni arteziene, curţi interioare... Se înşelase. Clădirea nu era frumoasă şi nici de „înalt

standing“. Era o clădire ieftină, obişnuită. Pe pervazul uneia dintre cele o sută de ferestre, era un cactus firav într-un ghiveci cu pământ şi pietricele. Şi singura arteziană pe care o văzu ieşea din furtunul cu care un bătrân îşi spăla maşina pe trotuar.

în timp ce ezita în faţa acestei privelişti, auzi paşi în spatele lui. Se întoarse şi văzu că era ea. Era în şort şi bluză de trening, se întorcea de la alergarea ei matinală.

- Chase?

Părea aproape la fel de surprinsă să-l găsească în faţa casei ei pe cât era chiar el de surprins de asta.

Chase simţi un nod în gât. Dacă în acea faimoasă seară i se păruse că este sexy, în rochia ei mulată şi cocoţată pe sandalele cu bridă legată de gleznă, nu se putea compara cu efectul pe care-l producea acum, îmbrăcată astfel cu un şort foarte scurt şi cu tricoul de bumbac. La prima privire pe care i-o aruncă, inima îi tresări în piept. Se înfurie împotriva lui însuşi.

- Joanna, zise el în sfârşit, făcând o mică reverenţă.

Ea îl invită înăuntru. Şi când el intră în apartament, fu curios să vadă dacă interiorul imobilului se potrivea cu exteriorul.

Era totuşi puţin mai somptuos. Dar era cald şi confortabil. Era un colţişor de „acasă“... în salon nu erau decât trei piese de mobilier: o măsuţă joasă, un şezlong de răchită şi o canapea plină de perne multicolore. Alte

perne, la fel de colorate, erau aruncate ici-colo pe o banală mochetă bej. O tapiserie africană, amintire din Botswana, era atârnată pe perete.

Chase refuză băutura pe care i-o oferi Joanna şi abordă direct subiectul:

- Am venit să-ţi vorbesc despre nişte indieni pe care-i cunosc.

- Indieni?

Chase se plimba în sus şi-n jos prin încăpere, dar simţea că Joanna îl urmăreşte.

- Da. Ieri au venit la mine doi bărbaţi. Erau indieni navajo. îşi căutau o nepoată care a fugit de acasă. Ei cred că ea este în Los Angeles şi vor ca eu s-o găsesc.

- Tu?

Chase pufni, enervat.

- Asta le-am spus şi eu. Dar ei cred că eu sunt singura lor speranţă pentru că am scris articolul acela despre prostituate, pentru că eu cunosc mai mulţi oameni, pentru că sunt...

Făcu o pauză, atât de scurtă încât Joanna nu ştiu niciodată dacă o făcuse pentru a-şi regla respiraţia, sau pentru că vrusese să sublinieze misterul, exotismul, nepotrivirea cuvântului.

- ...Navajo. Ei mai spun şi „dine“, adică oameni din tribul navajo, îi explică el.

înainte să vină aici, răsfoise o enciclopedie.

- Ştiu, zise Joanna.

- Ah, da?

- Am făcut un curs de antropologie în facultate.

Chase îşi înfundă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

- Cred într-adevăr că, în domeniul acesta, tu ştii mai multe decât mine. De altfel, de aceea am şi venit.

- Vrei să ştii dacă am văzut fata.

- Pentru început, da.

Şi îi întinse fotografia lui Jenny Tso.

Joanna o privi atent şi până la urmă dădu negativ din cap.

- Oricum, nu-mi făceam prea mari speranţe, zise Chase, luând înapoi fotografia. îţi mulţumesc totuşi.

Se simţi dintr-o dată ca ţintuit în pământ. Ridică stingherit din umeri, şi se întrebă cum să continue.

- Bun..., făcu el continuând să se gândească. Poate că îţi mai vine şi ţie vreo idee. Cam pe unde ar putea fi căutată, de exemplu. în felul acesta, voi avea ce să le spun când vor reveni la mine.

îşi plecase privirea între timp şi când o ridică văzu că Joanna îl privea cu tandreţe, cu o schiţă de zâmbet pe buze.

Simţind că roşeşte, se enervă şi-şi întoarse faţa.

- Dar nu mai are nici o importanţă.

- Fireşte că are! Altfel, n-ai fi venit aici niciodată...

Când te mai vezi cu ei?

- Pe la prânz.

- Voi veni cu tine.

- Vei... Poftim?

- Dacă îmi dai voie, completă ea.

Să-i dea el voie Joannei?!

Cât priveşte Curtis şi Joseph, ei nu numai că i-ar fi dat voi, dar chiar şi-ar fi dorit asta. Bineînţeles că Joanna, ca voluntar în poliţie, putea să facă mult mai mult pentru ei decât el.

- Atunci, fără nici o chestiune personală, zise el sec.

- Cum?

- Dacă o faci, o faci pentru ei. Nu pot să mă implic împreună cu tine din nou. Asta nu se va întâmpla, zise el cu un aer încăpăţânat.

- De acord!

Şi faimoasa bărbie Hancock-Smith se înălţă provoator.

- Consider-te ca... dezlegat.

De data aceasta, obrajii lui Chase erau în flăcări. Ştia că este în defensivă, dar n-avea încotro. Exista în ea ceva care-l tulbura fără voia lui.

- Iartă-mă, zise el. Voiam doar ca totul să fie limpede.

- Acum că totul este foarte limpede, ce-ar fi să mergem?

*
* *

Joanna credea că poate face minuni. Aflase asta de pe vremea când lucra în Botswana şi când tot ceea ce făcea îi ieşea.

Aproape că se resemnase că nu-l va mai vedea vreodată pe Chase. Aproape că se convinsese că drumurile lor nu se vor mai întâlni niciodată. Aşa gândise pe vremea aceea. Şi iată că deodată el apărea în faţa ei în carne şi oase... Şi, pe deasupra, cerându-i o favoare. Aşadar, existau şi minuni.

I-ar fi putut cere să facă pentru el un lucru legal sau ilegal. Dar îi cerea ceva ce ea făcea din tot sufletul şi cu o mare bucurie.

îi plăcură fraţii Begay de la prima privire şi se părea că şi ei o plăcură. Se simţeau mai în largul lor să vorbească cu ea decât cu Chase. Şi Chase era bucuros că nu va mai fi nevoit să urmărească afacerea decât de la distanţă.

Fraţii Begay povesteau, şi Joanna încerca să înţeleagă ce o fi fost în capul lui Jenny când fugise de acasă. Nu era greu de priceput. Jenny era nefericită acasă. Avea o droaie de fraţi şi de surori, şi prea puţin loc. Jenny era cea care avea idei, planuri, ambiţie, speranţe mari. Şi Joanna putea înţelege asta. Societatea făcuse ca ele să se nască la ani-lumină distanţă una de alta, dar aveau în comun acelaşi setiment de nelinişte, aceeaşi vocaţie de a pleca în căutarea propriei

identităţi. Joanna fugise de la o nuntă care se celebra pentru ea dar aproape fără ea. Jenny luase de bune cuvintele pe care i le spusese una dintre surori: „Dacă nu te simţi bine aici, pleacă în altă parte!“

Şi atunci, într-o bună dimineaţă, Jenny plecase în lume. Trecură câteva zile până când familia ei să se îngrijoreze. Şi apoi au început s-o caute. Nu era la bunica ei. Nici la unchiul Phoenix, nici la mătuşa Teec Nos Pos.

Cineva îşi aminti că ea era singura care mai primea uneori veşti de la cealaltă oaie neagră a familiei, marinarul Wilson.

- în Statele Unite, există două moduri de a dispărea fără să laşi urme, zise Chase. Să te angajezi în marină, sau să devii vice-preşedinte...

Nimeni nu ştia dacă Jenny primise vreo scrisoare de la Wilson în ultima vreme, pentru că întotdeauna doar ea primea corespondenţa. Dar era aşa, doar o idee, o vagă speranţă de care se agăţase. Şi aproape singura.

Odinioară, Wilson era încorporat în unitatea din Long Beach. Poate că se afla în port. Poate că-i scrisese. Poate că Jenny se dusese la el şi se afla acum în Los Angeles. Mulţi „poate“ şi un drum lung de făcut. Dar o iubeau pe Jenny şi trebuiseră să vină s-o caute. Trebuiau să-şi încerce această slabă şansă.

- Este atât de tânără, zise Curtis. Şi atât de naivă.

Şi Curtis închise ochii, la gândul a ceea ce i s-o fi putut întâmpla deja.

Joanna hotărî că vor începe să ancheteze în zona portului şi-şi dădu întâlnire cu fraţii Begay. Aceştia plecară, după ce îşi exprimară toată recunoştinţa. Joanna le spuse să aştepte până când o vor găsi pe Jenny ca să-i mulţumească.

Rămaşi singuri, Joanna şi Chase străbătură un adevărat deşert de tăcere. Chase îşi trecea cu nervozitate mâna prin păr; Joanna îşi punea un picior peste altul, apoi le schimba. Avea picioare lungi şi frumoase. Chase tuşi nervos; Joanna oftă.

- îmi pare rău, zise el în sfârşit ca să rupă tăcerea.

- De ce?

- Pentru că cred că te-am împovărat cu o sarcină cam ingrată.

- Nicidecum! Dimpotrivă, sunt încântată.

- Crezi că o vei găsi?

- Am de gând să încerc, oricum.

El şovăi o clipă, apoi spuse:

- îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

Nu făceau deloc progrese în conversaţie.

Apoi Chase îşi privi ceasul şi spuse:

- Te-am făcut să pierzi ora prânzului. Şi aproape şi cina. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Era oferta unui armistiţiu. Incredibil! în felul acesta înţelesese ea invitaţia. Chase aproape că se scuza pentru că spusese că nu doreşte să existe „nimic personal“ în această afacere. Răspunse privirii insistente a Joannei printr-o mimică spăşită. Ea îi zâmbi apoi, îngăduitoare.

- De acord, să mergem.

O duse într-un restaurant cu fructe de mare, în Redondo. Nu se putea spune că este un loc foarte şic. Pe vremea logodnei lor, el n-ar fi adus-o niciodată într-un asemenea loc. Pe atunci, dorea un loc simpatic, secret, şi să se simtă bine cu ea.

încetul cu încetul, distanţa dintre ei se micşoră, şi el se simţi atât de relaxat încât îi vorbi despre ţările pe care le vizitase, despre ceea ce mai făcuse. Şi Joanna se întrebă cum de putuse, odinioară, să-l creadă rigid, greoi în gândire... Dar, cu cinci ani în urmă, nu-şi vorbeau niciodată cu uşurinţa cu care îşi vorbeau astă seară.

Era adevărat că şi ea se simţea mai în largul ei. Nu-i mai era teamă de el. Se simţea egală lui, nu vreo puştoaică neînsemnată care discuta cu un bătrân demnitar.

îi vorbi despre anii petrecuţi în Botswana, despre contrastul între viaţa unui simplu profesor pe care o dusese acolo şi existenţa îmbelşugată a unei tinere de

***

familie bună pe care o dusese înainte să plece, despre viaţa ei de acum, despre echipa ei de atletism.

Pe la ora zece, o conduse acasă. Joanna se întreba dacă ar trebui sau nu să-l invite la o ceaşcă de cafea. Dar, pe scară, treaptă după treaptă, Chase părea că se închide în el, redevenind de o politeţe austeră, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama că astă-seară, preţ de câteva ore, merseseră prea departe cu o ciudată familiaritate regăsită şi reinventată.

- îţi mulţumesc că ai venit, spuse el după ce ajunseră la un pas de uşa Joannei. Ai făcut mult mai mult decât aş fi putut face eu, mult mai mult de asemenea decât aş fi îndrăznit să sper. Dacă este ceva ce pot face pentru tine... Orice.

- Chiar ar fi ceva, spuse ea foarte repede pentru că ocazia era prea frumoasă ca s-o rateze.

- Ce?

- Charlie, îţi aminteşti de el?

Capitolul 6

Nu se gândise nici măcar o dată la Charlie toată ziua!

- Hei! Uşurel!... Crezi că eu ştiu ce înseamnă să fii indian? Şi, pe deasupra, un indian „model“!

- Şi totuşi tu asta eşti, zise Joanna. Fie că-ţi place sau nu. Este în sângele tău. Nu-ţi cer să-l înveţi ritualuri indiene, ce naiba! Aş vrea doar să-ţi petreci din când în când puţin timp cu el. Să joci biliard sau să alergaţi împreună, să vorbiţi, să-l asculţi, nimic foarte dificil.

Chase nu era convins.

- Adolescenţii sunt ca marţienii: altă specie.

- Tu însuţi ai fost aşa.

- Da, dar în cel mai bun liceu din Rhode Island, în mijlocul unor puşti provenind din familiile burgheze cele mai înstărite şi mai arogante.

- Tocmai de aceea! Tu îi vei putea deci explica în ce fel trăiesc acei oameni.

- Nu cred că...

- îmi datorezi asta, îi reaminti ea.

Ştia şi el lucrul acesta. Joanna fusese minunată toată ziua. Dar el nu putea să nu ezite.

„Ce ştiu eu despre adolescenţii indieni? se întreba el. Chiar mai puţine lucruri decât despre adolescenţii albi.“

Şi apoi, mai era şi munca lui, atât de importantă, acum când se pregătea să ocupe fotoliul de director al bunicului său. Şi Marlene? Ce reacţie va avea Marlene?

înainte de orice era însă Joanna. Faptul că o mai văzuse o dată pentru a-i facilita întâlnirea cu fraţii Begay, era un lucru; dar cu cât o vedea mai des, cu atât îşi dădea seama că îşi doreşte s-o vadă.

în urmă cu cinci ani, deja Joanna era o fată înaltă şi suplă, cu o siluetă superbă. Dar astăzi! Era la fel de frumoasă, cu ceva în plus însă. Cu mai multă feminitate, cu un nu-ştiu-ce care-l făcea să-şi piardă capul, să uite trecutul şi marile lui hotărâri... Chiar trădarea ei! Ce s-ar întâmpla dacă i-ar trece prin minte să se ocupe de puştiul acela la care ea ţinea atât? înseamnă că va trebui s-o vadă foarte des!

„Vino-ţi în fire, Whitelaw, îşi zise el. A trecut vremea copilăriilor.“

- „Nimic personal“, ai zis tu, îi reaminti ea, nemiloasă, când el tocmai începea să cedeze. De acord, nimic personal. Aşa să fie. Suntem chit: eu mă ocup de fraţii Begay, tu de Charlie.

Tonul Joannei era aproape sec, dar privirea îi era plină de tandreţe.

- De acord, zise Chase. Dar numai de data asta, adăugă el cu un oftat de-ţi rupea sufletul.

Joanna radia de bucurie.

- Fantastic! Să zicem, sâmbăta viitoare?

Lui Chase i se păru un pic cam repede.

- Sâmbătă? Trebuie neapărat să fixăm acum data?

- Da. Vreau să pot să-i spun ceva concret, data viitoare când îl voi vedea.

- Vrei să fiu legat la mâini cu angajamente precise?

- Da, să batem fierul cât e cald, zise ea zâmbind.

- Fie pentru sâmbăta viitoare. Vreo oră-două.

- Toată după-amiaza!

- Oh! Nu!

- Oh! Ba da! Nu este contagios, să ştii. Şi apoi, ce speri să poţi face într-o oră?

- Bine, bine, toată după-amiaza, dacă vrei.

Chase se vedea deja anunţând-o pe Marlene că nu este liber toată după-amiaza de sâmbătă, şi de ce.

Ochii Joannei scânteiau de bucurie.

- Mulţumesc, Chase, zise ea, înălţându-se în vârful picioarelor şi sărutându-l pe obraz. N-o să regreţi.

Din păcate, deja regreta...

* *

în căutarea lui Jenny, Joanna îşi urmări nişte piste care n-o duseră nicăieri. Wilson Tso nu mai era în evidenţele marinei de şase luni. Nimeni nu ştia dacă mai este în Los Angeles sau nu. Şi dacă Jenny colinda pe străzi, în orice caz n-o făcea pe acelea pe care scotociseră fraţii Begay şi Joanna. Şi foarte puţine asemenea străzii le scăpaseră.

Era descurajant. După aceste zile fără nici un rezultat, Joanna ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să discute, căruia să
i se confeseze. Cineva ca... Ar fi vrut să spună „ca Chase“ pentru că la el se gândea, dar nu reuşi să-şi mărturisească asta.

Nu-l văzuse de o săptămână şi se gândea tot timpul la el. Tăcerea lui o mira, pentru că se aşteptase ca el să încerce, sub un pretext sau altul, să anuleze întâlnirea cu Charlie. Joi seara, Chase încă nu se manifestase. Ea tocmai voia să se felicite pentru cât de bine reuşise să-l convingă, când sună telefonul.

- Nu pot sâmbătă, zise Chae, fără nici o introducere. Am un turneu de tenis.

Era cel pa care-l organiza cu regularitate Marlene.

- Nici o problemă, zise Joanna. Lui Charlie o să-i placă la nebunie.

- Dar...

- Te-aş înţelege cu plăcere dacă sâmbătă, toată ziulica, nu i-aş avea pe cap pe fraţii Begay. Vrei să

facem schimb?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului indica faptul că el nu voia aşa ceva.

- Copilul o să se plictisească de moarte, mai încercă Chase.

- Nici vorbă! Dimpotrivă, i se va părea fascinant. Pentru el ar fi ca şi cum s-ar uita la Dynastie. Va crede că a trecut dincolo de ecran şi se află printre personajele lui favorite!

Chase catadicsi să râdă de această glumă.

- Chiar aşa cred, insistă Joanna.

Dar chiar dacă nu credea asta, tot nu i-ar fi spus. Charlie muncea la şcoală din ce în ce mai puţin. Trebuia un eveniment excepţional pentru a-l scoate din lâncezeala în care se afunda. Şi toate speranţele Joannei se îndreptau către Chase.

* * *

Sâmbătă dimineaţă, Charlie întârzie, dar veni totuşi. De data asta, era îmbrăcat altfel decât în eternele lui tricouri şi blugii jerpeliţi. îşi pusese un pulovăr pe gât albastru şi un pantalon de pânză. Era un semn bun.

Numai că, Chase încă nu venise.

- Cine este tipul cu care vreţi să mă întâlnesc? Prietenul dumneavoastră?

- Un prieten. îl cunosc de mulţi ani. Este indian. Şi m-am gândit că, poate, voi doi...

Joanna nu-şi termină fraza. O încheie Charlie în locul ei, cu o grimasă sarcastică.

- Că am avea ceva în comun? Tot credeţi că mă puteţi face fericit fără voia mea?

Joanna nu răspunse.

- Tipul ăsta, este bogat? Ca dumneavoastră?

Joanna nu vorbise niciodată despre originile ei burgheze, de avere, de studiile făcute în cele mai bune şcoli. Se îmbrăca ieftin dar şic, şi nu purta niciodată bijuterii. Şi totuşi, Charlie ştia...

- Nu... este sărac, recunoscu ea.

Charlie se strâmbă iar.

- Chiar nu înţeleg de ce ţineţi neapărat să vorbesc cu el. Eu, bani n-o să am niciodată.

- Poate că o să ai. Muncind din greu.

- El munceşte din greu?

- Familia lui este bogată, recunoscu ea, sincer. Dar el munceşte. Şi chiar munceşte din greu.

Charlie părea sceptic.

- Cu ce se ocupă?

- Este ziarist. Este un mare reporter...

- Ca şi tipii din afacerea Watergate?

- Cam aşa, da.

înainte ca discuţia să meargă mai departe sau să se împotmolească, un Ford Taunus rablagit intră în parcarea imobilului, cu Chase la volan.

în primele clipe, bărbatul realizat şi tânărul adolescent, bogatul şi săracul, cel care avea totul şi cel care n-avea nimic, se observară. Pentru Joanna, ei

semănau cu doi motani pe acoperiş care se măsurau, cântărindu-şi forţele şi pe cele ale adversarului, înainte de a se încăiera unul cu altul. Fermecător!

Joanna făcu prezentările. Ca să-i facă plăcere, Chase şi Charlie îşi strânseră mâinile... Şi apoi, datoria fiind împlinită, reîncepură să se privească.

- Azi după-amiază, Chase joacă tenis şi şi-a zis că poate ţi-ar face plăcere să-l însoţeşti.

- La tenis?

Charlie repetă cuvântul ca şi cum ar fi fost într-o limbă neînţeleasă pentru el.

- Două rachete, o minge, un fileu, înţelegi? îi explică răbdător Chase.

- Şi mulţi bani, completă Charlie. Este un sport al bogătaşilor.

Ochii întredeschişi ai lui Chase îl priviră fără simpatie pe Charlie.

- la asta ca pe o vizită împreună cu un ghid în mijlocul unei culturi străine.

Charlie privi grămada de fiare care-i servea drept maşină lui Chase.

- Mi-aţi spus că este putred de bogat?

Joanna păli.

- N-am zis niciodată că...

Şi pentru prima oară de când venise, o părere de zâmbet lumină faţa lui Chase.

Joanna plecă pentru că o aşteptau fraţii Begay. Chase şi Charlie se urcară în rablă.

- Nu-ţi place maşina mea? întrebă Chase.

- Pentru mine, este nostimă... Numai că, eu îmi imaginam că un bogătaş ca dumneavoastră...

- Şi aveai dreptate. Am avut una mai frumoasă, dar mi s-a furat. Era o Porsche.

O licărire de interes se aprinse în ochii lui Charlie.

- Cum au făcut de v-au furat-o? De fapt, ce vă mai întreb, este uşor. Se umblă la tabloul de bord, se scurt-circuitează demarorul, şi gata!... Mi-a arătat prietenul meu, Reno.

Şi Charlie începu să-i vorbească cu înflăcărare, fără să omită nici un detaliu din înaltele fapte de arme ale acelui Reno.

*
* *

Chase, în această ciudată companie, îşi făcu o intrare remarcabilă la terenul de tenis.

- Cine este? îl întrebă partenerul său de dublu. Vreo rudă?

- Nu, răspunse sobru Chase. îl cheamă Charlie. Este un prieten al unui prieten...

- Aşa îmi ziceam şi eu, răspunse acesta.

Pe tot parcursul meciului, Charlie nu se mişcă din tribună. Privea în jurul lui cu aviditate, îi studia pe toţi. Era exact cum îi descrisese Joanna: parcă asista pe viu la un episod din Dynastie.

Şi apoi, în felul acesta, Chase putea să fie cu ochii pe el. Pentru că se temea oarecum ca băiatul să nu

profite de situaţie şi să „lucreze“ la BMW-urile şi Jagurar-urile parcate în apropiere, să pună astfel în aplicare lecţiile „talentatului“ Reno.

Mai târziu când Chase ieşi de la vestiare, Charlie nu mai era la locul lui. începu să-l caute pe terenuri, prin tribune, la cafenea şi, cu mai multă îngrijorare, în parcare.

Nici urmă de Charlie.

Gata să renunţe, îl găsi până la urmă, în spatele bufetului... făcând „inventarul“ pubelelor!

- Ce naiba faci aici?

Fără să se ridice, Charlie întoarse totuşi capul şi zise peste umăr:

- Cercetări.

- Poftim?

- Cercetări, v-am spus doar.

- Cercetezi casoletele unsuroase şi şerveţelele de hârtie?

- Pentru mine, sunt materiale cu valoare sociologică. Fac o probă de memorie pentru cursul de etnologie.

Chase îl privi stupefiat.

- „O mică excursie sub conducerea unui ghid în mijlocul unei culturi străine“, parcă aşa mi-aţi spus?

Chase îşi aminti că spusese ceva de genul acesta, dar la modul ironic.

- Ei bine?

- Tocmai asta fac. Trebuie să aleg să scriu despre o

subcultură, aşa mi-a zis domnişoara Hancok-Smith. Am găsit-o! Trebuie să scriu vreo douăzeci de pagini despre structura ei, despre sistemul ei de valori, chestii de-astea. Mi-a arătat ce vrea să însemne asta într-o carte despre trobriarzi.

Chase nu prea înţelegea ce aveau de-a face cu toate astea aborigenii din insulele Trobriand.

- Era vorba despre o subcultură în cartea aceea. Cercetătorii le luau interviuri, trăiau împreună cu ei. Le scotoceau chiar şi gunoaiele. Mi s-a părut isteaţă treaba asta.

Uluit, Chase contempla rezultatele unei metamorfoze.

- Am găsit şi eu subcultura despre care să scriu. Elita cluburilor de tenis. Este stupefiant ce poţi găsi în pubelele lor!

*
* *

„Alo! Sunt Marlene. Pentru moment, sunt plecată la un safari. Dar, dacă îmi lăsaţi numele şi numărul de telefon, vă voi suna de îndată ce voi fi împuşcat leul!“

Era pentru a cincea oară că Chase asculta refrenul acesta. Şi va fi pentru a cincea oară când va închide telefonul, după ce deschisese gura, şi se hotărâse până la urmă să nu spună nimic...

N-o să recite totuşi:

- Bună ziua, sunt Chase. Trebuie să-ţi spun că puştiul pe care l-am dus astăzi la turneul de tenis, este

incredibil! A prins poftă de viaţă după ce a descoperit subiecte cu valoare sociologică în înalta societate...

Cum poţi să laşi un asemenea mesaj pe un robot telefonic?

Totuşi, Chase trebuia să discute cu cineva. I se părea extraordinar şi reconfortant în acelaşi timp. Trebuia să împărtăşească asta cu cineva.

Dimineaţă, plecase împreună cu un puşti ursuz, disperat. Se întorsese seara cu unul vorbăreţ, entuziast.

- Domnişoara Hancock-Smith zice că ţi se formează caracterul în călătorii. Cred că are dreptate...

Reamintindu-şi aceste cuvinte, Chase zâmbi. Da, călătoriile te formează. Dar nu-i nevoie să pleci la capătul lumii pentru asta. „Călătoria“ este la fel de eficace dacă parcurgi de la un capăt la altul toată scara socială din Statele Unite.

*
* *

Se întorsese acasă la fel de entuziasmat ca şi Charlie, şi imediat, o sunase pe Marlene pentru a împărtăşi acest moment cu ea. Mai încercă o dată.

- „Alo! Sunt Marlene. Pentru moment,...“

„Bine“, îşi zise Chase, care închise telefonul şi ieşi.

*
* *

La ora zece seara, când auzi bătăi în uşă, Joanna nu prea avea chef să deschidă.

Dar când locuieşti într-o singură cameră mare este

greu să te prefaci că nu eşti acasă când toate luminile sunt aprinse.

Deschise aşadar uşa cu oarecare indispoziţie...

- Chase!

Se ciupi, clipi de câteva ori. Dar, chiar şi după asta, Chase era tot aici.

îi oferi ceva de băut, el ceru bere. „Ca să-şi înece cine ştie ce supărare!“ se miră ea în gând.

- Ca să stropesc o renaştere! zise el, ca şi cum i-ar fi citit gândul.

Şi îi povesti totul.

Chase parcă era în al nouălea cer, şi se poate spune că nu berea era de vină. Se contopise oboseala după un meci dificil cu nesperatul succes al întâlnirii lui cu Charlie Seeks Elk.

La sfârşit, era întins pe canapea, cu mâinile sub cap, cu ochii întredeschişi, simţind cum alunecă uşor într-o binemeritată letargie.

îi plăcu această clipă în care se mulţumea doar să vorbească, prea obosit, prea fericit ca să se şi mişte. Era atât de uşor să fie cu ea; ea nu-i cerea nimic în plus, nici măcar nu propunea ceva... Joanna şedea de cealaltă parte a mesei, îşi sorbea alene berea-limonadă şi-i permitea să fie el însuşi.

Câteodată zâmbea. Era superbă atunci când zâmbea. Aşa că el încercă să fie cât mai nostim ca s-o mai vadă zâmbind. Ar fi vrut să-şi pună capul pe genunchii ei. Ea şi l-ar fi plecat pe al ei spre el, şi i-ar fi oferit prospeţimea zâmbetului ei de Madonă.

Joanna se duse în bucătărie să aducă şi ultimele

două beri. Chase contemplă şoldurile rotunde şi suple ale tinerei.

Câteva clipe mai târziu, adormi.

*
* *

Era pentru prima oară când ea îl vedea adormit. Şi nu ştiu niciodată cât timp stătuse aşa, observându-l, ţinându-şi răsuflarea. Poate un minut, poate un sfert de oră. Chase nu se mişca, dormea profund. La un moment dat, zâmbi în somn. Joanna, geloasă, se întrebă pe cine o fi visând. Ar fi pus pariu pe cincizeci de dolari că nu pe ea. Dorindu-şi cu ardoare să piardă acest pariu...

Ştia însă că nu-l va trezi ea. Dacă se trezea el singur, fie, înseamnă că aşa era cursul firesc al lucrurilor. Dar dacă el nu se va trezi? însemna de asemenea că aşa trebuia să fie.

Joanna credea profund că trebuie să laşi destinul să-şi urmeze cursul, şi credea în forţele secrete ale acestui destin.

Când ea se culcă alături de el, Chase zâmbi din nou în somn.

Dar nu se trezi.

Joanna îl dorea pe Chase din tot sufletul. Alături de el, în noapte, avu certitudinea că-l iubeşte cu pasiune.

Capitolul 1

Chase putea să doarmă oriunde, oricând. Dar niciodată prea mult timp.

Făcea parte din meseria lui: un pui de somn de o jumătate de oră în casa scării unui imobil în ruină din Belfast, în avion între Los Angeles şi San Francisco sau cu capul pe volanul maşinii sale, aşteptând la o întâlnire cu vreun informator care, de cele mai multe ori, îi dădea plasă.

Şi se trezea repede, imediat în alertă, imediat proaspăt şi bine dispus. întotdeauna pregătit pentru orice, ştiind exact unde se află.

Lumina soarelui, care intra pe fereastră şi-i scălda faţa, îl surprinsese. Mai era de asemenea o aromă de cafea şi zgomotul maşinilor de pe stradă. Ce însemna asta? Deschise ochii şi văzu o încăpere necunoscută: un salon mare, cu o masă din lemn de tec, o tapiserie africană, şi un ceas deşteptător cu afişaj digital care arăta 10:42.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Dormise mai bine de zece ore pe canapeaua domnişoarei Hancock-Smith. Imposibil!

Acum, începea să-şi reamintească. Partida de tenis. Charlie. Beţia succesului. Şi cea a berii.

Joanna nu mai era aici. Pe el îl durea capul. Şi-l scutură în speranţa că îi va fi mai bine dar imediat

regretă.

Pe masă era un bilet în care scria:

„Dormeai buştean. După ziua de ieri, meritai acest somn. Eu am plecat împreună cu fraţii Begay să mă întâlnesc cu un poliţist de la Brigada Mondenă pe care-l cunosc. Fă un duş dacă vrei. în frigider găseşti suc de portocale, şi în cuptor sunt sandvişuri pe care ţi le-am păstrat calde. Ai şi cafea câtă doreşti. îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Charlie. Pe curând.“

Şi era semnat doar: „Jo“.

* * *

în aceeaşi seară, se dădea o recepţie pentru a marca sfârşitul turneului de tenis. Şi Chase îi era recunoscător mamei sale pentru lecţiile de bună-creştere pe care i le dăduse de-a lungul anilor. Acest lucru îl ajutase să fie în stare să poarte o discuţie politicoasă şi chiar interesantă cu oricine, chiar dacă era uneori într-o stare de neatenţie la ce se întâmplă în jur.

Ronţăi din farfuria lui tot felul de aperitive până la desert, părându-i-se toate fade... Se gândea la Joanna. Unde era? Ce făcea?

în clipa aceea, Marlene se ridică de la locul ei şi se îndreptă spre podium, pentru că Preşedintele Turneului de Caritate tocmai o aclama pe „cea fără abnegaţia şi curajul căreia nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil.“

- ...şi deosebit de fermecătoare astă-seară, nu ţi se pare? îi şopti mama sa la ureche lui Chase.

- Poftim? Oh! Iartă-mă, eram cu capul în nori...

- Ziceam că Marlene arată extraordinar de bine astă-seară, repetă Denise Chase. Dar ea este întotdeauna foarte frumoasă.

- Da, încuviinţă Chase, în timp ce Marlene apuca microfonul şi-şi începea discursul.

Era într-adevăr frumoasă. Frumoasă şi calmă şi sigură pe ea. Şi distantă.

O privi în timp ce ea citea palmaresul, acordând fiecăruia trofelul şi felicitând jucătorii şi suporterii. îi trata pe toţi cu acelaşi aplomb - chiar şi pe el, când veni, împreună cu partenerul său de dublu, să-şi ia cupa care-i recompensa... Şi Chase o vedea şi peste douăzeci de ani făcând acelaşi lucru. Mondenităţile acestea erau o plăcere pentru ea.

Marlene era de asemenea şi o gazdă perfectă, capabilă să organizeze un mare dineu de gală de sute de persoane, să-şi amintească exact ce trebuia trimis la spălătorie, şi să comande flori pentru cine ştie ce aniversare, toate astea în acelaşi timp! Ştia să pozeze la braţul lui Chase, atunci când acesta era de faţă, şi să aibă o atitudine de proprietară, fără să piardă firul discuţiei pe care o avea cu un bancher sau cu un general. Dar ceea ce nu ştia ea să facă, era să-şi împletească degetele cu ale lui Chase atunci când

mergeau alături, aşa cum văzuse el că fac femeile îndrăgostite.

Chase hotărî că-i va spune Marlenei.

Şi nu mai târziu decât astă-seară.

Bătrânul Alexander întinse paharul ca să ciocnească cu nepotul său.

- Pentru viitoarea generaţie de jucători de tenis! zise el.

Chase îşi duse paharul la buze dar rămase îngândurat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă bunicul. Noua generaţie nu va întârzia prea mult să apară. Este de ajuns s-o vezi pe tânăra Copley cum te priveşte.

- Hmm! făcu Chase nedorind să discute problema.

- Am vrea să te vedem însurat, fiule, se grăbi să explice Denise, înainte ca bătrânul Alexander să spună acelaşi lucru în termeni mai duri.

- Sunt destul de mare ca să-mi găsesc singur o soţie, zise Chase.

- S-a văzut ce rezultate ai avut ultima oară când ai făcut-o!

Asta-i bună! Alexander Chase trecea din nou prin una din
fazele lui de autoritarism acut pe care Chase le numea „sfertul de oră a la Ivan cel Groaznic“. în aceste cazuri, nu aveai ce face decât ori să-l asculţi liniştit, cu ochii

închişi, dând impresia că te superi, ori să schimbi cumva subiectul.

Şi cum Chase n-avea deloc de gând să se lase însurat astă-seară, schimbă subiectul, prinzând din zbor primul gând care-i trecu prin minte.

- Mi s-a întâmplat ceva ciudat zilele trecute, zise el. Stăteam liniştit în biroul meu, când doi indieni navajo intrară înăuntru.

Schimbarea de fizionomie pe chipurile lui Alexander şi al Denisei fu radicală şi imediată. Sprâncenele stufoase ale lui Alexander se ridicară peste ochii lui de vultur, în timp ce bronzul slab al Denisei, atât de greu de abţinut când eşti de fel o blondă naturală cu tenul roz, se şterse brusc.

- Indieni navajo? întrebă Alexander.

întrebarea semănase cu lătratul unui dulău, şi cei din jur tresăriră.

- Ce voiau?

Chase se întreba dacă făcuse bine alegând acest subiect de conversaţie. Este adevărat că bunicul său o uitase instantaneu pe Marlene, dar terenul rămânea alunecos.

- O căutau pe o nepoată de-a lor care fugise de acasă.

- Şi ce-i cu asta? Ce amestec poţi să ai tu?

- Am scris un articol despre prostituţie. Uneori cele ce fug de acasă sfârşesc prin a se prostitua.

- Ah, bun! Deci n-au venit la tine în mod special,

pentru că îşi ziceau că eşti navajo...

- Dar sunt un navajo, zise calm Chase.

Alexander îşi ridică furios bărbia şi-şi fixă nepotul drept în ochi.

- Tu eşti fiul fiicei mele. Eşti un Chase. Şi încearcă să nu uiţi asta.

O luă apoi pe Denise de braţ.

- începe să fie cald aici. Şi este prea mare hărmălaie pentru urechile mele. Să mergem. Ia-ţi mantoul. Mergi înainte, Denise. Te ajung imediat şi eu din urmă.

- Da, tată, zise Denise.

îi zâmbi lui Chase şi, în loc de la revedere, îl mângâie uşor pe braţ, şi plecă.

Simţindu-se teribil de vinovat, Chase o urmări cu privirea în timp ce ea se îndepărta.

Alexander însă rămăsese aici şi-l privea aspru.

- Bineînţeles că le-ai zis acelor afurisite de Piei-Roşii s-o şteargă din biroul tău.

- Nu.

- De ce?

- Pentru că aveau nevoie de ajutor. Aşa că am luat legătura cu Jo... cu o prietenă.

Nu era nevoie să precizeze cine era această prietenă. Pentru că fără îndoială că atunci bunicul lui ar avea multe de spus.

- Aşadar nu te ocupi chiar tu, bine, bine...

- La ce le-aş fi eu de folos? întrebă Chase.

- La nimic, zise Alexander. La nimic. La nimic. Mă bucur că îţi dai seama de asta.

îşi privi nepotul şi-i spuse cu gravitate.

- Nu poţi să fii şi alb şi navajo, Chase. Este imposibil.

Apoi îşi bău restul de şampanie şi începu să se îndepărteze.

Artrita îi încetinea mişcările. Chase îl observă. Părea mult mai bătrân, astă-seară. Chiar vulnerabil. I se vedeau cei optzeci şi doi de ani, nu cincizeci pe care adeseori părea să-i aibă. Nu mai era leul neînfricat care domnise peste lumea presei, în această parte a ţării, de atâta vreme încât uneori se putea crede că va rămâne veşnic.

Chase resimţi însă un enorm val de afecţiune pentru bătrân. Este adevărat că era irascibil, îndărătnic, încăpăţânat, tiranic, nedrept uneori, dar era şi singurul tată pe care Chase îl cunoscuse vreodată. Făcuse tot ce putuse, şi intenţiile lui fuseseră întotdeauna cele mai bune.

în ansamblu, Alexander făcuse o treabă excelentă.

- Mai sunt şi altele, să ştii, dacă n-o vrei pe Marlene.

Alexander schimbase complet subiectul. Cum îi stătea de

altfel în fire! Revenea la oile lui. Şi Chase era obligat să recunoască faptul că toate eforturile pe care le făcuse pentru a-l rătăci pe alte căi fuseseră zadarnice.

Chase zâmbi.

- Ştiu.

- Te gândeşti la cineva? bombăni Alexander.

Chase ezită.

- S-ar putea.

- Atunci, nu sta prea mult timp pe gânduri.

- O să am grijă.

- Foarte bine! Vii să iei micul dejun cu mine, miercuri?

- Dacă vrei, zise Chase.

- Vreau, răspunse Alexander, cuprinzându-l cu braţul pe după umeri.

Apoi, cu paşi rari, plecă.

Chase privea oamenii care plecau, braţ la braţ. Se simţi mai sigur ca niciodată. Ah, dacă măcar Marlene s-ar arunca în braţele lui cu pasiune ca şi cum n-ar putea trăi fără el! Sau doar, atunci când trece pe lângă el să-i de un sărut fugar pe obraz.

în loc de asta, ea îl trimise să-l caute pe administrator care era singurul care avea cheia de la o anumită debara în care era vital ca ea să intre deîndată. După asta, îl mai lăsă să aştepte în timp ce ea făcea inventarul platourilor pe care se serviseră aperitivele alegându-le pe cele care-i aparţineau de cele care erau ale clubului.

Cu mâinile înfundate în buzunarele smochingului,

Chase fierbea de furie.

- Nu eşti obligat să mă aştepţi, îi zise Marlene.

- Vreau să-ţi vorbesc.

- Ei bine, să vorbim, se oferi ea cu amabilitate. Vino. O să-mi spui tot în timp ce eu număr scaunele. Marjorie Harris a şters-o fără să se ocupe de asta. Zău că nu poţi avea încredere în ea... Dar de fapt, despre ce să vorbim, dragule?

- Despre dragoste, zise el, mergând în urma ei.

- Poftim? Despre dragoste? repetă ea pe un ton distrat.

- Da, vreau să ştii şi tu ce aştept eu de la o relaţie cu o femeie. Este vorba despre...

- ...37, 38, 39...

- ...despre tandreţe atenţie, dragoste. în fine, chestii de genul ăsta, continuă el cu încăpăţânare.

- 51, 52, 53, 54...

- Marlene! O să încetezi o dată să numeri blestematele astea de scaune şi să mă asculţi?

Marlene îl privi de parcă el şi-ar fi pierdut minţile.

- Eu n-am nevoie.

Era rândul lui Chase să nu înţeleagă, şi s-o privească stupefiat pe Marlene.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre aceleaşi lucruri ca şi tine: despre dragoste, pasiune, tandreţe... Marile sentimente...

Vorbea despre toate astea ca despre ceva inutil şi murdar.

- Cine are nevoie de asta? La ce bun?

- La ce bun?... repetă, siderat, Chase.

- Suntem prieteni, Chase, îi explică ea simplu. Ne simţim bine împreună. Ne-am putea înţelege foarte bine toată viaţa. Suntem din acelaşi mediu, cunoaştem aceeaşi oameni, ne plac aceleaşi lucruri. în rest... toată vorbăria asta romantică - ea ridică din umeri - sunt exagerări, dragul meu... Poveşti pentru midinete.

Dar, pentru el, dragostea, „vorbăria romantică“, era cea mai frumoasă aventură şi cea mai periculoasă din lume, singura care merita să fie trăită.

- Nu eşti de acord? întrebă Marlene văzându-i expresia feţei.

- Nu.

El scutură din cap şi se încăpăţână să repete.

- Nu sunt de acord.

Ea îi mângâie obrazul.

- Atunci, nu eu sunt cea de care ai nevoie.

Se răsuci brusc şi se întoarse să numere scaunele. Peste umăr, adăugă:

- N-am dreptate?

Cu durere în suflet, el îi zâmbi.

- Ba da.

Cea de care el avea nevoie - şi Dumnezeu să-l ajute! - era Joanna!

*
* *

Aproape în aceeaşi clipă, iată ce gândea Joanna:

Că dedusese prea multe lucruri, ieri, când îl văzuse sosind. Sigur, era vesel, dar numai pentru că ieşise învingător în meciul de tenis şi pentru că reuşise în mod miraculos să străpungă teribila indiferenţă a lui Charlie. Şi venise să-şi împărtăşească entuziasmul cu ea, pentru că ea mijlocise întâlnirea cu Charlie. Nici mai mult, nici mai puţin. Iar ea, prosteşte, interpretase totul.

Exista acea Marlene cu care-şi petrecea el cel mai mult timp. Era o fată frumoasă, şi Chase se va căsători cu ea.

„Bărbaţii cărora o femeie le-a frânt inima se sinucid, se apucă de băutură, sau se căsătoresc din interes“, îşi zise Joanna.

Pe la miezul nopţii, mai avea de corectat vreo două-trei teze, când cineva bătu în uşă.

Era o bătaie timidă, şovăitoare. Departe de bătaia „învingătoare“ de ieri, la aceeaşi uşă, şi de către acelaşi Chase.

Pentru că, într-adevăr, el era. Dar parcă un altul... De data aceasta, nu mai avea în ochi acea licărire de bucurie şi nici zâmbetul triumfător pe buze, ci întreaga lui fizionomie avea o expresie anxioasă, hăituită. Purta o cămaşă albă cu volane plisate şi un smoching, dar gulerul îi era descheiat, papionul era desfăcut şi-i atârna

peste piept, şi-şi scosese brâul de mătase, care ieşea din buzunarul în care-l îndesase.

Mâinile îi erau adânc înfundate în buzunarele pantalonilor; o şuviţă grea îi cădea cu tristeţe pe frunte.

Ce căuta aici? Ce voia? Imediat, Joanna îşi imagină ce poate fi mai rău. El venise să-i ceară să dispară din viaţa lui. Se simţi cuprinsă de cea mai adâncă deznădejde. „Nici nu-i nevoie să-mi mai spună, se gândi ea. Da, o să te las în pace, îţi jur.“

- Iată-mă, zise Chase. Nu ştiam unde să mă duc.

„Nu ştiam unde să mă duc!“ Ce putea să însemne asta?

Cu capul plecat, el intră la Joanna. Ea îi făcu semn cu mâna să se aşeze undeva. Se aşeză deci, dar nu ca ieri. De data aceasta, nu se mai sprijini cu spatele de spetează. îşi puse mâinile pe genunchi şi-şi împleti degetele... Apoi şi le privi îndelung, ca şi cum ele erau nodul gordian, şi el trebuia să se hotărască dacă-l desface sau îl taie.

Joanna îi oferi o băutură.

El refuză dând din cap. Aşteptând să-şi găsească cuvintele, bâigui nişte începuturi de fraze.

în fine, reuşi să-i spună:

- Am venit pentru că tocmai am rupt relaţia cu Marlene.

Era exact ce avea nevoie Joanna să audă pentru a

începe să
spere.

- N-ar fi mers niciodată între ea şi mine, continuă Chase. Chiar ea a spus-o.

Atunci, o ploaie îngheţată se abătu în inima Joannei peste jarul de speranţă aprins de fraza precedentă. Aşadar, Marlene îşi asumase responsabilitatea rupturii şi el venea acum la ea să-l consoleze!

- Nici n-ar fi fost nevoie să mi-o spună, încheie Chase. Eu mi-am dat seama primul de acest lucru. Nu pe ea o vreau.

Joanna aşteptă urmarea, dar cum aceasta nu venea, avu îndrăzneala să-l întrebe:

- Şi... pe cine vrei?

El ridică privirea spre ea şi o uşoară roşeaţă îi apăru în obraji.

- Pe tine.

- Dar...

- „Dar“ este chiar cuvântul potrivit... între noi există o mulţime de „dar“, şi îmi este foarte greu să mă descurc cu toţi aceşti „dar“.

Şi ei! Ceea ce auzea acum, era exact ceea ce n-ar fi îndrăznit niciodată să spere, era exact contrariul a ceea ce se temuse că va auzi.

Lui Chase nu i se părea că este un moment de bucurie; părea să sufere.

- Ascultă, Joanna, zise el. Prima oară când te-am revăzut după atâţia ani, am vrut să fug de tine cât mai departe cu putinţă.

- Şi acum?

El îşi trozni degetele. Un gest insuportabil.

- Habar n-am. Nu mai ştiu ce vreau. Nu ştiu dacă avem o şansă infimă ca lucrurile să meargă.

Trebuia să fii o fire extraordinar de optimistă pentru a avea motive să te feliciţi pentru situaţia de fapt. Joanna însă avea darul speranţei.

- înainte, n-am vorbit niciodată astfel, zise ea.

- Cum adică?

- Ca nişte oameni care-şi doresc să se înţeleagă. Ca nişte oameni pe care-i interesează cu adevărat ce gândeşte celălalt.

- Pe mine m-a interesat întotdeauna ce gândeai tu, spuse el.

Poate. Şi atunci, poate că ea nu remarcase. Pe vremea logodnei lor, ei îi era atât de teamă de el, încât credea că, dacă s-ar fi aventurat să aibă o idee personală, el n-ar ierta-o niciodată.

- N-am observat niciodată asta, zise ea încet.

Chase oftă. Se lăsă să alunece pe speteaza scaunului şi-şi trecu un braţ sub cap.

- Şi totuşi, aşa era.

Privirile li se întâlniră din nou, de data asta pline de

duioşie. îşi zâmbiră. El mai întâi. Ea îi răspunse, plină de speranţă. Când el îi spuse: „Vino!“, cu o voce răguşită, ea se apropie, ca hipnotizată.

O prinse de mână şi o trase pe canapea lângă el. Părul Joannei mângâia faţa lui Chase. Degetele li se împletiră ca firele unei ţesături.

Erau mai aproape unul de altul cun nu mai fuseseră de ani de zile. Şi reveneau atât de departe, se putea spune ca de o veşnicie nu mai fuseseră astfel!

Joanna îşi amintea de îmbrăţişările lor trecute, de dorinţa crescândă şi reţinută pe care o ghicea la Chase, şi din care, pe atunci, ea nu înţelegea nimic...

Acum, înţelegea. Resimţea chiar ea fiorii dorinţei, magia dorinţei.

îl dorea pe Chase.

Se apropia uşor de el, milimetru cu milimetru; la fel şi el, până când în final buzele li se întâlniră.

Mai întâi, o mângâiere uşoară ca un fulg. Mai mult o aluzie la un sărut decât un sărut adevărat. O întrebare. O promisiune, poate...

El se depărtă puţin, şi ea îl văzu că zâmbeşte.

- Pentru „Veşnica întoarcere“ a lucrurilor! zise el ca şi cum ar fi toastat.

Buzele Joannei se întredeschiseră aşteptând adevăratul lui sărut. Şi pentru Chase, acesta fu ca o apă vie pe care o sorbea de la această femeie pe care o

iubea.

Şi, cu mâini nerăbdătoare, porni în explorarea trupului Joannei. Dorinţa fierbinte îi ameninţa pe amândoi, de nestăvilit. Mintea înflăcărată a lui Chase nu putea gândi altceva decât că are nevoie de ea ca de aerul pe care-l respira, că, în toţi aceşti ani, avusese zadarnic nevoie de ea, şi că acum în sfârşit, va fi a lui.

Simţea însă că ea nu se va abandona pur şi simplu. Cu vârful degetelor, ciudat de timide, ea îl mângâia deja. Ştia că în urmă cu cinci ani, dacă ar fi făcut dragoste, n-ar fi fost o sărbătoare ca astăzi. Ea ar fi fost pasivă; el ar fi fost mai lent, mai impasibil. Ar fi fost în stare să se poarte cu blândeţe, şi-ar fi păstrat multă vreme cumpătul...

Astăzi, era înflăcărat, nerăbdător, chiar violent. Pentru că astăzi, nu era singurul care să vrea să facă dragoste.

Joanna avea nevoie de el cum are deşertul nevoie de apă. Cum are pasărea nevoie de un cuib şi femeia îndrăgostită de bărbatul iubit.

în urmă cu cinci ani, era doar o marionetă, pe care părinţii o iubeau. Şi Chase era bărbatul pe care mama şi tata îl găsiseră pe gustul lor. La rândul lui, el degeaba era deja adult la vremea aceea, fusese influenţat de atotputernicul lui bunic, cel puţin tot atât pe cât fusese ea de Jeremiah şi Lydia Hancock-Smith.

Căsătoria lor, în urmă cu cinci ani, n-ar fi fost cea dintre un bărbat şi o femeie, ci aceea a doi copii manipulaţi de cerinţele sociale, mondene ale celor două mari familii.

în seara aceasta, nimeni în afară de ei, nu le va mai comanda dorinţele.

în seara aceasta, se întâlniseră pentru că aşa vruseseră ei; se acceptaseră unul pe altul şi vor face dragoste, pentru că aşa voiau ei.

Şi era foarte bine aşa. Era chiar delicios. în urmă cu cinci ani, Joanna ar fi consimţit să facă dragoste cu Chase, dar n-ar fi fost în stare să-i răspundă. Nu cu o aceeaşi intensitate. Nu cum ştia să-i răspundă acum.

Acum, era o femeie, o femeie care ştia cine este, ce puteri şi ce slăbiciuni avea, ce voia de la viaţă, şi pe cine dorea...

Dintotdeauna, pentru totdeauna, şi mai ales acum, îl dorea pe Chase.

Dacă ar afla asta, tatăl ei ar râde şi ar spune: „Ti-am zis eu!“ Mama sa ar da din cap, şi-ar frânge mâinile şi ar face, „tss, tss, tss!“... Şi înalta societate californiană ar face la fel.

Dar, deocamdată, asta era ultima grijă a Joannei.

Ceea ce conta acum, era ca ea să ştie, să fie sigură, să nu aibă nici o îndoială că îl iubea pe acest bărbat; îl iubea pe Chase.

îl iubea din tot sufletul, şi era gata să-i arate cât de mult.

Se îmbrăţişau cu frenezie, cu o imensă tandreţe faţă de celălalt.

Venise timpul să se descopere, să se dăruiască unul altuia, să-şi împărtăşească iubirea.

*
* *

Joanna primi fericirea iubirii cu o ploaie de lacrimi. Apoi se simţi stânjenită, el se simţea vinovat. îi voia doar binele, se temea să nu-i fi făcut rău.

- Iartă-mă, murmură el. Nu puteam să ştiu. Nu ştiam că tu... că este prima oară.

Nu era un reproş. Nu, era un pic de teamă, era îngrijorare, dar mai ales, i se părea ei, bucurie.

- Da, a fost prima oară.

- N-aş fi sperat niciodată.

Mărturisise asta cu încântare.

- Dar de ce, Jo?

Şi atunci, ea îi explică.

îi spuse că i se dăruise acum făcându-şi ei un cadou; că-l refuzase atunci, pe el ca şi pe oricare altul, atâta vreme cât nu ştia bine cine este ea...

- Presupun că ştii cine eşti de mai bine de o jumătate de oră, îi spuse ironic Chase.

- Ei! Chiar ştiind în sfârşit cine eram, mai trebuia să-l găsesc pe cel cu care să împărtăşesc descoperirea... Şi

până la tine, nu l-am găsit!

Se iubiră din nou, adormiră, şi, în mijlocul nopţii, se treziră şi se iubiră iarăşi. Joanna trecea, cu ochii închişi, pe punea suspendată a dragostei, avându-l pe Chase drept ghid, de câte ori voia el. Şi apoi se ghemuia în braţele lui adormind din nou.

*
* *

în zori, sună telefonul.

Clătinându-se, încă ameţită de dragoste şi de somn, Joanna ridică receptorul.

Când se întoarse, îi spuse lui Chase, ca şi cum i-ar fi anunţat victoria de la Marathon:

- Este pentru tine. Este Charlie. Ar vrea să-ţi ştie părerea înainte să fure o maşină...

*
* *

Dar nu orice maşină. O Porsche. Exact de aceeaşi culoare ca şi cea care i se furase lui Chase.

- Este a dumneavoastră, sunt sigur.

- Uşurel, băiete!

- Nu, nu uşurel! N-am timp de discuţii. Este o 911 S C Targa. O conduce un tip ciudat. Se dă mare în faţa prietenei lui cu maşina asta. Mă gândesc că ar putea fi a dumneavoastră. Dar vreau să fiu sigur.

- Nu este numai o singură 911 S C Targa, gri metalizat, în Los Angeles.

- Da, dar caraghiosul ăsta n-are faţă de Porsche,

dacă înţelegeţi ce vreau să zic...

Chase nu era sigur că înţelegea prea bine.

- Nu pare plin de bani... Şi apoi mersul lui nu prea se potriveşte, nu-i „alunecată“. Mai degrabă e legănată. N-are clasă de Porsche...

Chase zâmbi. Aşadar, sociologia avea şi aplicaţii practice!

- Poate că totuşi nu-i a mea. Poate că a furat-o de la altcineva.

- Interiorul este din piele neagră? Are o mică zgârietură pe aripa stângă faţă? O urmă de ojă roz pe mânerul pasagerului?

Urma de ojă roz îl convinse pe Chase.

- Fir-ar să fie! A mea este! Fără îndoială!

Urma de ojă fusese lăsată cu graţie de Marlene, în noaptea dinainte ca maşina să fie furată; de altfel, se plânsese, nervoasă, de „nenorocirea“ întâmplată unghiilor ei... Politicos, Chase nu spusese nimic despre pata lăsată pe mâner. O maşină de o sută de mii de dolari, ce naiba, se poate înlocui! Nu şi o unghie a domnişoarei Marlene Copley!

- Cheamă poliţia, îl sfătui Chase.

- Da, imediat! Chiar credeţi că poliţiştii îşi vor abandona partida de cărţi pentru ochii mei frumoşi de indian navajo?... Maşina este aici, parcată frumos în faţa unui magazin; parcă îmi face ochi dulci, şi n-aş vrea s-o dezamăgesc. S-a făcut: o fur şi v-o aduc.

Chase ar mai fi vrut să argumenteze un pic, dar Charlie zise în încheiere:

- Acestea fiind zise, am fugit. înainte ca individul acela să apară şi s-o şteargă cu maşina.

Şi închise brusc, fără să mai asculte ce-i spunea Chase.

Cu Charlie, lucrurile acestea erau: „Zis şi făcut“.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, maşina gri metalizat a lui Chase Whitelaw era parcată în faţa imobilului Joannei.

Şi astfel, într-o singură noapte, Chase îşi regăsi şi dragostea, şi maşina!

Capitolul 8

Săptămâna care urmă ar fi trebuit marcată cu o piatră albă. Totul mergea din ce în ce mai bine pentru toată lumea. Pentru Joanna, pentru Chase, pentru Charlie. Şi poate chiar şi pentru fraţii Begay. Pentru că Gloria, femeia poliţist de la Brigada Mondenă căreia Joanna i se adresase, şi căreia îi arătase fotografia lui Jenny, îi telefonă. Văzuse undeva o fată care corespundea descrierii lui Jenny Tso.

Bineînţeles, Gloria nu era sigură de nimic. Fata pe care o văzuse poate că era Jenny, poate că nu.

- Făcea trotuarul? întrebă Joanna îngrijorată.

- Nu cred. Se plimba pe străzi, atâta tot. Fata aia nu prea se încadra în peisaj. Şi eu mă pricep la aşa ceva.

- Te cred. Ai vorbit cu ea?

- Nu, zise Gloria. Urmăream o altă afacere şi, până să pun treburile la punct, puştoaica a dispărut.

Totuşi, chiar această slabă speranţă relansă căutările. Joanna, Chase, Joseph şi Curtis scotociră tot cartierul. Arătară fotografia lui Jenny multor oameni, dar nimeni nu ştia nimic.

- Sunt atâtea fete ca asta, zise un marinar.

Chase pusese mâna pe braţul Joannei pentru a-i mai potoli înflăcărarea. Şi atfel, încetişor, cu prudenţă, se reobişnuia să se îndrăgostească nebuneşe de ea. La rândul ei, Joanna părea să-i înţeleagă nevoia de a se

mişca încet. El reconstruia piatră cu piatră dragostea lor, şi ea îi uşura sarcina. îi oferea prezenţa ei tăcută alături de el, un zâmbet complice din când în când, un râs uşor uneori, o mângâiere de încurajare pe mână.

Era Joanna pe care el o visase mereu. Cu care îi făcea plăcere să fie. Uneori înţeleaptă, uneori descreierată. Deschisă, dar misterioasă. Şi cu cât o descoperea, cu atât îşi dorea s-o cunoască mai mult.

O dorise întotdeauna pe Joanna şi pe nimeni altcineva. Acest lucru, îl ştiuse întotdeauna. începea însă să observe că acum cinci ani, dorinţa lui pentru ea, nevoia de ea, era derizorie faţă de setea pe care o resimţea astăzi.

în urmă cu cinci ani, dorise acest trup frumos, această iscusinţă a spiritului. Era frumoasă; i-ar sta bine alături de el...

Era la fel de frumoasă ca şi atunci, el era mândru să se plimbe alături de ea, era plăcut să se trezească alături de ea...

Acum însă se gândea la cu totul altceva, la provocarea lansată parcă întregii lumi de afurisita aceea de bărbie Hancock-Smith, la zâmbetul ei generos. La felul în care ea îl încurajase pe Charlie, la felul cum asculta cu atenţie, fără să-l întrerupă vreodată, monologurile lui Joseph Begay. La faptul că persista s-o caute pe Jenny Tso în Los Angeles, aşa cum ai căuta

acul în carul cu fân.

*
* *

- Ai putea să renunţi, să ştii, îi zise el într-o altă după amiază de căutări zadarnice.

Chiar şi fraţii Begay începeau să se declare învinşi. Nu mai aveau nici bani să plătească hotelul, şi concediul pe care şi-l luaseră se apropia de sfârşit. Hotărâseră să se întoarcă acasă şi, după părerea lui Chase, Joanna avea şi ea dreptul să înceteze căutarea.

Ea însă scutură din cap.

- Cred că tu n-ai putea să-l laşi baltă pe Charlie.

Nu, într-adevăr, el nu-l va lăsa baltă pe Charlie... Numai că, Charlie era aici, el exista, şi Chase era răsplătit pentru eforturile pe care le făcea prin rezultatele pe care le vedea apărând!

De mai multe ori, Chase venise să-l ia pe Charlie de la şcoală, şi mersese împreună cu el la nişte prieteni care începură să-i povestească lui Charlie cum „făcuseră“ ei primul milion de dolari, apoi pe al doilea.

Unul dintre ei îşi rezumă cariera astfel:

- Eu am început de mic, am intrat ca simplu muncitor la firma al cărui preşedinte sunt astăzi. Apoi am devenit curier; apoi m-am însurat cu fata patronului!

Erau de asemenea de faţă şi copiii acestora, cam de aceeaşi vârstă cu Charlie, şi se împrieteni cu mai mulţi dintre ei. Vorbeau împreună pe rupte despre modul lor

de viaţă, despre ceea ce erau obişnuiţi să aprecieze sau să dispreţuiască, şi remarcau diferenţele.

Profitul era reciproc. Barierele cădeau. Nici Chase nu pierdea timpul ascultându-i. îşi petrecuse copilăria considerând că unele lucruri sunt de la sine înţelese, când, de fapt, nu erau. De când devenise adult, trecuse prin sita deasă a teribilului său spirit critic existenţa întregii lumi, viaţa tuturor celor din jurul său, în afară de a sa. Acum, afla multe de la aceşti copii.

- îmi place mult Charlie, îi zise el într-o zi Joannei.

- Este un sentiment reciproc, poţi să fii sigur, îi răspunse ea zâmbind. Şi asta nu este tot... Nu mai doarme în clasă, participă la lecţii.

- Progresează cu paşi uriaşi.

- Crezi că am făcut o minune?

- Aşa se pare. Dar ştii că se apropie Crăciunul? Este noaptea magică, atunci când totul este posibil...

* * *

Joanna şi Chase se întoarseră în cartierul în care Gloria crezuse că o văzuse pe Jenny Tso. Se întorseseră aici cu idei noi.

Era aceeaşi privelişte ca şi în cartierele în care Joanna, pentru a ajuta poliţia, făcea uneori pe prostituata. Aceleaşi trotuare jegoase, aceleaşi imobile cu faţadele acoperite cu graffitti, aceleaşi dughene de amanet, aceleaşi „bijuterii“ în care se vindeau doar tinichele, aceleaşi magazine de vechituri, aceleaşi spălătorii automate. Şi aceeaşi mulţime de trecători cu priviri triste şi feţe prelungi.

- Vom lăsa mesaje prin diverse locuri, zise Joanna.
- Mesaje? se miră Chase.
- Da, ca să ştie unde ne poate contacta.
- Dar unde?
- Pentru început, la spălătorie. Acolo, de obicei, există un panou pe care oamenii îşi pot pune micile anunţuri. După aceea, vom mai căuta şi alte locuri în care să lansăm. Să sperăm că Gloria are dreptate şi că Jenny nu este deja pe trotuar.

în spălătorie, Joanna găsi panoul sperat. Era un panou de doi metri pătraţi de plută pe care erau prinse în piuneze anunţuri. Scoase şi ea din poşetă o carte de vizită pe care scrise cu creion roşu: „Jenny Tso. Sună-mă. Te voi ajuta“. Urma numărul de telefon al Joannei şi

prenumele ei.

Trecură apoi prin toate magazinele de amanet. Şi de fiecare dată când zăreau în vitrină bijuterii cu turcoze - ceea ce nu era prea frecvent - intrau să întrebe de cât timp erau acolo.

în al treilea magazin, era o brăţară lată de argint împodobită cu turcoaze ovale şlefuite artistic.

- Sunteţi navajo? îl întrebă cămătarul pe Chase.

- Da.

- Atunci, trebuie că vă pricepeţi... Fata care mi-a lăsat-o a zis că este veritabilă, dar eu nu sunt sigur. Nu prea se găsesc chestii din astea pe aici.

- Ce fel de fată?

- Era o indiană.

Chase puse brăţara pe mâna Joannei.

- Ei, ce credeţi? întrebă vânzătorul.

- Arată bine, zise Joanna.

Se gândea că fata despre care era vorba era Jenny Tso şi ştia că şi Chase gândea la fel.

- O vreţi? întrebă cămătarul.

Zâmbi întrebând asta, ceea ce-l făcu să semene cu un păianjen care dă târcoale unei muşte.

- O sută cincizeci de dolari, îi anunţă el.

Chase scoase brăţara de pe mâna Joannei şi i-o înapoie cămătarului.

- Prea scumpă.

- Atunci însemnă că-i de tinichea?

Vânzătorul părea exasperat.

- Trebuia să bănuiesc! Nu-i de mirare că nu s-a mai întors după ea... ah, astea!

- Dumneata împrumuţi cu camătă puştoaicelor? întrebă Chase, cu ochii întredeschişi.

- Nu era chiar o puştoaică, se grăbi să zică omul. Era tânără, asta-i sigur. La indienele astea, este greu să le dai o vârstă.

Şi apoi îşi aminti deodată cu cine vorbea, şi corectă oarecum subiectul.

- Avea un ten ca de piersică. Proaspătă ca o dimineaţă de primăvară. N-avea nici un rid. Să tot fi avut vreo douăzeci de ani, habar n-am.

- Poate mai puţin? întrebă Joanna.

- Habar n-am. S-ar putea. Ce importanţă are?

- îţi aminteşti bine de ea? întrebă Chase.

- Fireşte. Cerea foarte mult pe brăţară. Mi-a zis că vine s-o recupereze după două săptămâni.

- Şi n-a venit?

Cămătarul făcu semn că nu.

- S-a făcut o lună, de-acum. Aşa că este de vânzare.

- îţi dau cincizeci de dolari, îi propuse Chase.

- Am plătit-o mai mult de atât, zise omul.

Chase ridică din umeri.

- Nu voia s-o lase. Se purta de parcă avea într-

adevăr valoare.

Privi brăţara din palma lui, apoi ridică ochii spre Chase!

- Şi probabil că are, în ciuda a ceea ce credeţi.

- Eu n-am zis nimic, doar că îţi ofer cincizeci de dolari.

- O sută.

- Şaizeci.

- Hei! V-am zis că am plătit-o mai mult de atât. Măcar să-mi recuperez ce i-am dat.

Chase nu zise nimic.

- Şaptezeci şi cinci, zise cămătarul.

Chase se întoarse şi porni spre uşă. Joanna îl urmă, cu o mână în buzunarul hainei ţinând degetele încrucişate, ca superstiţie.

- De acord! îl chemă cămătarul. Fie pentru şaizeci de dolari!

Chase se întoarse, plăti, luă brăţara şi o puse pe mâna Joannei. După care, scrise numărul său de telefon pe o foaie ruptă din agendă, şi i-o întinse cămătarului.

- Poftim. Să-i dai asta fetei dacă se prezintă să-şi recupereze brăţara.

Omul îl privi bănuitor pe Chase.

- Vreţi să i-o revindeţi?

- Dacă fac afacerea, promise Chase, îţi dau şi dumitale ceva.

- După părerea ta, cât crezi că i-o fi dat pe ea? întrebă Joanna după ce ieşiră din magazin.

- Douzeci şi cinci de dolari. Cel mult treizeci.

- Atât de puţin?

- Omul nu este un filantrop.

- E un şacal.

- Am cunoscut şacali mai simpatici decât el.

Joanna se înfioră.

- Crezi că a fost Jenny?

- Da... De ce? Tu nu crezi?

- Ba da. Cred. Sper, cel puţin.

Privi în jurul ei la hârtiile plimbate de vânt, la geamurile murdare, la faţadele jupuite. Atâta mizerie, atâta dezolare... în vreme ce, pentru că e apropia Crăciunul, pe marile artere se instalau lumini şi decoraţiuni somptuoase.

- Dacă a ajuns deja să-şi amaneteze brăţara în urmă cu o lună, zise pe un ton sinistru Joanna, mă întreb din ce o mai fi trăind astăzi.

Capitolul 9

Până la urmă, Charlie îşi depuse lucrarea. Aceasta se intitula: „Scrisoarea unui indian comanche despre datinile foarte extraordinare şi obiceiurile extravagante ale celor din clubul White Anglo-Saxon Protestants“.

Chase citi prima variantă. Corectă greşelile de ortografie, propuse câteva amendamente de stil şi când văzu lucrarea finalizată, fu foarte impresionat.

Spera ca „Scrisoarea unui indian...“ să producă acelaşi efect şi asupra Joannei. Va şti astfel că nu se înşelase acordându-i îndredere lui Charlie, şi că făcuse bine acordându-i şi lui încredere.

Fireşte că Joanna nu fu dezamăgită şi-i dădu lucrării elevului Charlie Vânătorul de Wapitis o notă excelentă.

Totul mergea aşadar cât se poate de bine. Legătura dintre Joanna şi Chase se întărea pe zi ce trece. Lucrurile mergeau atât de bine încât lui Chase îi era teamă să-şi dorească mai mult. încă o lună cel puţin de curte asiduă, îşi zicea Chase, înainte de a putea să-i ceară din nou mâna Joannei.

Marlene îi telefonase o dată pentru a afla dacă el nu se răzgândise. El îi răspunsese că nu.

Petrecea aproape tot timpul cu Joanna. Acum îi făceau chiar plăcere noile lui sarcini de administrator şi gestionar al afacerii bunicului. Bineînţeles că nu era atât

de interesat ca atunci când scria articole la ziar, dar asta îi lăsa mai mult timp la dispoziţie, pe care şi-l consacra Joannei iubind-o din ce în ce mai mult.

De fapt, lucra cu spor, cu bună-dispoziţie, cum nu se întâmplase înainte. Fericirea lui îşi punea amprenta pe tot ceea ce făcea.

* * *

Lui Alexander nu-i trebui mult până să observe.

- Iată, băiete, de acum încolo ţii în mână solid toate frâiele afacerii, îi zise el, după un consiliu de administraţie. Presupun că şi în rest îţi merge destul de bine...

Chase ridică spre agerul său bunic o privire întrebătoare.

- Vreau să spun, cu fetele care te interesează?

- Da, zise scurt Chase.

- O cunosc?

Chase strâmbă din nas. Prefera să tacă decât să mintă, sperând că tăcerea va descuraja curiozitatea bătrânului. Dar nu se întâmplă aşa, după cum era de prevăzut.

- Cine este?

- îţi voi spune la momentul potrivit, zise liniştit Chase.

- îţi este ruşine de ea?

- Bineînţeles că nu... Numai că, de data asta, vreau să rezolv lucrurile în felul meu.

- înţeleg, bombăni Alexander. Dar dacă îţi este teamă că întâmplarea nefericită de data trecută se va repeta, linişteşte-te, băiete. Tânăra Hancock-Smith era o zăpăcită. Nu mai există alta ca ea.

- Poate că avea dreptate, zise calm Chase.

- Prostii! exclamă bătrânul Alexander.

Chase ridică din umeri. Era îmbrăcat într-o haină sport din tweed, o capodoperă a ţesătorilor englezi.

- Oricum, n-are importanţă. De data aceasta, lucrurile se vor petrece în felul meu.

*
* *

Dar Chase nu aşteptă nici o lună până să se decidă. Acest lucru avu loc chiar în aceeaşi seară, la el acasă.

După ce uşa se închise în urma lor şi rămaseră singuri pe lume, îşi sărbătoriră ritualul dragostei. Ca şi în alte dăţi. Doar cu mai multă nerăbdare, cu mai mare intensitate...

Chase părea s-o dorească pe Joanna cu o intensitate la limita disperării, un fel în care ea nu-l cunoscuse niciodată. Dar şi dorinţa ei era la fel de înflăcărată.

Se rostogoliră pe covor şi se iubiră cu o tandreţe aproape dureroasă. După ce îşi smulseră hainele, după ce furtuna pasiunii trecu peste trupurile lor înlănţuite,

după ce în sfârşit rămaseră alături pe covor buimăciţi, fără suflare, ca doi naufragiaţi pe care marea îi aruncă pe un ţărm necunoscut, abia atunci Chase începu să vorbească.

Vocea îi era ca un murmur, ca o rugă.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine, Joanna? întrebă el.

Joanna îl privi. Chipul lui Chase era în umbră. Nu ştia deci
ce ar fi putut să citească pe el. Emoţia, ezitările din glasul lui se reflectau însă şi pe chip.

Şi, poate pentru prima oară, înţelese profunzimea suferinţelor pe care i le provocase atunci când se hotărâse să-l abandoneze.

înţelegea cât îl costa pe el ca s-o ceară din nou în căsătorie. De a reînnoda firul unei amintiri frânte, a unui trecut pierdut.

- Oh da! exclamă ea cu entuziasm, aruncându-se în braţele lui.

- Adevărat, Joanna?

El aştepta un jurământ solemn. Zări câteva lacrimi pe pleoapele ei şi-şi simţi proprii ochi umezi.

- Acum, ştii bine cine eşti, Joanna?

Ea îşi înăbuşi un suspin de fericire.

- Da, ştiu exact cine sunt. Sunt Joanna Hancock-Smith, profesoară de gimnastică şi sociologie, o încurcă-

lume, o falsă prostituată, o adevărată prietenă... Şi, peste toate astea, sunt femeia care-l iubeşte pe Chase Whitelaw, din adâncul inimii şi din tot sufletul.

Capitolul 10

Şi, ca o culme a surprizei şi a bucuriei, Jenny Tso dădu în sfârşit semn de viaţă. Trecuseră cincisprezece zile de când Joanna lăsase mesajul prins în piuneze pe panoul de la spălătorie.

La început, aşteptau amândoi nerăbdători lângă telefon; seara, se grăbeau să se întoarcă acasă şi primul lucru pe care-l făceau era să asculte mesajele de pe robot. După vreo opt-zece zile, fiecare pe rând îşi pierdu speranţa.

De două săptămâni, de fiecare dată când Joanna ridica receptorul şi vedea că nu era Jenny, era dezamăgită, chipul i se alungea, simţea o strângere de inimă. Chase remarcase toate astea. Dar, împreună, nu vorbeau niciodată despre acest subiect. îi împiedica o teamă superstiţioasă. Ca şi cum ar fi fost de ajuns să rostească numele lui Jenny o singură dată pentru a o face să dispară.

Joanna îi telefonă imediat lui Chase anunţându-i vestea cea bună. Micuţa indiană o aştepta la un McDonald. Se grăbea. îl va ţine la curent.

- Gata! Termin şi eu aici şi alerg, spuse Chase.

*
* *

Este o senzaţie ciudată să vezi pe cineva în trei dimensiuni după ce l-ai văzut doar într-o fotografie

săptămâni în şir. Este odihnitor să descoperi pe cineva pe care ai obosit să ţi-l imaginezi atât de multă vreme. Este surprinzător să întâlneşti pe cineva în carne şi oase când nu l-ai cunoscut decât din descrieri. Este un motiv de stupoare şi de dezamăgire să te aştepţi că vei fi întâmpinat de un zâmbet cald şi să te trezeşti în faţa ta cu o Jenny Tso rece ca gheaţa!

Micuţa indiană era aşezată la o masă în minuscula bucătărie a Joannei, ocupată cu tăierea unor castraveţi muraţi în rondele, în timp ce Joanna călea nişte ceapă într-o tigaie şi frigând nişte „chiftele“ în alta. Nu era nevoie să fii prea isteţ ca să ghiceşti că în meniu erau hamburgeri!

Sosi şi Chase.

Văzu imediat că frumoasa brăţară de argint o purta Jenny şi nu Joanna. Aceasta din urmă făcu prezentările.

- El este prietenul meu, Chase Whitelaw... Şi el este navajo... în fine, tatăl lui era.

- Navajo? repetă Jenny privindu-l pe furiş pe Chase. Oarecum stânjenit, acesta îi întinse mâna; Jenny îi făcu o
reverenţă de domnioară bine-crescută.

După care se întoarse la castraveţii ei.

- Mă bucur că eşti aici, zise Chase.

- Mulţumesc, răspunse Jenny, ca şi cum ar fi vorbit cu masa. Din priviri, Chase căută ajutorul Joannei, care

îi răspunse
dând din cap şi ridicând din umeri. Părea să-i spună: „Totul mergea foarte bine până să vii tu...“

- Unchii tăi au venit la mine ca să-i ajut să te găsească.

- Oh!

- Eu lucrez la un ziar. Cu siguranţă că Joanna ţi-a spus asta; aşa m-au găsit unchii tăi.

- Ah!

Chase începea să-şi spună că, fără îndoială, în toate culturile umane - şi sunt recenzate mai bine de două mii! - nu este nevoie să te priveşti în albul ochilor ca să vorbeşti cu celălalt. Dar în toate culturile, este nevoie totuşi de mai mult de câteva monosilabe ca să te înţelegi! Când în sfârşit tânăra indiană ridică privirea, spuse:

- Dumneata eşti cumva văr cu noi?

- Văr? După câte ştiu eu, nu.

- Atunci de ce ei au...

Jenny renunţă la ce voia să spună şi, în loc de asta, întrebă:

- Pentru care trib eşti născut?

Era aceeaşi întrebare pe care i-o puseseră fraţii Begay. Chase închise ochii.

- Habar n-am.

Jenny uită atunci de toate bunele ei maniere, de toată reticenţa, de toată pudoarea. îl privi pe Chase în

ochi, stupefiată.

- Nu ştii?

Chase ridică din umeri. Se simţea stângaci, vinovat. Ar fi vrut să poată spune ceva. Dar mama sa făcea atâta mister din aceste probleme!

- Ce vrea să însemne: a fi născut „pentru“ un trib?

- Chiar nu ştii?

- Dacă aş şti nu te-aş întreba!

Ea dădu din cap, convinsă.

- Este vorba despre tribul mamei dumitale.

- Mama mea este albă.

- Oh! Iartă-mă!

Chase nu-şi imaginase niciodată că a avea o mamă albă este un motiv de supărare sau de ruşine!

- Şi tribul tatălui dumitale?

- El a murit înainte de a mă naşte. Am fost crescut de mama şi de bunicul... Tatăl mamei mele.

- înţeleg, zise Jenny. Bine, bine...

* * *

Dar pe măsură ce seara trecea, Chase înţelese că nu era deloc foarte bine pentru Jenny Tso. Abia dacă îl mai privi. Era ca şi cum el n-ar fi fost acolo. Sau cel puţin, ca şi cum ea n-ar fi dorit să fie. Nu-l cunoştea pe acest aşa-zis navajo care nu ştia nici „din ce“ trib era, nici „pentru“ care trib se născuse.

Nici el nu prea ştia cum să se poarte cu ea. Ce

importanţă aveau aceşti „din“ şi aceşti „pentru“? De treizeci şi cinci de ani, nimeni nu-i spusese că ar fi avut vreo importanţă. Şi totuşi, astă-seară, acest lucru părea mai important ca orice!

Joanna primi cu uşurare, pe la ora zece, vestea că Chase credea că este timpul să se retragă. Nu lăsă să i se vadă uşurarea dar Chase îşi zise că nu putea să fie mai uşurată decât el. Se sărutară fugar în pragul uşii, apoi el o şterse...

* * *

Totuşi, nu se întoarse direct acasă. Se îndreptă spre Palos Verde, şi se pierdu pe o alee la capătul căreia se afla casa în care crescuse. Când, cu câţiva ani înainte, bunicul lui o vânduse, Chase aproape că fusese tentat s-o răscumpere Şi, pe vremea primei lui logodne cu Joanna, crezuse că aici se va afla fără îndoială, cuibul viitoarei lui familii. Dar când Joanna dispăruse în peisaj, viitorul încetase să-l mai intereseze, iar când casa fu scoasă la vânzare, el era în Liban, chircit în spatele unei ruine, ca să evite gloanţele unor puşti, gloanţe care şuierau în toate sensurile.

De atunci, nu se mai gândise niciodată. Dar astă-seară, fără să ştie prea bine de ce, a trebuit să se întoarcă aici. Nu-i păsa cine erau noii proprietari. Ceea ce voia să regăsească era stânca abruptă care domina marea pe care îi plăcea să vină să stea, copil fiind, şi să

recite: „Treziţi-vă, furtuni dorite!“.

Aici venea să se adăpostească în zilele lui posomorâte. Odată, pentru că, atunci când prietenii lui vruseseră să se joace de-a cowboy-ii şi indienii, unul dintre ei îi spusese : „Tu, cu faţa ta cărămizie, o să fii indianul... Nu poţi să fii cowboy pentru că ai pielea roşie“. O altă dată, pentru că un puşti îi spusese altuia: „Tatăl tău este un escroc!“ şi cel insultat îi răspunsese: „Oricum, este mai bine decât ca Chase! Tatăl lui, nici măcar nu se ştie cine este!“

Aşa era soarta. Chase se străduise s-o accepte. Oamenii din lumea lui uitau de-acum că el era pe jumătate navajo, şi chiar el uitase.

Până când fraţii Begay îşi făcură intrarea în scenă. Fraţii Begay şi Jenny.

Din ce trib era el? Şi pentru care trib se născuse? Cui îi păsa de asta? Pentru început, lui Jenny. Şi acum, lui, din ce în ce mai mult.

El ştia cine este, nu? Trecuseră vremurile când se înghiontea în praf cu puşti nemiloşi.

Totuşi, detesta să nu se simtă bine în pielea lui, să se simtă confuz... Detesta să fie forţat să ignore lucruri pe care avea dreptul să le ştie.

Se ridică şi respiră adânc.

Va afla. Va pune întrebări. Şi nu mai târziu de mâine dimineaţă!

*

* *

Jenny îi povesti Joannei tot ce făcuse în timpul cât fusese fugită de acasă.

Mai întâi locuise la fratele ei, Wilson. Se dusese la el, la San Pedro, unde acesta locuia împreună cu o femeie albă. Nu fusese prea întântat să se trezească într-o bună dimineaţă cu ea în pragul apartamentului prietenei lui. Dar ea făcea parte din trib şi de aceea catadicsise s-o ajute. Nici o clipă însă nu se gândise s-o trimită înapoi de unde venise.

încercase, vag, s-o convingă, dar Jenny nici nu vrusese să audă.

- Pentru ce să mă întorc, îi zise ea Joannei, cu accente de furie, reamintindu-şi dicuţiile cu Wilson. Să privesc toată ziua fundurile oilor? Aştept mai mult decât atât de la viaţă. Merit mai mult. Ştiu asta.

Erau lucruri pe care Joanna le putea înţelege. La douăzeci şi unu de ani, având în faţă un viitor mai confortabil, dar la fel croit dinainte, şi ea fusese cuprinsă de panică şi fugise.

Dar ea era mai în vârstă, mai bine educată, şi munca din Botswana îi dăduse o excelentă şansă să-şi dovedească puterile.

Pe scurt, Wilson îşi încurajase sora mai mică, dar din vârful buzelor, şi când, până la urmă se îmbarcă după vreo două-trei zile pe o navă comercială, Jenny se trezise pe stradă.

Urmară atunci două săptămâni în care singura ei grijă fusese să nu moară de foame. Viitorul pe care-l rezervă fetelor de stradă marile oraşe este chiar mai sumbru decât viaţa mizerabilă a indienilor crescători a câtorva oi pricăjite.

La capătul puterilor, fără bani şi fără speranţă scoase din fundul unui buzunar bileţelul cu numărul de telefon pe care-l găsise de multă vreme prins pe panoul de la spălătorie. Mai se codi vreo două zile. Apoi, până la urmă, cu ultimul ei cent, telefonă.

* * *

A doua zi dimineaţă, la prima oră, Chase porni la drum. Se ducea să-şi vadă mama.

Dacă bunicul lui ar fi ştiut de ce vine, s-ar fi înfuriat. De treizeci şi cinci de ani, o proteja cu înverşunare pe Denise de toate întrebările în legătură cu defunctul ei soţ, chiar şi de întrebările pe care proprii ei copii i le-ar fi putut pune.

Până acum, Chase acceptase acest lucru. Dar în dimineaţa aceasta, pentru el, vremea unei detaşante ignoranţe trecuse.

Denise fu încântată şi surprinsă să-l vadă. Se gândea că el venise să-l vadă pe Alexander, în probleme de afaceri.

- Astăzi, nu, mamă. Pe el îl văd toată ziua şi avem timp să discutăm afaceri. Pe tine am venit să te văd.

- Atunci, zise Denise luându-l de braţ, să mergem!

Chase o duse pe mama sa la o cafenea, pe o terasă aflată
de-a lungul plajei Santa-Monica. Comandară clătite cu dulceaţă şi cafea neagră. El vorbi fără şir, despre o mulţime de lucruri. Denise asculta, zâmbea. Mai spunea o vorbă ici-colo, puţine, dar mai multe totuşi decât o făcea când Alexander era de faţă dominând conversaţie. Şi Chase se gândi iarăşi că ar trebui să-şi vadă mai des mama singură.

Se simţea oarecum vinovat că venise cu un gând anume. Şi fu uluit, o clipă mai târziu, când o auzi pe Denise spunându-i:

- Ce-ar fi să nu te mai învârţi în jurul cozii şi să-mi spui sincer ce te aduce la mine?

- Poftim?

- Am remarcat că, de o jumătate de oră, ai trecut în revistă toate subiectele importante... Şi nu mi-ai spus nici un cuvânt despre femeile din viaţa ta.

- Care femei?

- Bunicul tău mi-a spus că ar exista una.

- Ei bine... Eu...

- Şi că nu vrei să-i spui despre cine-i vorba.

- Păi...

Atunci, Denise îl privi complice, se aplecă spre el şi-i

puse mâna pe braţ.

- Ştiu, dragul meu copil, zise ea. Te înţeleg. Nu vrei să se întâmple ca data trecută. Nu-ţi reproşez că nu vrei să ne spui.

Dar este mai bine să ştii nişte lucruri înainte să se întâmple decât după. De aceea ai venit să mă vezi, nu? Ca să vorbim despre asta.

- Nu, mamă.

Cum nu ştia cum să-i spună ce voia de fapt, se hotărî s-o spună direct şi apoi, fie ce-o fi!

Mai întâi, îi spuse povestea lui Jenny şi a unchilor ei, navajo. Ea îl ascultă fără să-l întrerupă, dar el vedea bine în privirea mamei sale, valul crescând al îngrijorării, al suferinţei. în sfârşit, ajunse şi la reacţia lui Jenny faţă de el din seara precedentă.

- Nu ştiu prea bine ce vorbea, zise el. Dar cred că are ceva de-a face cu poveştile acelea despre triburi. Eu ar fi trebuit să ştiu din şi pentru care trib sunt născut. Şi cum eu bahar n-am, mă întrebam dacă... Tu ştii ceva?

O vreme, mama sa tăcu; între timp, în jurul lor se petrecură destule lucruri; un copil plângea, cineva vărsă un pahar cu apă

- dar în tot acest timp, Denise părea să nu observe nimic. Părea că priveşte undeva, în spatele lui, un punct spre infinit. El nu ştia ce vedea ea acolo. Şi când îşi pierduse orice speranţă că va auzi ceva, întrebându-se

doar cum să iasă din această situaţie neplăcută pe care el o crease, Denise începu să vorbească încetişor. Dar când Chase îi auzi vocea, nu ştiu cine câştigase de fapt. Era o voce monotonă, aproape mecanică.

- Tu nu poţi să te fi născut pentru un trib, pentru că eu sunt albă. Dar eşti născut din tribul Apelor Amare. Era tribul tatălui tău.

- Şi care era tribul tatălui său? Ştii cumva?

- Era tribul Mexican.

Chase dădu încet din cap.

Mai avea încă să-i pună o mie şi una de întrebări. Dar văzuse cu preţul câtor lupte mama sa se hotărâse să-i răspundă la aceste prime întrebări. Nu-l lăsa inima s-o tulbure mai mult.

Nu ştia însă de ce ea este atât de vulnerabilă în faţa acestor subiecte, mult mai mult decât alte văduve pe care el le cunoştea. Dar îi era profund recunoscător pentru ceea ce făcuse pentru el. îi luă mâna îngheţată şi i-o sărută.

- Mulţumesc, mamă, zise el, cu o voce caldă.

* * *

Pentru Jenny, lucrurile se dezlegaseră. Vorbea acum cu Chase, chiar râdea împreună cu el. Şi uneori, împingând mai departe prietenia, îi arunca ocheade provocatoare, care o făceau pe Joanna să sufere.

- Acum că ştie că nu eşti din acelaşi trib cu ea, o să

te ademenească, se plânse Joanna.

Aşteptau cu toţii un răspuns de la Joseph. Acesta veni. Unchiul lui Jenny se simţea uşurat să afle că nepoata lui fusese găsită, vie şi nevătămată. Era fericit. Dar se întreba cum se va întoarce aceasta acasă.

Chase se gândi că a fi încântat s-o însoţească, pentru că va avea astfel ocazia să descopere, ţinutul tatălui său.

Dar Joanna îşi începea cursurile şi ar fi avut nevoie de el aici.

- Atunci, o s-o punem într-un avion, zise Chase.

- Nici gând, zise Joanna. Tu vrei să mergi acolo. Este o ocazie s-o faci pentru a afla mai multe, fără să-ţi mai tulburi mama. Du-te! Acolo, îţi vei putea pune toate întrebările, la unele poate vei găsi şi răspunsuri, fără să răneşti pe nimeni.

Deşi tentat de idee, Chase nu era complet convins.

- Poate că ai nevoie de asta... Ca şi mine, aveam nevoie să plec undeva să mă limpezesc. Am ajuns în Bottswana. Chase, întotdeauna trebuie să pleci... ca să te întorci!

Capitolul 11

Era un ţinut pierdut undeva în Statele Unite. Existau o mulţime de coline cenuşii care semănau cu nişte pachiderme pe jumătate îngropate. în jur, imensitatea deşertului neatins, stânci roşiatice ce răsăreau ici-colo din câmpie... Şi Chase avea impresia că nimerise pe un tărâm necunoscut.

Fusese în Salvador şi Guatemala, în Etiopia şi Nepal, dar niciodată nimic nu i se păruse mai străin decât ţinutul ce i se înfăţişa în faţa ochilor... Nimic din ceea ce citise despre Arizona nu-l pregătise pentru această privelişte dezolantă şi grandioasă în acelaşi timp, de o singurătate sălbatică, fierbinte.

Doar acordurile „country“ de chitară de la radio i se păreau familiare. Şi chiar şi acelea aveau cevea necunoscut! Până şi prezentatorul navajo îşi debita reclamele sforăitoare pe un ritm dezlănţuit, umplând spaţiul cu o ploaie de cuvinte din care Chase nu înţelegea nimic.

Vorbea curent spaniola, vorbea o franceză acceptabilă şi avea noţiuni de germană, de greacă modernă. Ştia să spună „noapte bună“ în poloneză, „La revedere“ în japoneză şi „Te iubesc“ în vietnameză - ceea ce de altfel nu-l ajutase la nimic... Dar nu ştia o iotă din limba tatălui său!

Asta îl făcea să fie nervos; îl dureau muşchii cefei, ar fi

vrut să se întoarcă să regăsească braţele parfumate ale Joannei. Cu fiecare metru parcurs, se întreba ce căuta el în acest ţinut pierdut.

In contradicţie cu el, pe măsură ce înaintau în deşert, la nord-est de Falgstaff, cu atât Jenny se relaxa, se simţea mai bine. La început se întrebase cum va fi primită. Acum, singura ei dorinţă era să ajungă cât mai repede acasă. De fiecare dată când Chase o privea pe furiş, o vedea zâmbind.

In după-amiaza celei de a doua zile, ajunseră la Window Rock, oraşul cel mai apropiat de locul unde locuia Jenny. începând de aici, ea se crispă din nou.

Şi Chase. îl cuprindea o teamă inexplicabilă. Parcă nu era de ajuns că peisajul îl deruta. în câteva clipe, se va confrunta cu oameni care îi vor da impresia că el este o specie aparte, un intrus, un spion care ridică acoperişurile caselor i priveşte cum trăiesc ceilalţi.

Abia acum îşi dădea seama câte lucruri nu ştia. Bineînţeles, îşi petrecuse ultimele două-trei zile în biblioteci, citind toate cărţile pe care le putea găsi despre triburile Navajo. în felul acesta, căpătase nişte cunoştinţe superficiale dar suficiente pentru a evita gafele; dar descoperis mai ales întinderea ignoranţei sale...

Ultimii kilometri erau ceea ce locuitorii deşertului numesc „tabla ondulată“, şi Chase se felicită că închiriase

un Range Rover decât să fi venit aici cu maşina ui Porsche proaspăt recuperată. De altfel, era de ajuns să vezi stâncile ascuţite, casele de pământ acoperite cu carton gudronat, colibele, vitele costelive, camioanele vechi hodorogite pe care le întâlnea, pentru a-şi da seama că o Porsche de două sute optzeci de cai n-ar fi fost la locul ei aici.

Chase îşi zise că şi aşa, fără maşină, va face notă discordantă.

* * *

Dacă se aşteptase ca, pentru Jenny, să fie întis covorul roşu, fu dezamăgit. Mica indiană se întorsese pur şi simplu. Nimeni nu se gândi să taie viţelul cel gras. De altfel, împrejur erau doar oi slabe! întoarcerea „fiicei risipitoare“ nu fu sărbătorită.

în afară de Joseph şi Curtis, Chase mai făcu cunoştinţă cu părinţii lui Jenny. Şi cu bunica ei pe care o chema Lizzie Littleben, Şi cu surorile lui Jenny, Alice şi Caroline. Şi cu fraţii mai mici, Tom, Jim şi Joe. Şi cu o mătuşă, Maria. Şi cu două verişoare, Juanita şi Catherine. I se spuse că mai existau încă doi fraţi, Anson şi Benjamin. Dar Benjamin era plecat acum cu oile şi Anson era benzinar la Window Rock. Mai era şi o soră, Sylvia, dar aceasta era măritată cu un bărbat din tribul „Ţapilor mulţi“, şi locuia la Teec Nos Pos.

Chase zâmbi mult, strânse multe mâini, văzu multe chipuri, auzi multe nume de persoane şi de triburi...

- El n-are trib, le explică Joseph celor adunaţi în jurul lor. Mama lui este belagana.

Belagana, o femeie albă; Chase înţelese asta.

Urmară o mulţime de „Ah!“ şi „Oh!“, şi legănări compătimitoare de capete. Şi un murmur colectiv de condoleanţe!

- Dar, zise Jenny, este născut din tribul „Apelor Amare“.

- O soră de-a mea este măritată cu un bărbat din „Apele Amare“, zise doamna Littleben. Cine este tatăl tău?

Un lucru pe care Chase îl aflase despre indienii navajo, era că atât cât se putea ei nu vorbeau despre morţi. Aşa că zise doar:

- A murit în timpul războiului din Coreea.

Şi bătrâna dădu din cap, compătimitor.

- Ah! Ah! Ah! Da. Li s-a mai întâmplat şi altora, zise ea.

- Poate că Chase mai are rude pe aici, se grăbi să spună Jenny.

De la plecare, această idee fusese obsesia ei: să găsească persoane din familia lui Chase. Ca şi cum acest lucru ar fi fost pentru ea un mod de a-şi plăti datoria pentru binele pe care el i-l făcuse. Fireşte, Chase n-o

încurajase, dar acum, în prezenţa acestor oameni care păreau să ia în serios propunerea lui Jenny, nu îndrzni să obiecteze.

Toată lumea promise că se va ocupa de asta.

- Rămâi la cină cu noi? întrebă mama lui Jenny.

Nici de data aceasta, Chase nu îndrăzni să refuze. Era prima, şi poate ultima ocazie din viaţa lui să ia masa în stil navajo. De ce să nu profite?

- îţi place pâinea friptă?

- Nu ştiu, n-am mâncat niciodată.

Tom şi Jim râseră pe înfundate. Ce fel de navajo era acesta care nu mâncase niciodată pâine friptă?

*
* *

La sfârşitul mesei, Jenny îl conduse pe Chase până la Range Rover.

Chase privi cerul.

- N-o să plouă, zise Jenny, ca şi cum i-ar fi citit gândurile! Aici nu plouă niciodată.

- Crezi că o să te descurci? întrebă Chase.

- N-o să mor, zise mica indiană.

Şi apoi, după o clipă, continuă:

- Este ciudat... Nu mai puteam să stau aici, trebuia neapărat să plec. Dar, în realitate, n-am plecat cu adevărat niciodată. Am luat totul cu mine.

Făcu un gest circular cu mâna, cuprinzând totul, oile costelive, casele sărăcăcioase, familia ei.

Lui Chase i se părea că erau uşor de crezut spusele lui Jenny. O dată ce ai trăit aici, ai văzut toate astea, este imposibil să le uiţi. Totul este prea golaş, prea rudimentar. Prea frumos! Eşti sortit să-ţi petreci viaţa aici.

- Dar uneori, aşa cum spune Joanna, trebuie să pleci, pentru a afla cine eşti cu adevărat. Mi-a zis că şi ea a făcut la fel. Eu nu vreau să trec pe lângă viaţă. Joanna mi-a spus că ar trebui să mă fac profesoară. Există un colegiu la Tsaile. Aş putea să mă prezint la examen.

Aşadar, Joanna îi spusese multe lucruri!

- Bună idee, zise Chase.

în orice caz, era o idee mult mai bună decât să baţi străzile din Los Angeles!

- Să faci asta pentru mine.

- Da, voi face asta... dar mai există ceva ce aş vrea să pot face, doar pentru dumneata: să-ţi găsesc vreun verişor, vreo rudă, ceva de genul ăsta.

- Un văr? Da, ar pica bine. Să cauţi... Şi dacă găseşti cumva unul, să-mi scrii, de acord?

- Pleci mâine?

- Da.

- N-ai mai putea să rămâi o zi? Cu siguranţă că ţi-aş găsi un văr.

- într-o zi?

- Pot încerca.

Un văr în douăzeci şi patru de ore? Joanna ar zice: „Aşi! Imposibil!“ Dar ar fi genul de provocare care i-ar plăcea.

- Rămâi, zise Jenny. O să-ţi arăt ţinutul.

Să zicem că Alexander are dreptate şi că nu poţi fi şi alb şi indian în acelaşi timp. Şi atunci, ce rău ar fi în faptul că îşi caută rădăcinile? în felul acesta gândi Chase. Şi atunci îşi zise: „De ce nu?“, iar lui Jenny îi spuse:

- De acord. Ai douăzeci şi patru de ore.
- Atunci, pe mâine dimineaţă.
- Da, dar nu prea devreme.
- Asta, n-o să-i spun mamei. Ea crede că orice navajo care se respectă trebuie să se trezească în zori.

* * *

Orice navajo care se respectă, poate, dar nu şi Chase. Dormi până la ora zece dimineaţa.

O sună pe Joanna la telefon.

- Când te întorci? întrebă ea, pentru că era singurul lucru care o interesa.
- Pe la sfârşitul săptămânii; Jenny mi-a promis că-mi găseşte un văr.
- Ce face ea?
- Se adaptează. Vorbeşte tot timpul de tine.
- Ah, draga de ea!

- Mda...

- Te mai gândeşti un pic la mine?

- îţi voi dovedi când mă întorc. Preotul îşi poate pregăti cădelniţa şi veşmintele deja. Dar de data asta, nu va mai fi o superproducţie ca data trecută! Nimeni, decât tu şi cu mine, şi cei doi martori.

- Şi vărul tău?

- Şi vărul meu.

- Şi Noel?

- Fie, şi Noel!

* * *

Chase veni după Jenny pe la prânz.

- Ei? N-ai găsit nici un văr?

- Nu, n-am găsit... Dar încă lucrez la asta. Am trimis vorbă peste tot.

îl conduse prin magazinele din Window Rock unde se aflau cele mai frumoase vase de pământ, cele mai frumoase bijuterii, cele mai frumoase tapiserii.

Pe un covor expus într-o vitrină, era o etichetă pe care se afla scris numele artizanului: „Whitelaw“.

- Poate este vărul meu? glumi Chase.

- Cine ştie? zise Jenny.

După ce vizitară Window Rock, plecară la Ganodo, unde se afla cooperativa de artizanat. Se plimbară, vorbiră cu oamenii; el făcu nişte cumpărături pentru familia lui Jenny, apoi plecară.

* * *

Una peste alta, era bucuros că rămăsese. în felul acesta, avea o imagine despre viaţa pe care o duceau cei din posibila familie Whitelaw. Bun, Jenny nu putuse să-i scoată din pălărie un văr. Dar, chiar dacă exista unul, la ce bun să-l cunoască? Vieţile lor erau total diferite.

Chase îşi imagină ce mutră ar face Alexander dacă el s-ar întoarce acasă şi i-ar spune că şi-a întâlnit un văr îndepărtat, plin de pene! Mai bine însă să nu trezească apele adormite.

* * *

Ziua era pe sfârşite; Chase se afla în camera lui de hotel şi citea ziarul. Cineva bătu la uşă.

Era un bărbat. De vreo cincizeci de ani, dar cu tot părul în cap, şi negru ca noaptea. Faţa îi era acoperită cu o reţea fină de riduri. Era, ca aproape toată lumea din împrejurimi, un navajo.

- Dumneata eşti Chase Whitelaw? întrebă bărbatul.

Chase încuviinţă.

- Şi mama dumitale, este Denise Chase?

De unde ştia bărbatul asta?

- Da, spuse Chase.

Omul zâmbi, dădu din cap. Apoi îi întinse mâna lui Chase.

- Atunci, zise el, eu mă numesc Emerson Whitelaw, şi sunt tatăl tău.

- Cel care a murit în Coreea? întrebă Chase, fără ca măcar să-şi dea seama ce întreabă.

- Chiar el.

Capitolul 12

în ziua aceea, Chase nu-i telefonă Joannei.

Tânăra îşi zise că el cu siguranţă că se răzgândise, că se hotărâse să mai bântuie în căutarea unui ipotetic văr, şi că la ora asta, era pe drum.

îl va revedea probabil mâine seară; şi, la acest gând, făcu piruete de bucurie... Să vină, să se arunce în braţele ei şi să rămână, nu voia nimic altceva.

Când în sfârşit, a doua zi seara, telefonul sună, foarte târziu, se gândi că Chase o sună de acasă.

- De ce n-ai venit direct aici? îl întrebă ea.

Dar îşi dădu seama imediat de eroarea ei după zgomotele de pe fir, după faptul că vocea lui Chase era îndepărtată, şi după faptul că putea să audă ca zgomot de fond, voci şi zgomot de veselă.

- Unde eşti?

- în Arizona.

- încă eşti acolo?

- Da!

Chase părea reţinut; ea aşteptă. în fine, Chase îşi drese glasul şi spuse:

- Nu era vărul meu.

- Poftim?

- Vărul pe care Jenny trebuia să-l găsească.

Chase vorbea cu o voce monotonă, aproape fără timbru, voce pe care Joanna nu i-o auzise vreodată.

- Chase...

- Era tatăl meu.

- Tatăl...

- Da, tatăl meu. Autorul zilelor mele... Bărbatul care s-a însurat cu mama.

Chase părea trist, sarcastic.

- Cel care a murit în Coreea?

- Chiar el...

Urmă o tăcere încremenită.

- Sau mai degrabă, reluă Chase, cel care n-a murit în Coreea.

Rosti răspicat cuvintele ca pentru a le da toată greutatea sensului.

Când Joanna îşi recăpătă graiul, nu putu să spună decât:

- Oh! Chase! Dumnezeule! Oh! Chase!

*

* *

Joanna reacţiona exact cum o făcuse şi el.

îşi reaminti scena. întâlnirea aceasta îl obseda. După ce trecuse prima clipă de stupoare, îl invitase pe bărbatul ce pretindea că este Emerson Whitelaw să intre în cameră.

Povestea lui începu astfel:

- îmi făceam serviciul militar undeva în împrejurimile Los Angelesului când am întâlnit-o pe mama ta. Eram tânăr, cu o latură naivă şi o latură nebunatică... Eram un mic ţăran îndrăgostit de marele oraş; şi un ţăran îndrăgostit de o fată din marele oraş... Eram altfel decât toţi ceilalţi tineri pe care i-ar fi putut cunoaşte în mediul său. Cu siguranţă că o intrigam. Probabil că reprezentam pentru ea şi o şansă de a se răzvrăti.

Chase ridică mirat sprâncenele. Mama lui, o răzvrătită, o rebelă? Blânda, neajutorata Denise Chase Whitelaw?

- Nu cred.

- Nu crezi că ar fi putut fi o rebelă. Ei bine, ai dreptate, fireşte... Dar pe vremea aceea, nici ea nici eu n-o ştiam. Ne iubeam. Eram în al nouălea cer. Contrariile se atrag, aşa se zice... Ne-am căsătorit cu puţin timp ca eu să fiu trimis în Coreea. Tatăl ei nu era de acord, este puţin zis.

Chase nu-şi amintea ca să-l fi auzit vreodată pe

bunicul său vorbindu-l de rău pe tatăl său. Dar, dacă se gândea bine, bunicul lui nu zicea niciodată nimic despre tatăl său.

- Pentru Denise, viaţa nu era uşoară. Era căsătorită. Cu mine. Cu mine, care eram la mii de kilometri distanţă. Ea era tânără. Influenţabilă. Aştepta un copil.

Emerson Whitelaw părea că suferă. Chase îşi zicea că ar fi politicos să-şi întoarcă privirea de la el dar nu putea. Era fascinat.

- M-am întors la naşterea surorii tale. De asta am avut măcar parte. Ce mai face?

- Bine... Da, bine. Este căsătorită, are doi copii. Este avocat.

- Ah! făcu Emerson dând din cap.

în tot acest timp, Chase îşi zicea: „Nimic nu este adevărat; totul este un vis“. Dar Emerson era aici, având răspuns la toate întrebările care-l frământau de multă vreme pe Chase, şi care, acum, îl năpădeau.

- Când m-am întors viu din război, am crezut că eu şi mama ta vom putea locui împreună cu bunicii tăi. Indienii navajo aşa fac. Dar nu s-a putut. Bunicul tău nu suporta să ne aibă sub acoperişul lui. Denise şi cu mine am luat un apartament şi ne-am mutat. Dar nici asta nu era soluţia. Ştii bine ce fel de om este bunicul tău! Iar eu nu făceam parte din planurile lui. Mama ta avea

nevoie de părinţii ei, dar părinţii ei nu aveau nevoie de mine... Şi, ca să fiu sincer, descoperisem că nici locul meu nu era într-un oraş mare. I-am propus Denisei să vină cu mine, aici, în ţinutul meu. Şi atunci, bătrânul leu a venit să mă vadă. Voia să ştie dacă într-adevăr eu îi propusesem fiicei sale să vină să trăiască cu mine în această rezervaţie. Mi-a zis: „Nu-mi venea să cred că ai putut avea o idee atât de nebunească.“ Şi totuşi, eu avusesem această idee, dar el avea dreptate, nu avea nici un sens. Şi m-a convins că lucrul cel mai bun este să divorţăm... El s-a ocupat de tot. M-a condus chiar şi la gară.

- Şi ai plecat? Aşa, pur şi simplu?

- Şi am plecat...

Profund afectat, Chase gâfâia încercând să spună ceva.

- Dar... Şi...

- Sora ta? Tu? Am spus ceva în privinţa fiicei mele, voiam să ştiu când voi putea s-o văd. Bunicul tău a spus: „Niciodată! Este mai bine aşa... Copiii navajo rămân în tribul mamei lor“, mi-a reamintit el. „Unchii din partea mamei contează mai mult decât tatăl lor.“ Aşa era... „Ce să facă ea cu un tată navajo care şi-ar face apariţia din când în când?“ m-a întrebat el. „Haide, este

mai bine s-o rupem dintr-o bucată. Pleacă şi lasă-i în pace pe amândoi. Dacă fiica ta va dori să te vadă într-o zi, va fi liberă s-o facă.“ Se pricepe să convingă oamenii, bunicul tău! Emerson era trist, şi asta se observă în glasul lui când spuse:

- N-am ştiut niciodată, când am plecat, că Denise mai aştepta un copil, pe tine...

Chase închise ochii.

- Dumnezeule! exclamă el cu o voce de nerecunoscut.

Analiza în gând povestea pe care tocmai o auzise, cântărind
fiecare cuvânt. Căuta contradicţiile, imposibilităţile manifeste. Nu găsi niciuna.

Era atroce, era oribil, era înspăimântător. Dar, mai ales, era adevărat!

- Au spus că murisei, zise Chase.

- Nu mă miră.

- Dar de ce?

- Cred, pentru că avea nevoie de tine.

„Bineînţeles! îşi zise Chase. Alexander avea de guvernat un imperiu.“ Şi îşi găsise moştenitorul în persoana lui Chase.

Iată de ce era în stare Alexander Chase! îl minţise. De la un capăt la altul. în mod deliberat. îl înşelase. în

mod deliberat, îl lipsise de tatăl său pentru toată viaţa. Omul pe care-l respectase cel mai mult pe lume, îi făcuse asta. Omul pe care visase toată viaţa să-l egaleze.

Dar mama sa? Văduva neconsolată a bărbatului care nu era mort! Era şi ea complice...

într-o clipă, din întreg edificiul copilăriei sale, nu mai rămăsese o piatră. Şi nimic din ceea ce, până acum, îi fusese atât de drag inimii lui nu mai avea nici cea mai mică valoare.

- Nu! mormăi Chase într-un fel de răget de furie.

- îmi pare rău, zise Emerson.

- îţi pare rău? Pentru ce?

- Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

- Pentru ca să continuu să trăiesc o viaţă clădită pe minciună? Nu, mulţumesc!

„Sunt tatăl tău.“ Cu aceste trei cuvinte, Emerson Whitelaw tulburase tot universul lui Chase. Lumea era altfel. Şi el, era un alt om.

Dar cine? Cine ar fi fost el dacă şi-ar fi cunoscut tatăl? Dacă bunicul lui nu l-ar fi minţit? Dacă l-ar fi lăsat să se bucure de amândouă jumătăţile originii lui? Dacă n-ar fi fost un Whitelaw decât cu numele? Dacă ar fi crescut ştiind că este un indian?

Şi cine va deveni el acum că ştia?

*

* *

A doua zi dimineaţa, Chase îşi revăzu tatăl. îşi petrecură ziua împreună.

Emerson îi vorbi despre a doua lui soţie, Nora, despre copiii lui, despre muncă. Şi Chase se văzu într-o clipă lipsit de şapte fraţi şi surori vitrege a căror existenţă n-o bănuise niciodată.

Chase făcu cunoştinţă cu ei, precum şi cu nepoţi, cu nepoate şi câţiva cumnaţi. Descoperi locul în care trăia tatăl său, acelaşi în care acesta crescuse, şi unde îşi creştea acum copiii.

Spre seară, Emerson îi zise:

- Cu siguranţă că bunica ta ar fi bucuroasă să te vadă, să te cunoască.

- Bunica mea? răspunse Chase, tulburat de simplul gând că ar putea avea aici o bunică.

- Mama mea, ce naiba! Locuieşte la Canyon-de-Chelly. Ti-ar face plăcere s-o întâlneşti?

Chase bâigui un „da“, uluit. Dar mai întâi trebuia să-i telefoneze Joannei.

Joanna!

Era pentru prima oară într-o zi şi jumătate când se gâdea la ea. Joanna. Femeia vieţii sale. Fiinţa care, pentru el, conta cel mai mult pe lume. Şi iată că nu-i acordase nici măcar o frântură de gând de ore întregi.

Va avea grijă ca, măcar acest lucru, să nu i-l

mărturisească.

O anunţă doar:

- Nu mă întorc acum. Mai... rămân aici un pic.

- Unde?

- La bunica mea... Trebuie... Am nevoie... Sunt atâtea lucruri de clarificat.

Joanna tăcea. Ce-o fi gândind? „Crede că probabil mi-am pierdut minţile“, îşi zicea Chase. Dar aici, afară, aşteptându-l, era tatăl său. Era adevărul. Chase nu putea să facă altfel.

- Când te întorci? întrebă Joanna.

- Habar n-am.

- Şi unde locuieşte bunica ta? Cum o cheamă?

- Maria Whitelaw. Locuieşte la Canyon-de-Chelly.

- Oh! Este cu adevărat tatăl tău, Chase? Eşti sigur?

- Da, sunt sigur.

îşi petrecuse destul timp încercând să se convingă că nu era decât un coşmar şi că se va trezi. Da, era sigur că este fiul furat al lui Emerson Whitelaw.

- Dar bunicul tău? Mama ta?

- Oh! Ăştia doi!

- Ei ce zic de toate astea?

- Nimic încă. De îndată ce vom termina convorbirea, îi voi suna şi pe ei... Ce-ai vrea să zică? Am avut încredere în ei, şi m-au minţit pe toată linia.

Şi închise telefonul

Apoi, îl sună pe Alexander Whitelaw, şi îi spuse că nu va mai lucra niciodată pentru el, chiar dacă ar fi proprietarul ultimului ziar de pe pământ!

*
* *

Joanna nu-şi făcu griji prea mari. în fine, nu peste măsură. Cel puţin, la început. Se gândea că Chase era rănit profund şi acum îşi pansa rănile. Curând, ele se vor cicatriza şi el se va întoarce.

Dar timp de o săptămână el nu mai dădu semn de viaţă. Apoi o alta. Apoi o a treia.

La sfârşitul celei de a patra săptămână, Joanna hotărî că nu mai era timp să aştepte. El nu se întorcea. Fie, se va duce ea după el.

*
* *

Coborî din avion la Phoenix, unde căldura îi reaminti de Botswana. Ajunsă aici, închirie un jeep şi plecă spre nord, înspre Canyon-de-Chelly.

în Chinle, orăşelul cel mai apropiat de Canyon-de-Chelly, găsi uşor pe cineva care să-i spună unde locuia bătrâna doamnă Whitelaw, şi care-i arătă drumul.

Pe măsură ce străbătea ultimii kilometri, Joanna îşi pierdea puţin câte puţin din siguranţă... El n-o invitase niciodată să vină. N-o încurajase în acest sens. „Da, dar mă iubeşte“, îşi zicea ea. „Şi eu îl iubesc.“

Când văzu pereţii roşcaţi ai canionului, colibele din tablă, câmpurile de bumbac, îi veni greu să creadă că Chase Whitelaw, citadinul, cosmopolitul Chase, se afla aici.

Şi apoi, îl văzu apărând.

în nişte blugi prăfuiţi, un tricou roşu şi cu o pălărie Stetson neagră în mână.

Venea spre ea ţinând de mână un băieţel cu care vorbea vesel. „Extraordinar! se gândi Joanna, ai zice că este de-al casei şi că şi-a petrecut toată copilăria aici“.

Când o zări, păli sub bronzul proaspăt câştigat, şi rămase o clipă încremenit, cu braţele atârnând. îi şopti ceva la ureche copilului, care porni în fugă spre barăci. Chase veni în întâmpinarea ei.

Se opri la trei paşi de ea. Avea o expresie indescifrabilă. Joanna făcuse tot acest drum ca să-l regăsească pe bărbatul pe care-l iubea, pe care credea că-l cunoaşte... şi care nici măcar nu mai era aici!

- Joanna..., zise el cu o voce nesigură. Ce...

- Nu mai te întorceai, şi atunci... Şi atunci, am venit eu.

- Bine... Dacă tot ai venit, o să ţi-o prezint pe bunica.

îi arătă drumul. Ea trecu pe lângă un lan de porumb, pe lângă câţiva piersici şi pe lângă un ţarc în care se învârteau trei cai.

Oprindu-se în faţa unei barăci cu pereţi din lemn şi chirpici, el aruncă o privire înăuntru şi strigă:

- Shimaaleh!

Auzindu-l pe Chase rostind acel cuvânt navajo, Joanna tresări.

- Să intrăm, zise el, după ce obţinu un răspuns.

Bunica lui stătea lângă o sobă de gătit. Era o femeie mai
degrabă mărunţică, îmbrăcată într-un costum tradiţional: o fustă lungă şi amplă, o vestă scurtă neagră din catifea reiată. Supraveghea pregătirea unei tocăniţe de carne de oaie.

Se înfiripă o scurtă conversaţie. Chase traducea în engleză cuvintele de bun-venit pe care bunica lui le spunea în navajo, şi în navajo mulţumirile pe care Joanna le exprima în engleză.

Aşeptând ora cinei, la care Joanna fusese invitată, Chase îi propuse să viziteze cătunul. Ea îl urmă întrebându-se despre ce o fi vrând el să-i vorbească. Dar îşi dădu seama repede că Chase n-avea chef să vorbească.

O conduse şi prin celelalte barăci, i-o prezentă pe sora tatălui său. Mai cunoscu în acest fel şi vreo doi-trei verişori, printre care şi băieţelul pe care-l zărise în

compania lui Chase la venire. Apoi îi fură prezentaţi caii, oile, şi un câine mare flocos cu botul lung şi umed.

- Bun, şi acum? zise Joanna la sfârşit.

- Acum, ce?

- Când te întorci acasă?

- Acasă?

Repetă acest cuvânt de parcă îi devenise complet străin.

- Ai uitat că eşti fericitul proprietar al unui modest duplex de două sute de metri pătraţi în Manhattan Beach?

- Nu, n-am uitat.

- Aşadar, când te întorci?

- Nu mă întorc! Nu-i cazul să faci mutra asta; ai auzit foarte bine. Nu mă întorc. Acolo, sunt numai minciuni, şi nu mai vreau minciuni.

- Ce fel de minciuni?

- Cele ale bunicului meu.

- De acord, te-a minţit. Bunicul tău ştie să manipuleze oamenii şi nu se dă niciodată în lături de la o minciună când aceasta îi serveşte interesele. Dar nu este vorba doar despre asta...

- Restul nu merită mai mult. Restul este clădit tot pe minciună. Cine eram, ce făceam, ce urma să fac! Credeam că aceea este viaţa mea! Dar nu eram decât

un mecanism. El mă conducea. Nici măcar nu mai ştiu cine sunt... Aici, cel puţin, mi-am regăsit viaţa. Nimeni n-o va mai conduce în locul meu!

- Ascunzându-te în acest deşert?

- Joanna, aş fi crezut că dacă cineva din această lume m-ar putea înţelege, aceea ai fi numai tu!

Ea îl privi uimită, fără să-l înţeleagă.

- Asta ai făcut şi tu! Ai plecat în Botswana; m-ai abandonat în faţa altarului, a preotului, a patru sute de invitaţi uluiţi, şi ai plecat! Ce naiba, nu-ţi mai aminteşti?

Bineînţeles că îşi amintea! închise ochii, îi deschise din nou. Nu-i venea să creadă că Chase vorbea serios.

- Şi noi? întrebă ea, aproape implorându-l.

- Aveai dreptate şi în privinţa asta. Şi abia acum înţeleg. Nu poţi să te căsătoreşti dacă nu ştii cine eşti.

Epilog

„Ce ironie a sorţii!“ îşi zicea Joanna.

Poate că într-o zi, în viitor, va avea puterea să aprecieze comicul situaţiei.

Dar astăzi, chiar dacă trecuse o lună de când îl lăsase pe Chase în căutarea propriei identităţi la Canyon-de-Chelly, se simţea încă prea aproape de evenimente pentru a zâmbi măcar.

Suferea. Suferea profund.

Ce şansă exista pentru ca, atunci când Chase se va fi „regăsit“ în sfârşit - dacă asta se va întâmpla cândva! - el să constate că este în continuare îndrăgostit de ea?

Acest lucru se mai întâmplase o dată, vara trecută.

încercă să se convingă că îşi va reveni. Va reîncepe să trăiască aşa cum trăise înainte de a-l regăsi pe Chase, atâta tot. Doar nu era singură pe lume. Avea o familie, prieteni, o meserie.

Da, dar dacă mintea ei accepta aceste subtilităţi, inima n-o putea face! Joanna şi-o simţea gata să se sfâşie sub presiunea suferinţei.

Charlie câştigase cursa de alergări; se bucurase şi ea... un pic. Dar, la fel ca şi Charlie, simţise şi ea că lipseşte cineva care să aplaude această victorie.

Charlie era ca şi ea, aproape resemnat. Când erau împreună, nu îndrăznea nici unul să rostească numele celui absent. Dar Joanna avea prieteni mai optimişti

care spuneau: „îl cunosc bine pe Chase. Nu va întârzia să se întoarcă.“

*
* *

Dar luna noiembrie veni după octombrie, apoi decembrie după noiembrie, şi cum Chase tot nu apărea, prietenii începură să zică: „Nu-l înţeleg. Nu-l mai recunosc.“

Joanna îşi spuse că, până la Crăciun, se va simţi mai bine. Va găsi ceva de făcut care să-i îndepărteze gândurile de la Chase. Va participa din plin la pregătirile de Crăciun, va organiza o mare petrecere... Un revelion imens...

*
* *

în tot acest timp, Chase învăţa să păzească oile fără să piardă vremea, să scoată apa fără să risipească o picătură. Mai învăţa să recunoască plantele pe care oile aveau voie să le mănânce şi cele pe care nu trebuiau lăsate să le atingă, care copaci produceau cel mai bun lemn de foc şi umbra cea mai bună pentru odihnă. învăţă legendele indienilor navajo, obiceiurile lor, istoria lor.

Şi până la urmă, descoperi limitele propriei lui furii.

Dar nu se poate trăi numai din furie. Sufletului lui îi mai trebuie şi altceva ca să supravieţuiască. Un ţel. O promisiune. Dragoste.

*
* *

Tatăl lui îi spuse într-o zi:

- Asta se cheamă horzo. Frumuseţe, zic unii. Pentru alţii este Armonia, Echilibrul. Ceea ce trebuie adăugat vieţii pentru a merita să fie trăită.

Dar Chase încă nu ştia ce-şi doreşte.

* * *

N-ar fi putut să spună în ce moment anume lucrurile răzleţe începură să se adune, în care moment trecutul se îmbină cu prezentul pentru a face din nou posibil viitorul.

Poate că în ziua când tatăl său îi vorbise despre horzo, poate în altă zi, sau în dimineaţa când se aşezase pe marginea canionului, şi unde, pentru prima oară de multă vreme, începuse să scrie...

* * *

începu prin a ierta.

îi dădu voie bunicului său să fie supus greşelii şi să se creadă infailibil, mamei sale să fie slabă, tatălui său să-i fie teamă. Lui însuşi îşi permise să aibă lipsuri, incertitudini...

începu din nou să spere.

Şi înţelese acum darurile spiritului - dragostea, înţelegerea, generozitatea, voinţa de-a face bine - pe care toţi
i le transmiseră.

Pentru el, venise vremea să devină adult,

responsabil. Era timpul să se întoarcă acasă.

* * *

Alexander avusese dreptate: Chase era un scriitor. Se întorcea nu pentru a veghea la soarta companiei De Witt Chase Publishing Group, ci pentru a scrie. Chiar în mijlocul unui deşert arid, păzind oile, nu se eliberase niciodată de influenţa cuvintelor şi imaginilor. în adâncul lui, permanent, exista nevoia de a căuta, a înţelege, şi mai ales, la sfârşit, de a se exprima.

Alexander mai avusese dreptate într-o privinţă. Era imposibil să fii în acelaşi timp şi alb şi navajo. Nu în întregime unul şi în întregime altul. Doar dacă era cineva schizofren putea să aibă două identităţi diferite şi complete. Dar, pentru oameni care sunt născuţi din două culturi diferite, este de asemenea imposibil s-o nege pe una pentru a o adopta pe cealaltă.

Era de datoria lui să descopere echilibrul, să înfăptuiască această alchimie.

Acum, datorită acestui lucru, înţelegea ce încercase să-i explice Joanna, cu mulţi ani în urmă.

Şi spera că acum, la nici zece minute de când se întorsese acasă, când ea îi va deschide uşa, îi va acorda aceeaşi înţelegere.

* * *

Momentul fusese bine ales: seara de Crăciun! în noaptea asta, totul este posibil. Ar trebui s-o găsească

bine dispusă, cel puţin pentru a-l asculta chiar dacă la sfârşit ea va spune „nu“.

Dacă s-ar întâmpla aşa, n-ar fi putut să se supere pe ea. Nu-i spusese niciodată: „Mă voi întoarce“. Nu-i lăsase nici o speranţă.

Dar în adâncul inimii, el spera.

* * *

Joanna deschise imediat, şi se trezi faţă-n faţă cu Chase. Rămase stupefiată, speraită, încântată, gata să leşine. Un amalgam de sentimente.

Ce căuta el aici, la ora asta? Ce însemna asta? Era doar în trecere? Se va întoarce în Arizona? Sau poate ea avea dreptul să spere că revenise cu adevarat?

- Oh! Dumnezeule, Jo! exclamă el dintr-o răsuflare. Deschise braţele... la întâmplare. Ea se aruncă la pieptul lui. Se simţea adăpostită într-un port după o cumplită furtună. Savură forţa acestor braţe, căldura lor în jurul ei. Se sfârşiseră oare lunile petrecute în singurătate, tremurând de frig şi de frică?

- Te-ai întors cu adevărat?

- Da.

- Sigur?

- îţi jur.

- Ai aflat în sfârşit cine eşti?

- Mda... Dar am făcut mai mult de atât. Am văzut

răsăritul de soare, am păzit oile, am adunat ciuperci, şi am descoperit înainte de toate că sunt bărbatul care te iubeşte şi care nu poate trăi fără tine.

- Oh! Chase!

Era o minune. Simplă, frumoasă şi reală. Şi Joanna îşi puse obrazul pe umărul lui, îl îmbrăţişă şi strânse mai tare lângă ea acest izvor de căldură şi de forţă, cu certitudinea că era pentru totdeauna.

Afară un vânt uşor mişca ghirlandele luminoase ale marilor bulevarde. Noaptea de Crăciun cobora uşor peste California, peste lumea întreagă.

Sfârşit

*

*